حمنی
پبلیکیشنز
چارسده

NÈNZÁK

Ardhanarishvara

نیغل

پښتو ناول

حیات روغانی

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

پېل کؤم په نامه د الله چې رحمان او رحيم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

HPC2012/315
NÈNZÁK
(Ardhanarishwara)
Hayat Roghaani
Wardaga, Charsadda
Pakhtoonkhwa, Pakistan
http://www.facebook.com/roghanivision

ناول

نینځک

ARDHANARISHWARA

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ کتاب ټول واکونه لیکوال سره خُوندي دي

کتاب	ښېنځک (اردهنارېشوارا)
لیکوال	حیات روغانے
تدوین	علي بابا/ فضل حکیم عندلیب
کمپوزنګ	داؤد ساګر
مخپاڼه	داؤد ساګر
وړومبے چاپ	اګست 2012
خپروونکے	عربستان پښتو ادبي ټرون الریاض سعودي عرب
	حمنیٰ پبلیکېشنز چارسده 0092 300 933 9128
شمېر	1000
بېعه	100

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپیناوے نېنځک اؤ د هغهٔ ژوند سره تړلي ټول کردارونه اؤ لیکلي شوې پېښې د یؤ خیال زېږون دے. دَ دغه کردارونو د څهٔ ژوندي یا مړ کردار د نوم، استوګنځاے، ځاندرې، خبرو یا کړو وړو سره سمون به هېڅ ډول کُرکژن هوډ باندې اډانه نهٔ وي.

یادګیرنه دې قېصه کښې څهٔ خبرې اؤ پېښې په اېغه نېغه اؤ تر څهٔ حده لُوڅه ژبه کښې اؤرولې شوې دي. باید چې ځلموتې اؤ پېغلوتې ئې لوستلو نه څنډه ؤکړي.

تړون

د هغه وړومبي ښځونک په نوم،چې د هغهٔ د پېدایښت په تُرخ کښې د هغهٔ خداے له پېغور ورکړے شو اؤ هغهٔ دغه پېغور په خپل ځان بې د څهٔ زُباد اؤ ګیلې واخستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

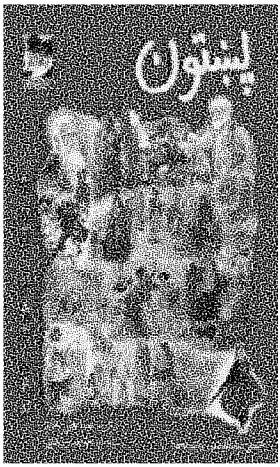

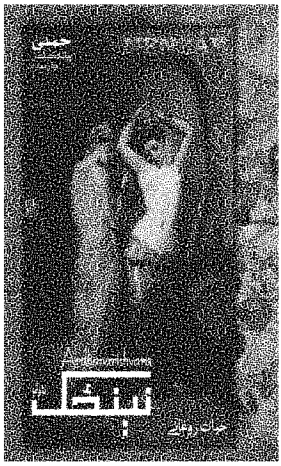

دَ لیکوال اثار

شاعري	دَ لېونتوب سندره	خپور شوے
شاعري	باور	خپور شوے
نثري لیکنې	حیاتونه	خپور شوے
ژباړه	پښتون (دَ غني خان د کتاب)	خپور شوے
ناول	ښځک	دا کتاب
ژباړه	البشتون (عربي ژبه کښې د غني خان د کتاب)..	خپرېدونکے
نثري لیکنې	حیاتونه ۲	په لاره
نثري لیکنې	اسلام او قام پرستي	په لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف	در معرفت "نېنځک".....	حیات روغانے
ج	ښځه، سړے، جینۍ او هلک	فضل عندلیب
ز	وَخَلَقْنَاكُمْ اَزْوَاجاً	شېربهادرافتاب
1	شپېه وړومبې	
12	شپېه دوېمه	
37	شپېه درېمه	
48	شپېه څلورمه	
67	شپېه پنځمه	
81	شپېه شپږمه	
94	شپېه اوومه	
106	شپېه اتمه	
129	شپېه نهمه	
154	شپېه پائیزه	
أ	..... توضیحات او رڼاوي	
ك	..... د کردارونو نومونه	

(c) ketabton.com: The Digital Library

در معرفت "نېنځک".....

نېنځک يۀ خيال نۀ، بلکې زمونږ دَ ژوند يۀ ډېر ستغ اۀ تريخ رينښتيا ۀ. هغه به څو ځله راغلو اۀ ما ته به مخامخ کښېناستلو. خپلې ګيلې به ئې ۀکړې اۀ څۀ پېغورونه به ئې هم راکړل. ما لکه دَ اولس چرې هم هغۀ پسې ملنډې اۀ پچموزې نۀ وې کړې، ځکه ئې ترمې بوغمې زړۀ په ما اوبۀ څښکلې.

هغه ډېره وېنا نۀ کوې، بيا هم څۀ مُوده اګاهو دَ هغۀ خبرو زۀ ۀبوږنولم. هر څو کۀ زما اوښکې دَ هغۀ اوښکو سره بدرګه نۀ شوې ..... ځکه چې زۀ اوښکې ښې نۀ ګڼم (هغه دَ بې وسۍ وي، کۀ دَ زړۀ سواندۍ).

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ هغهٔ ځان کښې هغه وخت هم څهٔ کار نهٔ ؤ، کله چې هغه زېږېدلو اؤ هغه وخت هم دَ هغهٔ هېڅ لاس بر نهٔ ؤ، کله چې هغه دَ نیمګړي شُتون پوهې په وړومبي ځل ؤلړزولو. نړۍ په هر ګام دَ هغهٔ ځاندرې، دننه ښکلا اؤ درناوي ته په ښیرنو سترګو کتلي وو، هغهٔ په هر ګام ځان دَ مرۍ نه نیولے ؤ اؤ هره ساه ئې دَ اولس له خوا دَ دهٔ په پېدایښت دَ دهٔ خدائے له ورکړے پېغور پخپل سر اخستے ؤ. دَ هغهٔ په سترګو کښې بې وسه اوښکې چپه وهلې وه اؤ دَ هغهٔ په شونډو دَ بې وزلۍ نرۍ موسکا یؤ داسې خیال زېږولے ؤ، چې دَ نړۍ دَ هر انځورګر فن دَ دغه انځور روغولو ته پړ اؤ ملامته ولاړ ؤ. انسانیت به تل دهٔ څخه دَ دهٔ دَ برخې، پېژندګلو اؤ لوړتیا تروړلو تور پخپله لمن لري. مونږ دلته دَ کفارې یوه هڅه په دې نیت کوو، چې کهٔ راتلونکي کښې دغه تور له خپلې لمن ؤوینځلے شو، کوم وینځل چې دَ ټولنې رویه کښې بدلون غواړي. کهٔ هغه ژوندے وي (کهٔ ژوندے نهٔ وي، نو دَ مابتۍ په دعا تاسو هم امین وایئ) اؤ ستاسو مخې له درشي، نو دَ هغه نازولي سپکاوے مهٔ کوئ، ځکه چې هغه په یوه ډېره نیازبینه ځاندره کښې یؤ ډېر سپېځلے روح (سا) دے اؤ خدائے ته ډېر ګران دے. هغه په ما څو ځله حضور شوے دے، دَ خپل ژوند قېصه ئې را ته تېره کړې ده اؤ دَ خپلو سترګو په رڼا ئې ما ته دَ ژوند زېري راکړي دي. زهٔ دَ ټولې نړۍ نه غوښتنه کؤم، چې دَ ځیرک خپل ته دې دَ هغوي پېژندګلو، ځائے اؤ برخه ورکړے شي.

حیات روغانے

وردګه، اشنغر (پښتونخوا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه، سړے، جینۍ اؤ هلک.....

ټول مذهبونه اؤ نړیوالې ټولنې ښځې له د مور، مېرمن، خور، لور، نیا، ترور، ورندار اؤ تندار په شکل کښې اؤ سړي (نر) له د پلار، مېړۀ، ورور، ځوي، نیکۀ په شکل کښې حقونه ورکوي اؤ د حقونو نۀ ورکولو سزاګانې هم ښائي. عدالتونه اؤ شرعي قاضیان د مودو نه د قوانینو تشریح کوي اؤ پرېکړې کوي. خو تاسو چرته فکر کړے دے، چې د نړۍ په مخ یؤ بل مخلوق هم شته، چې وجود، خوي اؤ خواهشونه لري..... انسانان دي اؤ دا خبره د روغاني صېب په "نېنځک" اؤ هم په نورو لیکنو کښې ښکاره ده، چې د درېم جنس پېدایښت فطري هم دغسې وي اؤ دا چې دې لسیزې نه علاوه، چې دوي پکښې د نړۍ ښځو اؤ سړو نه څۀ حقونه ؤګټل، نوره بیخي د دې مخلوق د حقونو په حقله خاموشي خوره ده، کۀ دوي په نړۍ کښې د ژوند کولو حق نۀ لري، نو بیا خدا ے پاک زېږول د څۀ د پاره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګران ورور حیات روغاني "ښځک" مې ؤلوستلو. سترګې مې رڼا شوې. د "ځیرک خان" نه "زرکه" څنګه جوړه شوه. د لوستلو سره لوستونکي ته دا حقیقت په ډاګه کیږي، چې "ځیرک خان" پېدائشي د درېم جنس ؤ او ظالمې انساني ټولنې د هغهٔ نه زرکه جوړه کړه. دې ظالم انساني چاپېرچل د خپلو جنسي خواهشونو پوره کولو او ځانونه د پېغور نه ژغورلو د پاره د "ځیرک خان" سره څهٔ ؤ نهٔ کړل؟

د روغاني صېب "ښځک" چې لولم، نو بیخي را ته محسوسیږي، چې روغاني صېب لکه د "ځیرک خان" په زړهٔ کښې ناست وي. "ځیرک خان" څهٔ غوښتل او څهٔ ورسره کېدل، روغاني ورور بیخي په داسې بڼه لیکلي دي، چې روغاني صېب دې خفه کیږي نهٔ، خو ما ته داسې محسوس شوه، لکه دا کتاب چې "ځیرک خان" یا "زرکې" پخپله لیکلے وي. د وړومبي سر نه تر اخیري سره د "ځیرک خان" قېصه په داسې زړهٔ راښکونکي کلیوال انداز کښې لیکلې شوې، چې حېران شوم ورته. زهٔ چې کله ښېرې اؤرم، نو خلق وائي، "غرق شې!"، "رب دې برباد کړه!"، خو دلته روغاني ورور یوه ښېره لیکلې، کهٔ رواج شوه، نو له دعا کمه نهٔ ده، یعنې "په دوزخ پسې ړنده شې!". بیا په یؤ بل ځاے کښې یوه متل نما خبره ده، چې داسې کار ؤ نهٔ کړې، نو "میږې درباندې اړمیږې". پښتانهٔ کلتوري رنګونه د دې کتاب له ټکي ټکي څاڅي. لکه د "ځیرک" یا "زرکې" د زېږېدلو د پاره هغه کلیوالې کورنۍ خبرې ټولې لیکلې شوې دي، چې په پښتنه ټولنه کښې چې د چا اولادونه نهٔ وي او دیسي علاج کوي..... د مُلا ځانښتونه، د باباګانو په قبرونو پورې چیرې ترل، تعویزونه ترل، ځانګو بابا ته تګ، د لوي ځوان په نوم منښتې، د کلي ډانکټرګۍ او بیا د حکیم صېب پوښۍ او بیا د "ځیرک" د زېږېدو په وخت د کلي د نایښې "مشکۍ" رول او بیا د هغه کوټې بیخي داسې منظرکشي چې لوستونکي ته محسوسیږي، چې لکه دغه کوټه کښې موجود وي. لکه ورندار ماشوم تي ته اچولے دے، په مخامخ نغرو غبرګې پتیلې پرې دي، مشکۍ موجوده ده او ټول ډاډه دي، ځکه چې د دې کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر خلق د دې په لاسونو کښې زېږېدلي دي او بيا د ژړا غږ او دغه غږ سره د بانګ غږ د "ځيرک خان" زېږون له يو سپېڅلے تړون ورکوي. بيا لکه څنګه چې پښتانهٔ د خپل ماشوم د زېږېدلو نه وروستو کور ته په ورتګ شرميږي، د "ځيرک خان" د پلار ناموس خان دغه ادا ئې هم نهٔ ده پرېښې. د کليوال ژوند نور عکسونه لکه "د نمر سترګه داغل"، په اخترونو کښې قبرونه لېؤ کول، سپيلني لوګے کول، په تاخونو کښې په پرتو قرانونو دوړې، جومات ته د وريژو غورۍ لېږل او بيا د "ځيرک خان" ښځونک عادتونه لکه چيندرو (ګواټا)، ميرګاټ، کوډګۍ، د ګوډيانو وادهٔ، پټپټونې، شلغاتي، ناوې ناوک او بل يو ښکلے نوم چې ما په خپله په وړومبي ځل واوړېدو "کاربړه". روغانے ورور را ته بيخي سوچه کليوال سړے ؤبرېښېدلو.

د "ځيرک خان" د ژوند بدې ورځې ئې داسې په فني جادوګرۍ څېړلې دي، چې د پښتون ځلمي د ژوند محروميانې ترې په ډاګه کيږي او د سياسي خطا ځېلې ورته د پيرنګي د وړې ؤچې ته راتګ او بيا د خپل واک د پاره د هند اولس په مذهبي جنون اړول او ټولټاکنې کښې داسې کول، چې هندو به هندو له ووټ (رائې) ورکوي او مسلمان مسلمان له او بيا له يو بله کرکه تر دې برېده رسېدل، چې د هند وېش او کړۍ ئې دغه ځاے ته رسول، چې د سرمائې د نظام په کليوال ژوند داسې اغيزې چې خپل پټې پکښې لوړې ټوکوي او د ناموس خان ريښتيا چې کالوسر ګوډ او اوبهٔ خورې کول خو بيا ګوړه منډۍ ته وړل او د سرمايه دارو د اړتيانو ښکار کېدل او بيا هغه فني ربط او ټچ چې قدوس خان خپلې مور ته وائي، چې کهٔ دا ځل فصل ښهٔ ؤشو، نو د کور د ډنډې اړخ ته دېوال به د خښتو جوړوو. دېوال خو جوړ نهٔ شو، خو هم دغه د کوټې دېوال په اوږده ژړۍ کښې په دوي راپرېوځي او "ځيرک خان" په معجزانه توګه ژوندے پاتې شي او پلار او مور ئې مړهٔ شي او د "ځيرک خان" د فطري ښېنځک ثابتولو د پاره د هغهٔ د پلار ناموس خان ښځونک خويونه، لکه د شپې به ئې د ښځې (قمرو) کميس اغوستو، ټولې هغه خبرې دي، چې د درېم جنس د خدائي زېږېدلو انسانانو هغه پټ اړخونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، چې پښتنو ته په پښتو ژبه کښې په وړومبي ځل د "ښېنځک" په شکل کښې ښاغلي حیات روغاني وړاندې کړل. زۀ په داسې موضوع اؤ د انسانانو په داسې ډله چې خپلوانو ته ئې په خپلوی ځانونه بد ښکاري، داسې کتاب لیکل اؤ تحقیق کول د یؤ انسان په توګه ستر خدمت ګڼم اؤ د انسانیت په درڅدونو درڅدېدونکي انسانانو ته ئې ستره اؤ ارزښتناکه ډالۍ ګڼم.

په درناوي
فضل حکیم عندلیب
تالاش (دیر)

(c) ketabton.com: The Digital Library

وَخَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجاً

د انساني تخليق په لړ کښې يؤ سوال زۀ همېشه ډېرې بې ترسۍ سره سکونډلے يم اؤ هغه د "درېم جنس" په تخليق کښې د الله پاک قصد دے. دغه جنس زما په خيال کښې د دنيا په مخ ټولو نه بې ازاره صنف دے اؤ چې څومره بې ازاره دے، هم دومره ئې استحصال کيږي. ما چې دا موضوع ژلوستله، نو حيات ته مې ژوې، چې ستا په دې "ښځکانو" کښې زما په خيال دا يوه خبره هم (کۀ الله ژغوارې) د دوي د بخښنې لاره کېدې شي، چې دوي سحر سترګې غړوي، نو دعا کوي، "خدايه! هر چا کره ښادي غوارو" اؤ څوک چې د هر چا کره ښادي غوارې، هغۀ نه بې ازاره کۀ څوک مني اؤ کۀ نۀ مني، خو زۀ ئې نۀ منم. مونږ دغه صنف له د هغوي د دومره مينې اؤ بې ازارۍ په عوض کښې بغېر د نفرت نه څۀ ورکړل؟ معاشره چې دغه خلقو ته په کوم نظر ګوري، ايا کۀ مونږ ته څوک داسې نظر ؤکړي، نو په مونږ به څۀ تېريږي؟ بيا هم د مينې دغه خلق نفرت نۀ کوي. هغوي زمونږ په سترګو کښې ملنډه اؤ سپک نظر پېژني، بيا هم نفرت نۀ کوي.

زما اؤ حيات منځ کښې د ورورولۍ رشته ده اؤ مونږ د دې رشتې بنياد په مينه اؤ لېونتوب ايښے دے.د مينې پورې لېونتوب اؤ لېونتوب پورې مينه. د حيات د قلم ژبه ځان له اواز اؤ اسلوب لري. دغه اسلوب پسې شا ته د هغۀ جرأت اؤ د نوؤ موضوعاتو لټون دے. ما دا ټوله قېصه لوستلې ده اؤ داسې مې ګڼلي، چې زما د سترګو وړاندې هر څۀ کيږي. د ناموس خان کره د ځيرک خان پېدا کېدل اؤ بيا د ځيرک خان "زرکه" کېدل اؤ بيا د قېصې پايه پورې د پنځۀ څلوېښت نه تر پنځوسو کلونو دې قېصه لوستلو باندې ما ته خپل ځان سپين ږيرے اؤ خپله مينه ځوانه ښکاري.

په ټوله پښتنه مينه

شېربهادرافتاب

کيماړۍ (کراچۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

درومبی شپېه

یا خو هغه ورځې وې، چې پخلیځا ے ؤ کۀ انګڼ، غوجل ؤ کۀ مُنا ، خو قمرو خُواره پرې پُړه وه اؤ یا دا ورځې دي، چې کۀ چرګې ته په زوره کشې وائي، نو هم پُرې مشره مور چغه کوي،
"یه قمرو! اوس چرګې دې څۀ د مور د پلار د نیکۀ ورشې خُوري، چې "کشې کشې" دې راخستې دي. دوزخ پسې ړنده شې، په قلاره درباندې میږي اړمیږي!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ قمرو خواره رو غوندې خپلې سترګې په زمکه ځملوي. ښکلې لکه د نور کله وړندار ته د دواړو وروځو په رق اؤ یؤ وښکې تپکي ورکړي.

د جوغړې مُلا ځاښتونه وو، کۀ د سپدانو باچا شنه چیرې کښې په سپین تار تړلي تعویزونه.....په ځانګوبابا کښې ځوړندې شوې ځانګوګانې وې، کۀ د لوي ځوان په نوم ورکړې شوې منښتې.....

د بمبل حکیم پوښې وې، کۀ د ډانکټرې خور ښونې اؤ دوایانې؟

هر څۀ چې وو، خو په یوولسم کال د قمرو پښه درنه شوې وه.

انګڼ کښې کټ کښې قمرو د وړوکي د پاره بنېن بنلو. د کټ په پیارمه ښکلې په کاربره د پرتوغاښ تارونه نخول اؤ وړندار کټ کښې یوه پښه کوتې کړې بله ښکته ځوړنده کړې د بینګلو نه تپوې اؤ لکې غوڅولو کښې بوخته وه.

"پتنوس دې خدا ے په خبر کړي، دا د بینګلو ورځې دي؟ (تندے لږ بوټ کړي) خدا ے زده کومې بنګا نه ئې راوړې دي؟ نیمې نه زیاتې خو کېجې اؤ چینجنې دي. (سا واخلي) یره هلکه خو!"

قمرو څۀ خیال د ګوتې نه نیولې وه، د بنېن سیخونه یؤ بل ته غاړه وتلي په ځاے ولاړ وو. د هغې سترګو کښې یوه ډېره نیازبینه موسکا نخېدله اؤ دغې موسکا سره د هغې دواړو شونډو کښې نرے غوندې رؤ شوے ؤ. دغه رؤ سره د هغې څېلمه غاښ داسې ښکارېدل، لکه د لرګي د تمبې وړوکي غوندې چؤدي کښې چې د رڼا وړانګه په زور ځان تومبي.

"قمرو! په زمکه څۀ ستوري لټوې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلې تپوس قمرو ؤسکونډله اؤ هغې یؤ ځل نیمې شپېې له ښکلې ته اؤ بیا ئې سترګې تُوندې وُرندار پله واړولې. د هغې مُوسکو سترګو لیدلو سره ئې نظر د ولاړو سیخونو اړخ ته په ډډه واړولو،

"هسه سه سې".....

"دا هسې به داسې وي، نو؟"

د ښکلې سترګې اؤ په کاربړه ګوتې تُوندې اؤ ژبه تېره ده، نوره پرې هر وخت خپسه ناسته وي.

"یه قمرو! دا ځان دې څۀ کاکی کړے دے؟ چې ښځه ئې، نو یوه ورځ به دا ګېډے در په ګېډه کېدۀ".

د ښکلې خبره ریښتیا وه. قمرو به زړۀ خامخا خُوړو. په یوولسم کال راغلي زیري ته ئې اؤکر بې ځایه وو. هغه په زېږون وېرېدله، خو زېرے په وېره زورور ؤ. دغه زیري د هغې د ناموس خان سترګې روښانه کړې وې. بیا هم دا وئېلے شو، چې ښکلې نه یؤ تېر شوے ؤ. قمرو دغه وخت ځان د مور نُیازبین انځور کښې لیدلو. په وُرېې کښې د نُغښتې نازولي ماشوم پستې شونډې د هغې په تې پسې نُخښتې وې اؤ دغې احساس د هغې سترګو کښې نُیازبینه مُوسکا نڅوله.

"تنکی نۀ ئې. دې وخت کښې ښځې ته لنګون څۀ وي؟ دا ده چې، مشرې مور نه ځان ساته! هسې نۀ په ګُورېدو ګُورېدو دې بې وخته.....".

د تندار ښونې ته د ور کړپ په خُلۀ لاس کېښودو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما له کاکا (ماته شوې سا) شنشني (دوه ماتې سا ګانې) اؤ مم لاؤلل".

د میرګاټې سا مور له په راتلو راتلو کښې ماته شوې وه،

"کاکا!!!!!"

یؤ کړینګے غږ ؤشو اؤ بیا لکه د مستې سُخوندرې په ټوپونو اؤ دُرینجقونو مابتۍ ور ته رسېدلې وه.

(میرګاټې یؤ لاس د ښکلې پښو نه تؤ کړے ؤ اؤ په بل لاس ئې هغې ته شنشنے پسخوۀ، خو د ښکلې سترګې د ناموس په لاس کښې نیولې غوټې پسې نُخښتې وې).

مېلې ته قدوس لالا اؤ پانوس هم ځي، خو د کور د لویو وړو په خُوښه یؤ ناموس خان پوهه دے. میرګاټې له پلار هم چرته څۀ راخستې نۀ دې، خو ناموس خان چې کله هم کور ته راځي، نو د تُرخ جېب کښې ئې دۀ له څۀ نا څۀ راخستې وي..... (دا بېله خبره ده، چې څۀ نا څۀ په بډه هم راؤړي، خو دغه قمرو د پاره وي).

ښکلې پخپل ځُوي میرګاټے نوم پخپله ایښے دے اؤ ټول کور ورته هم دغه نوم وائي، خو یؤ ناموس خان اؤ مشره مور ورته په ډکه خُلۀ فردوس خان وائي.

د "کاکا" کُرینګې غږ سره چې مابتۍ په دُرینجقونو شوې وه، نو د مشرې مور غُړمب سره ئې خپلې واګې راښکلې.

"په رو یه دُوکبیانې! په رو! دوزخ پسې ړنده شې! اوس به دې لینګې سُرۀ شي. بیا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟ ور له مۀ ځه سخاپتې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ؤدرېږه! چې بمبته دې کړي" (ښکلې وړومبې لږه پیکه شوې وه، بیا قمرو په څنګل ټېلوهي، څوک چې د دې خبرې اؤرېدو سره د خپلې کوټې په لور روانه شوې وه).

ناموس خان میرګاټې له شنشنې سره ځلوبۍ هم راوړې وې، چې لکه د بنجاري ئې غوټه راؤسپړدله، نو وړومبے ترې مابتۍ د پاره نوي ټوکي راووتل. مابتۍ ټک سره دغې ته لاس کړو اؤ وُرندار اؤ ښکلې ته ئې سُتائنې د پاره وړاندې کړل.

"لېونۍ کېږه ورته مۀ! دومره خُوند ئې نشته".

دا خبره ښکلې هسې د مابتۍ سُکونډلو د پاره ؤکړه، ګنې نور خو ناموس خان د ښځو په خُوښه اؤ رنګونو دومره پوهیږي، چې د کلي جُونې د مابتۍ د پاره د ناموس راوړي رنګونه د خپلو مېندو نه غواړي.

مشرې مور د پاره تود څادر، سپیاکو تپلو د پاره لاسپېلي، فردوس خان د پاره رېؤړۍ، بنېن اؤ جورابو سره رمبے، چاریګي، ګاؤنے، قولبې د پاره کُوري، رنګولېټ اؤ دغسې نور ډېر څۀ.

"قمرو له دې څۀ تود څادر یا اغوستن راوړي دي؟"

مشرې مور ناموس خان ؤپوښتلو اؤ هغه ځواب ته غلے پاتې شو.

"په دوزخ پسې ړوند شې! زما څادرې لږې دي؟ یا د دغه پاراموخۍ جامې لږې دي، چې ځان دې ښۀ سړے کړے دے؟ هغه تؤده ساتل غواړي".

ښه ده، چې مُلا اللهُ اکبر کړو. کۀ بانګ نۀ ؤ شوے، نو هم ناموس څۀ وئیلي نۀ شو. غلے به ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانګ سره ناموس خان جومات ته روان شو او پانوس "جاسوسي ډائجسټ" لاس کښې د یو ګټ نه نیولے کور ته ننوتلو.

"خبر نائېکه!"

په ور کښې پانوس په ناموس ټک وکړو.

"جومات ته راځه!"

لاس ورکولو سره ناموس وویې.

"د جومات ورته مه وایه! ګډه ده. اوبو نه وېرېږي. یو دا بېلماځه دے او یوه ئې هغه بدري جماله".

دې نه اګاهو چې مشرې مور بېلماځی کښې پانوس سره ښکلې ملګرې کړې وه، هغې ترې خبره وتروړله،

"موري! دهٔ سره لږه ناراسته شوم. د پلار په کور ښه چټک وم. دا دې پوهه کړے نهٔ دے".

"دوزخ پسې ړنده شې ښکلې! وچه لخته ئې، وندنے درنه نهٔ کیږي. تهٔ او دغه پتنوس یوه شاډوله یئ، ګډېږئ شا په شا، خو پړق له یو ځاے کېږئ".

مشره مور د ښکلې سره ډېره ګوزاره کوي. هغه پوهه ده، چې ښکلې د ژبې نه لږه خلاصه ده، نوره بده نهٔ ده. خپله ورېره ئې ده. ښکلې ډېره په منتونو پانوس خپله کړې ده. بلقیس، مشره نږور ئې خوږه ده او قمرو ئې هم خوږه وګڼه، ځکه چې د تروږځی لوُر ئې ده. قمرو له خدا ے ډېر ښائست ورکړے و او دغه ښائست سره ئې خوي هم داسې و، چې د مشرې مور خپلو نږوریانو کښې دغه د سترګو یخ او د زړهٔ ټکور وه. کله کله به

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشرې مور د ناموس خان کړۀ وړۀ هېر کړل او په دې به ئې خپل زړۀ ؤغولوۀ، چې د قمرو ښکلا د بدو سترګو لاندې شوې ده، ځکه ئې غېږه ښېرازه نۀ شوه (دا خبره کۀ هر څو هغې هم پخپله نۀ منله، ولې بیا هم ځان له دلاسې د پاره بده نۀ وه). د قدوس دوي پلار چې مړ شو، نو قدوس خان به د دیارلس کلونو ؤ. ناموس پسې پنځۀ کاله وروستو شوے ؤ. پانوس او ګلی غبرګوني وو. دغه وخت خوبانې ایله د څلوېښتی نه ډډې نمانځې کړې وې، چې د ستړې ژوند اوږد مزل ته یوازې شوه.

د مشرې مور یکې یؤ ورور نمېرګل ؤ. ښکلې هم د هغۀ لور وه. نمېرګل د خور کوړمه ځان پورې ؤنیوله. قدوس به ورسره کښتونو کښې سر خوځوۀ. ډېر تُوند او ځیرک ؤ. ناموس به یؤ اړخ ته غلے ناست ؤ. نۀ خبرې نۀ وړاني. ټول اولس نمېرګل ته په دړنه سترګه کتل. مشره مور دا مشره مور نۀ وه. خوبانه نوم ئې پرې هسې ایښودلو څۀ؟ دنګه ځواني، ډکه ځاندره او رڼې سترګې. اوس ئې د زوړ مخ کوتونه ډېر ژور شوي دي او چوچنو سترګو کښې ئې پېغلتوب سا ورکړې ده، خو دغه سترګو نه ژوند او ځلا سپینو وېښتو هم وړې نۀ دي. د ورور نوم او ننګ (چې کومه معنا پښتنه ټولنه کښې کیږي) د مشرې مور پېغلې جذبې د پښو لاندې کړې. کۀ څوک خبر نۀ وو، چې د هغې مشر ځوے د دیارلس کلونو دے، نو چا به هم نۀ وئېل، چې وادۀ شوې ده. د شپې چې به کله کله جالوس خان وریاد شولو، نو ځان نه به ئې غېږه تؤ کړه. د پېغلتوب د غوښتنو اور به ئې د زغم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسوېلو کښې باد کړو. پانوس یا ګُلۍ به ئې سینه پورې جوخت کړل او ؤ به ئې وې،

"الله مې دې پردې ؤساتي!"

د خاوند په مړینه هغه کونډه شوې وه، خو د نمېرګل په مرګ یتیمه شوه. نمېرګل د خپلې خور کورمې ته ځان په مجمر ایښے ؤ. نمېر چې ټول ؤسوزېدهٔ، نو د قدوس دوي د نېستۍ بیاسته شلېدلې وه. اوس هغه پنځهٔ شپېتهٔ جیربه په ایجاره ساتي. د خپل کور څښتن دے. داسې ایجاره، چې سمه خاني ده. دا ځل خو ئې ځان له ټېکټر هم واخستو. اوس ئې متور ګرځوي او کله کله پرې پانوس هم متې ګوري.

"دا ځل چې تماکو ؤشي، نو د خبره سره د ډنډې د خوا دېوال به سراسر د خښتو کوو. کوټو له به اډانه ورکړو او"

"کوټې به هم پخې کړې".

د قدوس خبره مشرې مور په نیمه کښې ؤوهله.

"موري! خدا ے دې ؤکړي، چې دومره ښهٔ نرخونه وي. د ښار ببپاریان خو بېیاخېل دي. ټول کال په کرونده، ګوډ او اوبهٔ خور مونږ مړهٔ شو او په رېبلو ئې هغوي مارهٔ شي".

قمرو فردوس خان ته خپله کوټه کښې قبصه کوي،

"یؤ چتے ؤ، یؤ پتے ؤ، د ناني ګنګنتے ؤ، په خټه کښې نخښتے ؤ. یوه ورځ چتي ؤوې".....

"چتے پتے پرېږده مور چاچي! ما ته د سرې بیزې قبصه ؤکړه!"

مابتۍ سره د راتلو د قمرو نه خبره واخستله او اوس به قمرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارومرو د سړي بیزې قبصه کوي، ګنې بیا وروستو مابتۍ د میرګاتې غوړونه راکاږي.
چغمټ لا وړوکے دے، خو د اوس نه په ولاړه میتیازې کوي او ځوک ورته څۀ وئیلے نۀ شي. د هغۀ پلار اوس هم ټوپک په اوږه ګرځوي او دغه ټوپک د پاره تر اوسه پورې د چغمټ اوږه ډېره اُومه ده، خو په بله اوږه به خُوند هم نۀ کوي. د چغمټ پلار نۀ چا ته سر ټیټ وړے دے او نۀ ئې د چا لُواړ غږ ته غاړه ښکته کړې ده. دغه هسکې غړۍ هغۀ ته ټوپک په غاړه کړلو. ټوپک لادومره دُروند شوے نۀ دے، چې د هغۀ هسکه غړۍ کړه کړي. کله کله چې مابنام کښې د نُغري په غاړه د هغۀ مشره لور په ډکي مُړۀ سُکارۀ بیا ژوندي کوي، نو هغۀ کښې هم څو سُپرغۍ ویښې شي او هغۀ ته د خپلې پېغلې موسکۍ موسکۍ سترګې ځېلمه شي او هم دغه شېبو کښې د هغې په وینو لمبېدلې ځاندره پام کښې راتلو سره هغه ؤشوشنیږي. چغمټ هغه وخت خړپوسې کولې.
کله چې مشرې مور مابتۍ ته وئیلي وو،
"..... بیا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟"
نو دغه وخت ښکلې لږه پیکه شوې وه. پښتنو کښې ډېرې خبرې داسې دي، چې هغه په پوهه اډانه نۀ لري، خو اوریدلې خبره وي او بیا هم هغه د ریښتیا منلو سره په اوچته موږه کېږدي او خپل ئې کړي. د پېغلتوب یو پېلام دوي د پېغلې هغه وینه منلې ده، کومه چې ترې د وادۀ په ورومبۍ شپه ؤځي (او دوي ورته "پړده" وائي). د ښکلې دغه پړده په څۀ ډول شلېدلې وه او پانوس خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سحر د کوټې نه ووتلو، نو سترګې ئې سړې نیولې وې. هغهٔ خو دړې کاڼي هم څنډل، خو د خپل ماما نمبرګل ډېر ښهٔ اؤ د خپلې مور سپارښتنې ورته ؤدرېدلې. یوې مېاشت پورې پانوس خان د ښکلې سره ډډه شوے نهٔ ؤ. بیا دا ؤشو، چې د ښکلې مور په قران لاس کېښودلو اؤ ښکلې هم دغه خبره نیولې وه،

"زهٔ پرته ؤم. ځان له مې لاس یؤړلو اؤ خوند ئې راکړو. بیا چې لږ وخت وروستو زما لاس لوند غوندې شو، نو ؤوېرېدم، ځکه چې په لاس مې توربښن د وینې غوندې رنګ ؤ. مړچپنې ته مې ؤوې، نو هغې وې چې، "بیا داسې ؤ نهٔ کړې اؤ دغه هېڅ خبره نهٔ ده" اؤ په الله مې دې قسم وي، کهٔ بیا مې دغسې کړي وي. ما دې پیربابا ؤوهي، کهٔ بیا مې کړي وي".

د ښکلې خبرې نه زیات زور د ښکلې د مور قسم کښې ؤ (ځکه چې پښتانهٔ په خپلو سترګو لیدلو نه هم اؤړي، کهٔ څوک ورته په دې قران ؤخوري، چې ستا لیدل تېر کېدے شي). هر څو کهٔ سائنس څرګند کړي دي، چې دغه پړده ډېره نرۍ وي اؤ ځنې وخت څهٔ ټوپ، دړوند پېټې پورته کولو یا په زوره غږ کولو سره هم شلېدلے شي. باید چې د خپلوۍ کولو نه اګاهو د کورنۍ پېژندګلو ؤشي اؤ د هغوي نورې خپلوۍ، ورکړه راکړه، تګ راتګ اؤ د ژوند ژواک لاره باندې ځان پوهه کړے شي. خپلوي کول د ژوند پرېکړه وي، اؤ بیا داسې ملازې اؤ سپارښتنې ژوند سره ملګرې شي، چې کهٔ وګړے (هغه مېرمن وي اؤ کهٔ مېړهٔ) د تړون د غوڅولو بانه ګوري، نو هم ورته ټولنه خنډ کیږي، لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه چې پانوس سره شوي وو (دا بېله خبره ده، چې پانوس د لونډۍ د ژوند ټولې غلاګانې خپلو بڑګو اؤ بڑندو سترګو کښې رانغښتلې وې اؤ هسې هم کۀ هغۀ ځان نۀ نېغولو، نو د سړي ځوړنده باندې نۀ توربښنه وینه وي اؤ نۀ ئې ګېډه کیږي، چې اولس به پرې پړه ؤوائي).

د ژوبل شوې ځانګې غېږه کښې د نوې غوټۍ د ټوکېدلو ټوان د ژوند ټولو نه لویه پېژندګلو ده اؤ د مړاوې شوې ځانګې غېږه کښې د غوټۍ ټوکېدل د ژوند ټولو نه لویه ناشونې ده. ناموس خان اؤ قمرو اؤ د ناموس خان اؤ قمرو سره تړون لرونکي د قمرو غېږ کښې د نوي ژوند هرکلي ته لېواله دي. مور د غرمې خوب له لور یا ځوے غواړي اؤ پلار د سپینې ږیرې ملاتړ د پاره. د ژوند په دې پؤړۍ چې ناموس خان پلار شي اؤ قمرو مور شي، نو سپین سر اؤ سپینې ږیرې پورې به ئې څۀ روزنه ؤکړي اؤ څۀ به ئې د ژوند د خنداګانو رنګونه ؤویني؟

بیا هم ژوند د هیلې په اسره سا اخلي.

مرګ د هیلې د نیشتون نامه ده.

د مرګ اؤ ژوند منځ کښې د ورک پړاؤ نوم وګړے دے.

هم دغه وګړے د مرګ اؤ ژوند په پوله ولاړ ریښتیا دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوېمه شپېه

د کوټې دننه د لاټېن نرۍ رڼا خُوره ده. شُپې ټول زُوړې خپل ځان کښې رانغښتے دے. قمرو دواړو لاسونو کښې خُوا سره جوخت کټ کښې د پُروت ناموس خان لاس نیولے دے، چا چې د قمرو کمیس اغوستے ؤ.

"اے! چرته ورک شوے ئې؟"

ناموس خان د څۀ خیال د ژورې کندې نه د قمرو خبرې سره راؤوتلو،

"هں!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د خُدا ے شکرونه کوه! دومره مُوده پس دا زېرے په مونږه لويه پېرزو ده. اؤ بله دا چې، زۀ ورته هم ښه تکړه يم. دا تۀ ځان له په څۀ زړۀ خُورې؟".

د ناموس خان پاڅېدلو سره قمرو هم خُوځېدله، خو

"مۀ خُوځه! ـــــ زۀ درغلم".

ناموس خان د هغې په ګس لاس منګول ايښے د هغې شا ته ځملاستلو. هغۀ په هغې خپل غځولي شوي لاس کښې د هغې لاس ؤنيولو اؤ چې څنګه ئې په هغې پښه اچوله، هغې خپل لاس د هغۀ پتون ته ؤنيولو، ؤئې وئېل،

"په رو نېکبخته! (موسکۍ سترګې ئې هغۀ ته واړولې) اوس دغه څو ورځې دي".

"زۀ هسې هم سبا نه کور ته نۀ راځم. نن شپه به تا سره تېره کړم، بيا به هله راځم چې".

"ولې؟"

"مړې! (هغه لږ سُتنوسُتر شو اؤ دغه خبرو کښې قمرو هغۀ ته مخ ور واړوي) ما ته ځان بدي ښکاري".

قمرو هېڅ ؤ نۀ وئېل. هغه خپل ناموس خان پېژني. دومره ډېره مينه ناموس خان کښې وه، چې کله کله به قمرو ته خپله ځولۍ وړه ؤبرېښېدله.

د کوټې دننه د لاټېن نرۍ رڼا خوره ده. شپې ټول زُوړ خُپل ځان کښې رانغښتے دے. قمرو غېږه کښې ناموس خان ځان پورې جوخت نيولے دے. دومره ده چې، د کوټې دغه چپيا کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوي خوږې اؤ نیازبینې کوکۍ کله کله سا اخلي.
مشکۍ د کلي ناېګڼه ده. دا اوس چې کلي کښې کوم کهول ګرځي، دغه خو نزدې نزدې ټول د هغې لاسونو کښې شوے دے.
هغې باندې خپل کور کښې نن سبا وخت نۀ تېریږي. چې نمر څیره وهي، هغه د مشرې مور سره د کټ سر ته په بالښت سوره شوې وي. نن ماسخوتن شو، خو هغه ناسته ده. مازیګر ځامورہ هم د خپلې لُور لیدلو له راغلې ده. هغې درېزه پتیله کښې سُوچه غوړي، دوه چرګې، درځن د کورنو چرګو اګۍ، د جوارو وړۀ، د پیشتري سابۀ اؤ نور ډېر څۀ ځان سره راوړي دي.
"زۀ به څۀ ؤوېم، الله دې دا کور ودان ساتي".
(د ځامورې سترې دعاګانې دغه کور ته په مودو پس نمانځلې شوې وې).
"اے زورورې! ښځه په وړوکي راؤړلو ښځه وي، ګنې جینۍ وي. د قمرو ډکه ځولۍ د دې کور وداني ده. شکرونه کوئ، چې الله په کلونو پس دغه زېرے ستا په لُور ؤکړو".
(مشکۍ کله کله ډېرې پوهه خبرې کوي).
ښکلې اؤ ګلۍ همځولې دي. دواړه چې سره یؤ ځاے شي، نو بیا د هغوي قبضې د شپې نه اوږدې وي. اوس خو درېمه ورځ ده، چې د دواړو غوږونه په چپیا پسې کاڼۀ شول اؤ د ژبو ئې په ساه اخستلو پسې ژبۍ شوه. ګلۍ اوس هم خپل وړوکے تي ته اچولے ښکلې سره د ژبې بډې رانغښتې دي. وُرندار پخلیځاے کښې په غُبرګو نُغرو غټې پتیلې د اوبو ډکې ایښې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خُدا ے دې دوزخ پسې ړنده کړه! (د مشرې مور دې خبرې سره ټول کور غُوږونه څک کړي اؤ بیا چې د چا نوم هغه واخلي، نور خپلو کارونو کښې اړم شي) یه مشکیِ! کۀ ډکه شوې ئې، نو راشه کنه!"

مشکیِ تُونده د کوټې پله روانه شوه. څو شېبې وُروستو مشرې مور غږ ؤکړو،

"بلقیس!!!"

اؤ بلقیس چیرې اؤ بُرستن نیولې کوټې پله لاړه. ښکلې ته په تُللو کښې بلقیس څۀ ؤوې اؤ هغې پانوس ته غُوږ کښې ګنګوسه ؤکړه. پانوس د ښکلې په وېنا کور نه ؤوتلو اؤ څو شېبې وروستو قدوس خان کور ته راغلو. هغه کور کښې د بکیانې د ؤنې سره د څېر لاندې کټ کښې کښېناستو. ګُلیِ د چیو پیاله هغۀ له یؤړه. دغه وخت ښکلې مابتیِ سره څۀ خبرې نه دُوړې څنډلې.

د وُرندار کوټې ته کله څۀ اؤ کله څۀ سره تګ راتګ اؤ ځنې وخت د مشرې مور لخوا د ښکلې په بللو رابللو سره څو ګېنټې غلې غُولې تېرې شوې. د پانوس خان کوټه، چې قمرو پکښې پرته وه، نه شا ته اوبۀ ډب وې. هغې نه د کیرړو تېرۀ غږونه راتلل. د بکیانې، شېوې اؤ تُوت ښاخونو کښې ناستو چرګو قړتارے کوؤ.

سُتړې قدوس خان اسمان ته سترګې نیولې خُوره لپه په مصله ناست ؤ. پانوس خان چې خپل مشر ورور پسې د وُرندار په وېنا ښکلې لېږلے ؤ، هغه څو شېبې اګاهو کور ته راغلو اؤ دالان کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګُلۍ غېږه کښې پروت وړوکے ښکولولو پسې خپلې کوټې ته ننوتلے ؤ. د ګُلۍ پښو ته مابتۍ د یخنۍ نه ړچېدلې اُوده وه.
مشره مور چې د قمرو کوټې نه نغري پله تلو کښې ایله د انګڼ منځ ته رسېدلې وه، چې د کاکي د ژړا غږ ئې تر غوږو شو اؤ چې تر څو هغه کوټې ته د انګڼ نیمې نه بیا سُتنېدله، د "اللهُ اکبرُ" غږ ئې واؤرېدلو.
د سحر بانګ خو هره ورځ کیږي، خو ننني بانګ ځان سره د ناموس خان اؤ قمرو د نوي ژوند زېرے راوړے دے. د قدوس خان د وادۀ په وړومبي کال مابتۍ ؤشوه اؤ بیا بلقیس د نورو وړو جوګه پاتې نۀ شوه. د ناموس خان واړۀ نۀ کېدل. د پانوس مشر ځوے فردوس خان هم په وړومبي کال شوے ؤ. هغۀ اتم پورې زده کړه کړې ده، خو چرته چې وُرځپانې، مُیاشتنۍ اؤ ډائجسټونه ویني، هغه لولي. ځکه خو د وړې کوړمې خبره کوي. کمیله ئې په څلورم کال راؤړه اؤ هغه هم چې ښکلې پښې ډېرې کُلکې کړې، نو هغۀ ورسره ؤمنل.
څابښتي مال ناموس خان کور ته دننه شو. ښکلې پُرې غږ ؤکړو، (اؤ دغه غږ سره چې ورته د مابتۍ پام شو، نو سترګو کښې د مشرې مور څارلو سره ګړندۍ هغۀ پله روانه شوه) خو چې قدوس خان ئې انګڼ کښې ځامورې، مشکۍ اؤ مشرې مور سره ناست ؤلیدلو، نو بېرته سُتنېدلو. تر دغه وخته مابتۍ ور رسېدلې وه اؤ ښکلې ور ؤرسېدله.
"کاکا! زېرے به ما له راکوې ښه!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه! پلار نه دې پېسې اخلم، نو در به کړم".

"(د مشرې مور د سترګو لاندې ساتلو سره ګنګوسه غوندې کښې) پېسې نۀ اخلم. ښۀ ښکلے د دنګو پوندو پېزار به راله راؤړې اؤ هغه هم چې ګلونه به پرې وي".

"(ناموس خان خپلې خوږې وروېرې ته څۀ وئېل غوښتل، خو ښکلې پرې مخکښې شوه) د میرګاتې پلار چې در وړې وې؟"

"ما اؤ هغۀ بهر یؤ ځاے ؤځښکلې. (د قدوس خان پله کتلو سره) اوس زۀ ځم، خو چې هغه".

"ښه سور کښې ده. کاکے داسې سم ډېر ښکلے دے. مشره مور ورته څوک نۀ پرېږدي. تۀ راځه کنه".

"نه نه! زۀ ځم. غټ لالاناست دے اؤ بیا به ماښام یا سبا راشم".

څۀ خو هسې هم د قدوس کور کښې ناستې سره هغه د ډېرې حیا نه کور ته نۀ شو ورتللے اؤ بیا چې ئې مشکې ؤلیده، چې کوټې ته تللو د پاره پاڅېدله، نو تُوند بهر ؤوتلو.

"ناموس لالا کښې څومره ډېره حیا ده کنه؟"

"هو! شکر دے، د وړوکي کاکا غوندې نۀ دے. میرګاتے چې کېدو، ستا سر ته ولاړ ؤ".

ښه شوه، چې مابتې خبرې سر ته رسېدلو سره پښې سُپکې کړې، ګنې ښکلې خو رینګوله. اوس هم د هغې په تُوټې جوختې سُکونډارې سره ښکلې خپل تاؤ لږ کښېنولے ؤ.

"دا کاکے مونږ کله چنګه لاګلے دے؟"

د فردوس تپوس بلقیس، ښکلې، ګلې اؤ پانوس خان ړقولي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې ؤشو، چې د شپې پرښته راغله اؤ د ګلونو پاڼو کښې ئې کاکے نغښتلے راؤړو اؤ ستا د چاچي کټ کښې ئې پرېښودلو"، پانوس زیاته کړه، "لکه څنګه چې تۀ وې".

"اؤ پلېکته چنګه وي؟"

"پرښته د مابتۍ غوندې وي".

مابتۍ د خپل کاکا په ځواب موسکۍ شوه، خو د میرګاټي بلې پوښتنې بیا بڑګه کړه،

"بیا کو به پلېکتې په مونږ چڅکوندالې هم لګوي".

(هاهاها! مابتۍ هر وخت فردوس ولې سڅکونډې؟)

موسم پوره په ډډه اؤړېدلے ؤ. ناموس خان کۀ دوه درې ورځې کور نه بهر ؤویستې، خو تېر په تېر پرې قدوس خان خڅلۀ راؤسپړدله، "تۀ د هغه وړوکي لیدلو له هم نۀ ئې ورغلے. دا خو ښه ده، چې ښکلې ما ته ؤوې. کۀ تۀ غڅواړې، نو زۀ به کور ته نۀ ځم. (ناموس زمکې نه سترګې نۀ اوچتوي) غټ سړے شوې مړه! بس کړه!"

هغۀ د هر چا خڅلې نه د خپل ځوي د ښکلا خبرې اؤرېدلې وې، د قدوس خان خبرو سره نېغ کور ته لاړو اؤ پخپله کوټه دننه شو. مشره مور، ګڅلۍ، مشکه، ځامورہ اؤ راپوږۍ ناستې وې. د ناموس لیدلو سره قمرو خپل مخ بڑستن کښې پټ کړو.

"مور! کاکے لږ وینم؟"

"مور درته لوګے شه!"

(مشرې مور د ماشوم مخ نه پلؤ واخستو) اؤ د ماشوم په حقله اؤرېدلې خبرې ټولې ریښتیا ؤختلې. لکه چې ګل چا د رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په څادر کښې نغښتے وي. داسې مئېنه، نازولې او سپېځلې موسکا، لکه چې سپرلے د لوڅې ؤنې په څانګو ګلونه ؤټوکوي. لکه پرښتو چې د ژوند د ټولو نه ښکلې، نیازبینه او نازولې ډالۍ د هغۀ د قمرو غېږ له راوړې وي. هغۀ مخې سره دوه روپیو ته لاس کړو. یوه ئې مشکۍ او یوه ئې راپوږۍ له ورکړه او کوټې نه ؤوتلو.

"هلکه! د مُوندر غوندې دې روپۍ راکړه!"

راپوږۍ د ماشوم نه د ناموس سترګې ځان ته کړې.

"د مُوندر وادۀ کښې دې ځان څانګ څانګ کړے ؤ. دلته دې څۀ وطن شرشم کړو، چې".

"کښېنه مشرې مور! ولې اوومه به نۀ کوئ څۀ؟"

"د اوومې په برخه به دې اوومه کښې ؤتخنوم. اوس دغه واخله او هلک پرېږده، چې بهر څۀ نمړۍ تېره کړي" (او هم دغه وخت یؤ لاس په ماشوم ایښے ناموس ته سترګې واړوي) "مخروره! ښکاره شوې؟ هله ورشه، چې وُرندار دې دربانديې څۀ ؤخوري او بیا راځه خپلې کوټې ته".

"کوټې ته" وئېلو نه اګاهو هغۀ بهر ته لاره نیولې وه.

"(مشره مور ځیرک ښکول کړي) نېکبختې قمرو! هلک ځان نه اوچت څملوه. په ډډه چې اؤړې، نو خُدا ے مۀ کړه، د ډډې لاندې دې نۀ شي او چې تے ورکوې، نو مسواکه ګوته او منځ ګوته کښې دې تے نیسه او خُلۀ کښې ئې ورته ږده!"

د قمرو غېږ کښې وړومبے کاکے دے. مشرې مور ته ډېره ساده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده.

کلي کښې ټولو نه ساده وګړے خو مُوندر ؤ. د هغۀ وادۀ کښې د نکاح په وخت مُلا د هغۀ نه تپوس ؤکړو اؤ هغۀ ځواب نۀ ورکولو. څو واره د مُلا لخوا په تپوس چې هغه غلے پاتې شو، نو ماما ئې ورته ؤوې،

"یه کور وُرانیه! یؤ "هو" خو ورته ؤکړه!".

"دا خو ډېر اوږدۀ تپوسونه کوي. زما په ځاے ئې ورته تۀ ؤوایه!".

(د موندر په دغه ځواب اؤرېدونکي خندا نه لؤړې بؤړې پرېوتلي وو).

خپل وادۀ کښې د نکاح د ښه کولو ټُوان نۀ لرونکے مُوندر بیا د یؤ خپلوان وادۀ کښې په مړدکي مړ شو. مُوندر ته په اسانه چا خور لور ورکولو ته غاړه نۀ ایښودله، ځکه چې یؤ خو هغه ډېر ساده ؤ اؤ بله دا چې رنګ نه تور ؤ. کۀ د ښائست نهه نوي بېلګې اؤ د بې ډولۍ نهه نوي بېلګې واخلې اؤ مُوند سره ئې ؤتلې، نو د ښائست یوه کرښه هم هغۀ کښې ځان برڅېره کولې نۀ شو. د هغۀ تورو سترګو کښې زُیړ ګاټې ښکاره وو. غاښونه ئې یؤ بل نه ډېر لرې وو اؤ څۀ ځاے تور، څۀ ځاے زُیړ وو. پلن لاسونه اؤ پښې، چې تلي ئې لکه د څمڅېرې د خېټې رنګ لرلو اؤ نوره ځاندره ئې د شمشتۍ د ډال غوندې کلکه اؤ سُتغه وه. د هغۀ د سرېتوب کۀ هر څو کلي کښې د جغ څوک نۀ وو، خو دغه برڅېره پېلامونه د هغۀ خُپلوۍ کښې خنډ د پاره ډېر تېر وو. څمدُوره د هغۀ په ختې نۀ وه، خو د څمدُورې مور خپل مېړۀ طلاق کړې وه. د هغې رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ښائست لکه د ګُل ؤ اؤ خُلې نه هم ښه تېره وه. د طلاق شوې مور نوم اؤ تېره ژبه د څمدورې د پاره د خُپلوی راتلو کښې لُوي اټکل ؤ اؤ یوه ورځ د مُوندر خُپلوي د هغوي کره ورغله. د څمدورې تلونکې ځُوانی ښاپېری د ښاپېرک په برخه کړه. مُوندر چې بهر څومره غلے ؤ، دغومره خپله کوټه کښې په چرچقو ؤ اؤ څمدوره چې څومره لمبه اؤ تؤده وه، دغومره کوټه کښې یخه وه. د مُوندر خُوا چرې هم د څمدورې سره سړه نۀ شوه، خو مُوندر خُلۀ د حیا په پلؤ تړلې وه. کله کله به د هغۀ زړۀ له راغلل،

"د څمدورې مور به هم دغسې یخه وه، ځکه خو ئې پُرې پلار بن راوستې وه".

هغۀ د څمدورې سره خپل تړون د خپلې تندې نه ډېر کړو اؤ دا پُرېکړه ئې ؤکړه، چې هغه به هاغه څۀ نۀ کوي، کوم چې د څمدورې پلار کړي وو. هغۀ ته به ځان ؤوې،

"کۀ د څمدورې غوندې تۀ یخ وې اؤ هغه ستا غوندې تؤده وه،اؤ څمدورې تۀ پرېښودې یا ئې تا سره غُلا کوله، نو تا به څۀ کول؟"

د مُوندر تور مخ، پېړې توربښنې شونډې، پُلنه پوزه، ګُولګُوتې وېښتۀ، زُیړې چُوچنی ستر ګې اؤ داسې نور ډېر څۀ وو، چې مُوندر نه ئې خُپلوی تمبولې، خو دغه پورته شوې خبره د هغۀ ټولو نه لویه ښکلا وه اؤ بیا چې مُوندر نۀ ؤ، نو څمدُورې ته د هغۀ یوه یوه خبره مخې ته ؤدرېدله. چې هر څومره ؤ، مُوندر خپلې شُپې ورځې د څمدورې د یخ خُوي سره تېرې کړې. څمدورې د بې ډوله مُوندر دننه د ښائست هغه چینه لیدلې وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه به په سپېنو پوستکو کښې نۀ وه. د مُوندر ویشتونکے ډېره مُوده وروستو په ګوته شو، خو اوس پرې د مُوندر د پلار اؤ وروڼو لاس نۀ بر کیږي. دغه خبره به راتلونکي ته پرېږدو. دومره ده، چې څمدوره به تل د هغۀ کونډه وي.

اوس شل خلې وې اؤ اووۀ شلې نومونه. هر چا لکه د چاړا بېل بېل نومونه په یؤ اېږ، یوه سا اؤ یؤ رنګ وئېل. چې زوږ ډېر شو، نو یؤ غرمب سره هر یؤ غږ پخپل پخپل ځاے پښه نیولے شو.

"تق پُولی ۍ ؤچؤده اؤ سر نېښې ؤتړۀ. تاسو به ورله ولې نوم ږدئ؟ د نوم پوښتنه ناموس خان نه ؤکړئ!"

د مشرې مور خبرې سره ټولې سترګې په ناموس خان اتڼ شوې (څوک چې تر دغه وخته پخپله دغه زوږ ته ترېدلے ناست ؤ).

"ځیرک خان"

ناموس خان چرې هم دومره په اسانه څۀ نۀ وائي. دا نوم لکه چې هغۀ په خلۀ کښې نیولے ؤ. چا ته هم برڅېره نۀ وه، چې دغه نوم ناموس خان د وادۀ ورځ نه ځان سره په زړۀ لیکلے ؤ اؤ هم دې وخت ته ناست ؤ، چې خپل ځوي له به دغه نوم ږدي. دغه نوم هغۀ د ځان سره لوي کړے ؤ. په دغه نوم د هغۀ سود کېدۀ. مشرې مور په دغه نوم اؤرېدلو څو شېبې په یؤ ناپ ناموس خان ته ؤکتل. هغۀ دواړه لاسونه یؤ بل کښې ورکړي خپلو ځنګنانو کښې ؤنیول اؤ نوم اخستلو د پاره پورته شوې سترګې ئې د مشرې مور سترګو نه په زمکه څملولې. د مشرې مور سترګو کښې دوه رڼې اوښکې ؤځلېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیرک خان د ناموس د کوچنیتوب یوازینے ملګرے ؤ. د کلي څۀ بې سره هلکان، چې ناموس خان ته به ئې "جینوټارے" وئېلو، د ځیرک خان د وېرې نه قړنج نۀ شو کولے. کلي کښې به دواړه یؤ بل نه بغېر کنډم ښکارېدل. ځیرک خان له د ژوند ډېر تنکي وخت کښې لوړې کودالہ بېلچه لاس کښې ورکړي وو. مور چې به ئې په شلمه ګېډۍ لؤ کولو، نو هغه به هم ورسره ؤ. ټول کلي به ورته د کونډې ځوے وئېلو. د پلار د څلي اؤ د دوي د کور منځ کښې یوه وړه لاره اؤ د کلي جومات ؤ. د اولس پچموزو ناموس خان غلے کړو اؤ ځیرک خان تود خوُیه. خبره په خبره غوڅول هغۀ له نۀ ورتلل. (لاسونه وو کنه!) مور به ئې کله کله د خپل مړ مېړۀ څلي ته سترګې نؤژنې کړې، څوک چې د ژمي یوه یخه شپه کښې ټنګ ټکور نه کور ته راتلو اؤ سحر ئې شاملات سره مړے پروت ؤموندلے شو. د هغۀ د رباب یؤ تار شلېدلے ؤ. نن پورې هغه رباب دغسې نیمه خوُا اؤ غلے دېوال ته خوُړند دے. د موسمونو څومره نیازبینې سندرې دي، خو په دغه رباب چا اړولې نۀ شوې. د ځیرک خان د مور زړۀ اؤ دغه رباب دواړه یؤ مړي سره ډېر بې څوکه شول (هغه مړے، چې کۀ وژونکي ئې هر څو ډېر دي، خو نن پورې پکښې یؤ هم په ګوته شوے نۀ دے).

د ځیرک مور لیدل، چې د هغې د مېړۀ ځاندره کۀ د خاؤرو لاندې خاؤرې شوې ده، خو هغه په ځیرک کښې ژوندے شوے دے. هغه بیخي پلار ته تلے دے. سترګې خو ئې ترې بیخي نۀ دي خوُځېدلې. چې خبره ورته بده ؤبرېښېږي، نو غلے شي..... داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلے، لکه ځُول راتلو نه وړاندې چې سیلۍ سا ؤنیسي.
د ځیرک خان شونډه چې شُنه شوه، نو په مور ئې هم پېغلتوب راغلو. هغه په سُپینو شوؤ څنو بیا په ستر شوه. دا رینبتیا وو، چې هغه اوس هم کونډه وه، خو د ځیرک خان سرتېزۍ نه ځار، اوس نۀ چا هغې ته کونډه وئېل اؤ نۀ ئې چا ځُوي ته د کونډې ځُوے. په هغې "د ځیرک خان مور" نوم کېښود ے شو.
یوه ورځ ځیرک لکه د نورو پښتنو ځلمو د پښتونخوا د مینې ډکه غېږه د خپلې نهرې ګېډې د پاره پُرېښودله. د مړې خاؤرې وږې پښتانۀ، چې د نړۍ هغه بدمرغه قام دے، چې خپلې خاؤرې ئې د لوي خُدا ے د ورکړې ټولې پنګې ځان کښې رانغښتې دي، د رڼو سُپینو اوبو سیندونه پکښې چاپېره بهیږي اؤ ځنګلونه ئې هسکه غړۍ شُنۀ ولاړ دي، خو بیا هم د صنعتونو نیشتون د دوي په خاؤره دا وېنا رینبتونې کوي، چې "خُدا ے د خپلو خزانو په لټون سلو کښې پنځۀ وګړي ماړۀ کوي اؤ د دغه خزانو په کار راوستلو باندې پاتې پنځۀ کم سل".
دغه ورځو کښې د پښتنو خواریکښو د پاره کراچۍ د دوبۍ په توګه ؤ. پښتنو به خپلې ښېرازه زمکې اؤ کښتونه ؤکرل اؤ بیا به د اشر پورې کراچۍ کښې نغدې دیاړۍ له لاړل. څۀ هلته پاخۀ مېشته هم شول. دغه وخت پورې کراچۍ کښې تؤدۀ باد الوتلي نۀ وو. په ځیرک خان به کراچۍ کښې د کاکوان، خړو اؤ پوردلي زړونه راټول وو، خو د هغۀ مسافرۍ کلي کښې ناموس بیخي یوازې کړے ؤ. اوس به هغه د جومات مخامخ موړې باندې نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤدرېدلو (ځکه چې دغلته به زیاتره هغهٔ ځیرک سره خبرې کولې).
هغه ځلې چې د ځیرک خان په سُوک غلې وې، اوس د ناموس سړیتوب د ملنډې نه ویستلې وې. دغه مُوده چې مُیاشتو ته ؤرسېده، نو د ناموس زړهٔ د خپل خوږ ملګري لیدلو ته ډېر لېواله شو. مازیګر جومات کښې نمونځ پسې هغهٔ د ځیرک د لیدلو دُعا ؤکړه. نیمګړې دُعا زر ؤنمانځلې شوه اؤ بله ورځ کلي ته ځیرک راغلو ـــــ پخپلو پښو نهٔ ، د روغتون امبولنس کښې. ژوندے نهٔ، د یؤ ناپېژندلي مړدکي ښکار شوے (ځکه خو د ناموس دُعا نیمګړې وه). د کراچۍ په ارتو پُلنو لارو اؤ لویو دنګو ماڼو کښې د ژوند ارزښت باندې څوک نهٔ پوهېږي. د سیاستمدارانو سترګې یؤ بل ته بُرګې شوې وې اؤ د هغوي په لمسه یوه ورځ مرګ د دغه ښار لارو کوڅو کښې اتڼ ؤکړو. د بې وسو اتۍ ؤسوزولې شوې اؤ بسونه اؤ لارۍ ئې ؤچقولې شوې. د وژنې اؤ وُراني د یوې اوږدې لړۍ دغه بې ترسه پېل ؤ. د ځیرک د مور ستر یؤ ځل بیا مات شو.

د خپل پلار قبر سره خُوا کښې هغه ښخ دے. د هغهٔ مور اوس لږه اخوا ښخه ده. د مینې پېرزو نه ځار شم، د مور اؤ پلار قبرونه ئې نړېدلي دي، خو ناموس اوس هم اختر ته د هغهٔ قبر لېؤ کوي اؤ ګلونه پرې خُوروي. کهٔ تاسو چرته ورپېښ شوئ اؤ دا مو هېر وو، چې د ښرولې ؤنې نه د لارې پله د مامدین کاکا دوي د کښتونو اړخ ته ځیرک خان ښخ دے، نو بیا به ئې هم په ډمبرګلو اؤ ورخاړو ؤپېژنئ، چې دا د ځیرک خان قبر دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د "ځیرک خان" نوم اخستل څۀ وو، چې وړومبے "ډېر ښۀ دے" ورته ښکلې ؤوې. ښکلې دې نه خبر نۀ وه، چې ځیرک خان څوک ؤ اؤ د ناموس خان زړۀ کښې ئې څۀ ځاے ؤ، خو دغه نوم ئې په غوږو خوږ ورغلو.

"خو هسې نۀ چې څوک ورته "ځیرکو" وائي؟"

مابتیې خپلې اند ښښنې څرګندولو سره ټولو ته ؤکتل.

"چې ناموس ورته "ځیرک خان" ؤوې، نو "ځیرک خان" شو (مشرې مور پرېکړه ؤکړه) د چا پلار خو دې ورله نوم وران کړي، چې د پلار هغه بغرې ئې په تُربنځ کندې کړم".

(یره چې یؤ خو به دا مشره مور کنځلې کله پرېږدي؟)

پرځند کاکا خپلې چړې اؤ نلونه کسوړې کښې اخستي د قدوس خان دوي څېر ته راغلو. د کلي څو وګړي هم دغلته ناست وو. قدوس خان سُپین اغوستن اغوستے، سُپینه خُولې په سر ایښې پرانستي لستوڼي ناست ؤ.

"پرځند کاکا! سونت له راتلې، کۀ وریژو له؟"

د قدوس خان په ځاے مېتري پرځند کاکا ؤپوښتلو.

"مېتریه! ستا غوندې څنګل مې مخ ته نیولے نۀ دے، د بونجې پوزې خو به دا منې، چې بُوي زر راکاږي. دېګ نه چا سر لرې کړو اؤ پرځند ته یاد شول، چې بل مسلمانول غواړي".

د پرځند کاکا قېصه به بیا چرته واؤرو. هغۀ سره خبرې کول د هر چا د وس خبره نۀ ده (پانوس غېږ کښې ځیرک خان نیولے کور نه څېر ته راغلو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هله راد ېخوا ئې کړئ! اوس به ئې درله مسلمان کړم".
خپل نلونه اؤ تېره چړه لاس کښې نیولې پرځند یؤ نظر ځیرک خان ته ؤکتل اؤ ناګهانه ئې د خلې نه ؤوتل،
"الله دې بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤساتي!"
اؤ بیا چې کله ئې پچې ته ؤکتل، نو مخامخ ولاړ پانوس نه ئې تپوس ؤکړو،
"پتنوسه! پرېکړم ئې؟ بیا به پکښې څۀ پاتې نۀ شي".
"پرځندکاکا! شړق ترې ؤباسه! برسنډه به پرې ؤخورم، بیا به ورته پسخېږې".
د پانوس دې هم بلا ورکه وي، خو پرځندکاکا خبره په دغې د بره هم وړاندې بوتلله.
"اے پلار دې ئې خدا ے ښۀ ساتي، ګنې تاسو نه خو ګیله هسې ځان مرورول دي".
"پرځندکاکا! څۀ له راباندې د خاتم طائي قبر په لته وهې. نور څۀ ؤکړم. سبدان یو، خبره کوه، زمونږ دعا نۀ سټنیږي اؤ نور تۀ ښۀ پوهه ئې".
د پانوس په خبره به ناستو ډېر خندلي وو، خو د پرځند کاکا متل پانوس د خندا کړو،
"پرېږده مړه! خدا ے دې سپے سړے نۀ ګڼي اؤ تۀ ترې سوال د بارانۀ کوې".
ما خو درته وئیلي وو، چې د پرځندکاکا دې بلا ورکه وي. کلي کښې ټول د هغۀ د خلې نه ځان ساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د پتنوس ځُویه! ځه ګنې بیا دې تېرۀ کؤم".
میرګاتې خُوار ننداره کوله، خو پرځندکاکا ئې د پلار تؤدۀ په هغۀ سارۀ کړل. هغه هم په ریښتیا ؤتښتېدو.
"پتنوس خانه! پرتوګ ترې ؤباسه اؤ کمیس ئې بډې کوه! چې خُرپ تُرې ؤباسم".
راپوږی باندې خو کلي کښې غم هم تود وي. مشرې مور د خُوږو وریژو د ېګ پوخ کړے دے اؤ راپوږی تمبل راخستے د کور انګڼ کښې ناسته ده،
"اؤ زۀ پنا ولاړه یمه
هلکه بلی مۀ نړوه!
لیدې مۀ نۀ شې"
وادۀ کړې ورسره پُرقې وهي. ناوادۀ شوې پُرقو سره څۀ خیالي نړی کښې هم وُرکې دي. د هغوي روح هم یؤ بت ته دغه وائي،
"مینه کښې تا نه کمه نۀ یم
(هلکه بلی مۀ نړوه!)
خو وړه نۀ یم، چې به کلي خبرؤمه"
بیا لږې ګاګیرې شي ـــــ پلار، ورور، ټوپک، مرګ.....
پښتنې مینې تل حبس کښې وي.
پښتنې جذبې تل د وېرې سُیوري کښې سا اخلي اؤ بیا مُړې شي ـــــ پښتانۀ د مینې په اسره ژوندي وي اؤ په مینه مُري.
راپوږی: "یار مې د جنګ نه په شا راغلو"
ګنې خُلې: (هلکه بلی مۀ نړوه!)

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپوږی: "په پرونۍ ورکړې خلۀ ستومانه یمه"
وړندار هسې په خلۀ وائي چې،
"راپوږی! اوس د خبر ختم ؤشو اؤ تا بیا ډمامې ته لاس کړي دي".
(خو پټ ئې تمبل سره زړۀ تړپکې وهي).
"دوزخ پسې ړنده شې د مُلا بادر لور! چې نن ئې نۀ وهي، نو کله به ئې وهي؟"
مشرې مور دې پسې په راپوږی غږ ؤکړو،
"نن به دې تمبل شلوې، دومره ئې ؤغړنګوه!"
راپوږی: "خولګۍ دې خورم، نۀ پرې مړېږم"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوږی: "نېکبختې ټوله را په شا شه چې دې وړمه"
اؤ "چې دې وړمه" سره ګڼ غږونه ؤشو،
"مړه مۀ شې راپوږی!"
راپوږی: "تا په کوڅه کښې ټوخے ؤکړو"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوږی: "زۀ په مستو ککړه خلۀ در ؤوتمه"
راپوږی: "د نغارې اواز دې راغے"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوږی: "د وړې لُور سره د کټ نه پرېوتمه"
راپوږی ته مشرې مور وئیلي وو، اوس به د عبدالرحمان مُلا په بانګ ؤدریږي. دغه تؤدوښه کښې د وړندار سترګې په مابتۍ ؤدرېدې. مابتۍ اؤ مونپجره د دالان د وړوکي دېوال سره ولاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې. مابتۍ خپله شونډه چیچله او یو لاس ئې خپل لُوخ سر سره د مونپجرې په اُوږه ایښے ؤ. د مابتۍ سترګو کښې وُرندار پېغله تنده ؤلیدله او مخ کښې ئې د خندا ټولې کرښې ژورې شوې.

"مابتۍ!"

"مابتۍ!"

(د مور په دوېم غږ هغه د خُیال غېږه کښې ویښه شوه)

"هں موري!"

"قمرو له اوبهٔ یؤسه!"

د وُرندار دغه وس ؤ، چې مابتۍ د هغې د خیال د بُت غېږې نه کُوزه کړي.

ناموس او پانوس په دغه شپه ناوخته د اوبهٔ خُور نه راغلي وو. ناموس چې سحر نمونځ ؤکړو، نو اودهٔ شو او پانوس خو ځان ته د نمونځ بخښلو څهٔ بانه ګوري. ټوله شپه ئې اوبهٔ خُور کړے ؤ، ښکاره خبره ده، چې ماسپخین به پاڅېدلو. هغه خو زر اودهٔ شي، وائي "نمونځ په ویښو اؤړي". الله دې پوهه کړي.

ماسپخین نمونځ پسې ناموس د جومات مخې ته موړې باندې ولاړ ؤ، چې پرځندکاکا ورسره سلام کولو پسې د ځُوي مبارکي ورکړه.

"ډېر ښکلے ځُوے خُداے درکړے دے. الله دې بدو سترګو او بدې ورځ نه ؤساتي!"

ناموس په دواړو لاسونو د هغهٔ لاس ؤنیولو او په ډېر روڼ تندي ئې تُرې مبارکي واخسته. د ځیرک خان مرګ نه په کلونو وروستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د جومات مخامخ موړه باندې په وړومبي ځل ولاړ ؤ. د هغهٔ زړهٔ غوښتل، چې هم دغلته ولاړ وي او د ټول کلي اولس راشي او هغهٔ لره مبارکي ورکړي. پرون چې د خوږو وريژو دېګ نه څلور غوری جومات ته راغلې وې، نو ماښام د سونت نه ټول کلے خبر شوے ؤ او ناموس له ئې مبارکۍ ورکولې. د خپل تربور سېدګُلي په ليدلو هغهٔ خپله سينه د ډېر وياړ نه پُلنه کړه او ژوند کښې په وړومبي ځل د هغهٔ پستو سترګو کښې کلک نظر برند شو. سېدګُلي يوه ورځ قدوس ته وئيلي وو، چې کهٔ د ناموس خوښه وي، نو هغه به ورلره خپل ځوے ورکړي. د سېدګُلي زړهٔ سُپين ؤ. هغهٔ دغه خبره په خواخُوږۍ کړې وه، ګنې څوک د خپل زړهٔ غوښې بل له ورکوي، خو ناموس خان ته دغه پېرزو لکه د پېغور ؤدرېدلې وه. د پښتنو د مينې او کرکې، پېرزو او زباد، ورکړې او منښتې خپله ژبه او خپل مخ دے. پښتانهٔ د وياړ نه په لږه منونکي نهٔ وي. وياړ د پاره هغوي ته د سر بېعه هم ارزانه وي. دغه وياړ هغه د وينې په تړون کښې لټون وي او کله کله د وينې تړون هم د خپل وياړ د پاره غوڅولو کښې د لارې خنډ نهٔ پرېږدي.

"نن مو د خېره سره ځيرک خان د يويشت ورځو شو"

د کوټې ور پورې کولو سره ناموس خان ؤوې، او بيا ئې سُپېږمې راښکلې چاپېره ؤکتل،

"مشرې مور مشکۍ تُرور ته وئيلي دي، چې هره ورځ به ځيرک خان ته سُپيلني لوګے کوې. دا دُومه هغې روغه کړې ده".

قمرو د ناموس حېرانتيا له په موسکۍ خُله ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناموس په دغه ځواب موسکي کېدو سره د هغې خُلۀ خپله خُلۀ کښې واخسته اؤ قمرو د هغۀ مخ ته خپل لاس ؤنیولو (د دغه لاس ایښودلو چرې هم دا زړۀ نۀ ؤ، چې هغه دې د قمرو نه خُلۀ ؤباسي) اؤ بیا ئې په رو د هغې غېږ کښې پروت ځیرک خان له مخ ښکول کړو.

د خپل کمیس په ځاے د قمرو کمیس اغوستلو سره بل کټ کښې ځملاستونکي ناموس ؤوې،

"وریځې نن ښې ؤګواښېدې، خو ؤ نۀ وریدې".

قمرو په یؤ ناپ ناموس ته کتلو کتلو کښې ناڅاپه په خندا شوه.

موسکي اؤ حېران ناموس ؤپوښتله،

"ولې په خندا شوې؟"

"وریځې خو کۀ نن ؤ نۀ وریدې، سبا به ؤوریږي. خاندم په دې چې، څومره ورځې دې دا کمیس وا نۀ غوستلو. زۀ ځان له دومره خېټې شوې ؤم چې".

"زۀ نۀ پوهېږم قمرو! څۀ خبره ده، چې زما د ښځو رنګونه، کړۀ وړۀ اؤ اغوستن ډېر زیات خُوښ وي. زۀ وېم، چې هم دا اغوستن مې اغوستي وي، نکریزې مې په لاس کېښودې، بنګړي مې لېچو کښې ؤشړنګولے".

"ولې هس؟ تۀ داسې ولې کوې؟"

(اوس د هغې مخ نه هغه خندا تلې وه)

د ناموس خان په مخ ځونډې ږیره ده. داسې به ؤوایو، چې لږې ئې څنې اوږدې شوې دي اؤ لږ وېښتۀ ئې زنې نیولي دي. هغۀ پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرته چاړه راښکلې نۀ ده. سینه ئې د وېښتو نه داسې پاکه ده، لکه چې په پوزه ئې نومې وېښتۀ نشته. د تګ وخت کښې کیڼ لاس لږ ځوړند شوے وړي. خبرې ډېرې په رو رو کوي اؤ زیاتره زمکې ته ګوري. غوڅه خبره به دا ؤکړو، چې هغه جینوټارے غوندې دے اؤ په وړوکوالي به هم په دغه نوم هلکانو تنګولو، خو په کوټه دننه هغه سړے ؤ. د هغۀ غېږ کښې قمرو چرې ځان ترے لیدلے نۀ ؤ.

قمرو د هغۀ نه څو شېبې اګاهو پوښتنه کړې وه، خو دا پوښتنه هغې په وړومبي ځل نۀ وه کړې اؤ نۀ په وړومبي ځل ناموس خان د هغې په پوښتنه غلے شوے ؤ (ځکه خو هغې بیا تپوس ؤ نۀ کړو). کوټه کښې چپیا خپل سیوري خوارۀ کړي وو، چې دې کښې وریځې ؤغړمېدې. د بړېښنا پړق د کوټې د ور چؤدو کښې ځان ؤځلولو. څو شېبې دغه ګړز ګړوز اؤ پړق پړوق کښې تېرې شوې اؤ بیا بهر په زمکه د څاڅکو ټوپونه شول.

د څاڅکو په ښکالو اؤرېدو ناموس خان ؤوې،

"خدا ے خو دې باران د اُوږدو کوي نۀ"

"سپرلے په سر دے. خامخا به کیږي"

"نه قمرو! زۀ وېم، چې اوس ؤدرېږي اؤ نولس ورځې پس بیا غوټ یوه مېاشت ؤورېږي. زمونږ ځیرک خان به د څلوېښتو ورځو وي".

(د پانوس خبرې اوس لږې شوخې نۀ دي؟)

"اؤ ما به لامبلي هم وي".

(قمرو دا وئېلو سره د حیا نه سر د هغۀ تږخ کښې ورکړي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس خان موسکے شو ..... قمرو ته ئې ؤکتل اؤ بیا خُدا ے زده څۀ وخت به اُودۀ شوي وي.

شُپاړس ورځې جړۍ ؤورېده. د کورونو د ناوؤ خُلې ؤ نۀ درېدلې. د مُوندر دوي د چنې د ېوال باندې دوه څوپېدار پرېوتي وو. د پټو په پُولو ولاړې ؤنې اؤ پټو کښې فصلونه مُلاڅت وو. د څاروؤ د تشو بُوسو په شُخوند خُلې پخې شوې وې. سُره غرمه به هم د نمر په نیشتون لکه د سُکنې ماښام توره تېرېدله. شپې خو بیخي د ګناهګار زړۀ رنګ اختسے ؤ. ګړګوړ بابا په یؤ اېړ ګُورېدلو اؤ لارو کښې ختې ښې خوشتې شوې وې.

د جړۍ د اوولسمې ورځ شپه نور کله نه ډېره توره اؤ دُرنه وه. اسمان څو شېبو له غلے شوے ؤ. شپې خپل نیم ژوند تېر کړے ؤ، چې بُرېښنا شوه اؤ برېښنا سره سم ګړزګړوز شو اؤ ډک جام په لاس اسمان بیا تیندک ؤخوړو. ټوله شپه ناوې ؤشړېدې. مشرې مور د چرګبانګ نمونځ دالان کښې ؤکړو.

"خُدایه! په وخت نۀ پوهېږم، خو تۀ ئې په چرګبانګي قبول کړې".

(مشرې مور خپله غاړه په دُعا خوشې ؤګڼله. مُصله ئې په کټ کښې کېښودله اؤ بیا کوټې ته ډډې کېدو د پاره دننه شوه. د هغې خیال ؤ، چې لا نیمه شپه ده. سترګې ئې پټې شوې نۀ وې، چې نمر څیره وهلې وه).

"موري! موري! یه موري!"

د بلقیس ګاګیرو غږونو مشره مور تُونده پاڅوله اؤ د کوټې نه بهر وتلو سره هغې د ناموس خان د کوټې نړېدلې بلۍ ؤلیدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ډوبه شوم خُدایه!"

د بلقیس اؤ مشرې مور په چغو قدوس اؤ پانوس د ناموس کوټې ته رسېدلي وو. څو شېبې تېرې نۀ وې، چې کور کښې د کلي ښځې، مړونه اؤ وارۀ راغونډ شوي وو. د ډب اړخ ته دېوال پرېوتلے نۀ ؤ، خُوئېدلے ؤ. نۀ زُوږ نۀ غُرب. لږ وخت تېر نۀ ؤ، چې بیا نمر د خلقو سترګې بُرېښولې. سړو په خاؤرو اؤ برګو لرې کولو خپلې ساګانې ماتې کړې وې (خو دغه وخت د سُترې کېدو احساس چا ته کېدلو؟). د کوټې تیر سره لږ نزدې د تورسرې کمیس ښکاره شو اؤ سېدګُلي قدوس ته غږ ؤکړو. هغه راغلو اؤ خاؤرې ئې تُرې اخوا کړې. د کلي نور سړي دغه وخت دغه ځاے نه اخوا شوي وو. قدوس خان څادر په مړي واچوۀ اؤ د پانوس خان سره ئې دالان ته یؤړلو. د کلي ښځې د قمرو لیدلو ته په دالان ماتې شوې، خو پانوس سُتنې کړې. مړے کټ کښې څملولو سره هغوي د مشرې مور کوټې ته دننه کړو. مشرې مور پخپل لاس د ناموس خان نه د قمرو کمیس ؤویستلو. بیا قدوس ځان سره پانوس اؤ پرځندکاکا ملګري کړل اؤ دغه ځاے ئې نور ؤلټولو. قدوس دا پټول غوښتل، چې د کلي نور وګړي دا ګڼي، چې قمرو د کوټې نه ؤویستلې شوه. دغه وخت د خپل ستر ساتلو د پاره پرځندکاکا باندې د هغۀ زړۀ اوبۀ څښکلې. د کلي اولس ته هغه یؤ نئي ؤ، خو قدوس پوهېدلو، چې د کاڼي نه به غږ ؤځي، خو پرځندکاکا نه نۀ. کۀ کلي کښې په کلوېغۍ چا ځان پوهولو، نو پرځندکاکا سره به ناست وو. دغه ستر ډېر ټینګ پاتې نۀ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ځکه چې کله لږې نورې خاؤرې دوي اخوا کړې، نو د بش لاندې قمرو سا اخستله او د هغې غېږ کښې پروت ځیرک خان په ښخ خوب اوده پروت ؤ).

"هله ورونو راشئ!"

د قدوس غږ سره ټولو د هغهٔ اړخ ته منډه کړه. بش ئې په ټوله اخوا کړو او قمرو په بړستن کښې نغښتلې قدوس او پانوس دالان ته یوړه. د هغې رونې مخ په خاؤرو خړ ؤ او تورو وېښتو کښې ئې خاؤرې ښځلې نخښتې وې. د هغې سترګې د کوټې پله اوړېدلې، خو هغې د خپل مخ د اړولو ټوان نهٔ لرلو. مشره مور دغه وخت د خپل ناویاته نمسي تلوسې د ړنګې شوې کوټې خوا له بوتله. ځیرک خان نهٔ یوازې دا چې ژوندے ؤ، بلکې په خوږ خوب اودهٔ ؤ. مشرې مور هغه غېږ کښې اخستے برنډې کښې پروت کټ کښې څملولو. قدوس، پرځندکاکا، سېدګُلي او پانوس کټ کښې بې ځانه قمرو روغتون پله واخستله. ټوله شپه د دُروند تیر او خاؤرو د پیټې لاندې د هغې سا خُدا ے زده څنګه ټینګه پاتې شوې وه؟ د قمرو مخ چې کوم اړخ ته ؤ، هماغه اړخ ته کټ کښې ځیرک خان پروت ؤ، چې اوس ئې سترګې غړېدلې وې ـــ د دواړو لاسونو ګوتې ئې خپله خلهٔ کښې نیولې وې ـــ دواړه پُښې ئې راغونډولې، غځولې. د قمرو سترګې د خپل ځیرک مخ نه چرته وتلې. کور کښې یوه ژړا انګولاوه. ور ته رسېدلو رسېدلو کښې د هغې سترګې د خپل ځیرک په لیدلو مړې شوې نهٔ وې، خو مړې شوې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریمه شپېه

د کور نه وتونکو دوؤ غېږګو جنازو مشره مور ماته کړې وه. کۀ هغه خبر وه، چې د بارانونو دغه ماته شوې شپېه به د هغې کور نړوي، نو هغې به د نمر سترګه داغلې وه، خپله پېنځه به ئې ځیرې کړې وه، وریځ ته به ئې وئیلي وو، چې:

"درې درې!
د وریځ تورې بلا!
درې درې!
زمونږ په کلي کښې د چا هم نۀ خوښېږې بلا!
درې درې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس د هغې خپلې سترګې تربدلې وې. اوس هغې سره یؤ ځیرک خان ؤ، چې هم دغه ئې د ځېل کوونکي زوړ زړۀ دلاسه وه. کور کښې کۀ اوس ځیرک خان هر څو بې څوکه شوے ؤ، خو مشرې مور اؤ مابتۍ د ناموس خان اؤ قمرو د برخې مینه هم دۀ له ورکوله. د کور نورو وګړو کۀ هغۀ سره ډېره مینه نۀ کوله، نو بیا هم د هغوي خواخوږي اؤ زړۀ سواندي د وړوکي ځیرک خان وخت تېري د پاره ډېر وو.

مابتۍ کۀ بلقیس راوړې وه، خو د ناموس خان ګوته نیولې ئې پل اخستے ؤ. د هغې د اغوستن، بنګړو، نکریزو اؤ پېزار خوښول اؤ راؤړل په ناموس خان وو. د هغې ژبې د قمرو غېږ کښې خبرې زده کړې وې اؤ د ناموس خان سترګو نه ئې پېرزو پېژندلې وه. هغه چې په وړومبي ځل د پېغلتوب وینې ؤوېروله، نو د خپلې مور په ځاے ئې خپل حال قمرو ته وئېلے ؤ. په هغه ورځ د مابتۍ ژړا ته قمرو ډېرې دلاسې ؤوئېلې، ډېره ورته نانې کتانۍ شوه، خو د مابتۍ اوښکو قمرو هم ؤژړوله اؤ بیا چې به کله د مابتۍ ورځې شوې، نو د لوپټې پیسکے خلۀ کښې نیولے د حیا نه به اوبۀ اوبۀ شوه. قمرو کښې دننه یوه مور وه اؤ دغه مور ته د بلقیس مابتۍ په برخه رسېدلې وه. د پېغلوتۍ لور زړۀ په ځاے کول اؤ دغه وینه باندې پوهول ډېر ګران وو، بلقیس خپلې لور سره دغه سر خوږ کړے نۀ ؤ.

داسې وخت چرته نۀ ؤ راغلے، چې مابتۍ فردوس غېږ کښې اخستے ؤ، یا ئې چرې دلاسه کړے ؤ، خو د مشرې مور غېږ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغېر هغه ځيرک خان بل چا ته نۀ پرېږدي. دغه ورځ ځامورۍ ځيرک خان غېږ کښې نيولے سُړې سترګې ناسته وه. نن ځيرک خان د څلوېښتو ورځو شوے ؤ. نن هغه ورځ وه، په کومه ورځ چې ناموس خان باران غوښتلے ؤ. هغۀ غوښتل، چې نن ورځ نه باران ؤوريږي، خو نن نه دُرې ورځې وړاندې باران ؤدرېدلے دے. قمرو وئېل، چې په نن ورځ به هغه څلوېښتۍ نه لامبي، خو هغه نن نه دُرې ورځې وړاندې لمبولې شوې اؤ خاؤرو ته سُپارلې شوې ده. نن د ناموس اؤ قمرو درېمه ده. پرځندکاکا د هغوي بخښانې د پاره وريژې باندې کړې دي. عبدالرحمان مُلا ځان سره چنې اؤ د کلي څو مشران د هغوي بخښانې د پاره د قران ختم ته کښېنولي دي..... هغه قران چې ناموس اؤ قمرو لوستلے هم نۀ شو، هر څو کۀ مينه ئې ورسره ډېره کوله. چې کوم قام قران د مړو بخښلو، په نُخښتو کښې خُوړلو اؤ برکت راتللو د پاره راخلي اؤ نور ئې کسوړۍ کښې نُغښتے تاخ کښې خُوندي کړے وي، هغه قام په زمکه ننوځي. ښځې يؤ ځل د ځامورۍ غېږ کښې پروت ځيرک ته ګوري اؤ په سلګيو کيږي. دغه ښځې به خپلو کورونو ته لاړې شي اؤ هلته به تُرې د خپلو وړو په مخونو ليدلو ځيرک هېر شي. وُرندار به اوس هغۀ له څۀ وخت ورکړي؟، ځکه چې د کور دُرې برخې کار د هغې په سر شو (يوه برخه خپله اؤ دُرې برخې د قمرو). ښکلې خو هسې هم په ټک پک اؤ تېره خُلۀ وخت تېروي (اوس خو پسې ميرګاتې سره د درې مياشتو کميله هم نُخښتې وي، اوس به پرې څوک اُوده غُوا پاڅوي؟). باور مې نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، کۀ د مشرې مور په زړۀ کښې نور د زور ځاځکے وي، چې څۀ له به ګوتې وروړي اؤ پاتې شوه مابتۍ، نو کۀ هغې مخکښې کار کوۀ، نو اوس به ئې هم ؤکړي.

موسمونه په ډډه اؤړېدل راؤړېدل. کله به شپې کنګل شوې اؤ کله تپژنې..... کله به د ورځې اور وربدۀ اؤ کله به یخې هوا د ژوندو څرمن څیرله. کله به خاؤره، ؤنې بُوټې اؤ کښتونه لُوخ لغړ وو اؤ کله به خاؤرې، ؤنو بُوټو اؤ کښتونو د رنګونو شال ځان نه چاپېره کړو.

چې کله به ورځ د شپې غېږه کښې اُوده شوه، نو خوږ ځیرک به مابتۍ ځان سره ځملولو. پروسکال چې د هاړ یوه خوپه شپه کښې اُوده شوې مشره مور سحر وینښه نۀ شوه، نو هغه ورځې نه مابتۍ ځیرک ځان پورې نیولے ؤ. وُرندار د مابتۍ لخوا د ځیرک په دومره پاملرنه خپله غاړه خوشې ګڼله اؤ د هغې خبره دروغ نۀ وه. هغه د کور نه نۀ ؤزګارېدله. بیا هم کله کله به چې د ناموس اؤ قمرو یادونو ژړغونې کړه، نو څو شېبو له به ئې ځیرک ځان پورې ؤنیولو اؤ بیا به ئې ورله تندے ښکول کړو. اوس خو هغې د مشرې مور ځاے هم نیولے ؤ. غم ښادي اؤ د چم ګاونډ راشه درشه هم د هغې په سر وو. ښکلې څۀ خپلو وړو سره ګېره وه اؤ څۀ د ځیرک سره د مابتۍ ډېرې مینې د هغې زړۀ هغۀ نه تور کړے ؤ. کۀ خبره سپینه کؤم، نو د هغۀ نه به کله کله ښکلې کُرکه هم کوله، خو قمرو تل هغه لکه د خپلې خور ساتلې وه اؤ چې کله کله به مشرې مور هغې ته ژبه تېره کوله، نو قمرو به د ښکلې سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینځلو. کۀ ستاسو یاد شي اؤ د وادۀ په وخت کښې لا د ښکلې نکریزو نه بُوي ختلو، نو ناموس هغې ته دُرې کانې ځنډلي وو. هغه وخت کښې یوه قمرو وه، چې د ښکلې زړۀ ئې ساتلے ؤ، دغه زُبادونو به ښکلې چرې هم ځیرک سره کُرکې یا د کُرکې ځرګندؤنې ته نۀ پُرېښودله.

د کُرکې اؤمینې په شا خپله یوه قېصه، یوه پېښه، یؤ خُوځښت اؤ یؤ جواز پروت وي اؤ بیا دغه کُرکه اؤ مینه د خپلې موخې په لور د یوې تګلارې په کرښه روانه شي. د هندوستان په خاؤره چې کال 1909ء کښې لارڈ مورلے اؤ لارڈ منټو د انډین کونسلز ایکټ (Indian Councils Act) غږ ؤکړو، نو په وړومبي ځل ئې د هندوستان وېش د پاره د مذهب کرښه راکښله. "ؤویشه اؤ بادار شه!" په لور دا د برېطاني واکمنۍ د هندوستان په مخ وړومبۍ بنسټیزه څپېړه وه. د دې تر مخه به یؤ مسلمان مسلمان کاندید اؤ یؤ هندو هندو کاندید له ټاکنو کښې خپله خُوښه څرګندولې شوه (یاد دې وي، چې دغه ټاکنو کښې د خپلو زمکو لرونکو ته د ووټ حق ؤ اؤ اولس ته د خپلې خُوښې څرګندولو واک ترلاسه نۀ ؤ. د هغه وخت د پیرنګي واکمن مُلاتړ ته ولاړو مسلمانانو دا لُوي بریالیتوب ؤګڼلو، چې مسلمان د پاره ئې د واکمنۍ حق ترلاسه کړلو، خو په دې خبره غلي وو، چې د پنجاب مسلمانانو ته ولې دغه حق ورکړے شوے نۀ ؤ). اتۀ کلونه وړاندې د بنګال وېش باندې پښه راکښلې شوه اؤ..... (خبره به لږه ؤغځیږي خو راځئ، چې لږ ورسره د خُلې خُوند واړوو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

1906ء کښې د بنګال وېش انتظامي موخه باندې شوے ؤ (هر څو کۀ په شا ئې نورې هم ډېرې خبرې وې). وروستو د قام په نوم دغه وېش 1947ء کښې ؤشو. د 1906ء په وېش 1909ء کښې اؤ د 1947ء په وېش 1971ء کښې پښه راکښلې شوه. د خپلې ابۍ زېږولي له کۀ هم د هغۀ حق نۀ ورکوې، نو هغه خپل حق د پاره د ابۍ ځوي پسې ټوپک توپنچې ته لاس کوي. د هندوستان وېش د پاره د مذهب کرښه راکښلې شوې وه اؤ چې هندوستان ؤويشلے شو، نو د وړو قامونو په حقونو خبټه واچولې شوه. د "پاکستان کا مطلب کیا ؟... لاإله إلا الله" چغه په دیریشت کلونو کښې دروغ شوه. نمرختیز پاکستان د نړۍ په مخ بنګله دېش شو. بنګالیان غوڅ کړے شول... سپک کړے شول... د هغوي د چقولو هڅه ؤکړې شوه اؤ نن هم د هغوي په زړونو دغه پرهر داسې بڑېښي، لکه چې د هغوي په شین بېرغ کښې سُور خال ځلند دے. د پاکستان نوي زره ځواکونه هلته سرونه ټیټوي اؤ دلته ځیرک خان د خپل کاکا اؤ مابتۍ سره د مشرې مور په څلي ګلونه ایښودلو نه ستانۀ شوي دي. دلته ځیرک خان د مابتۍ په رینبتونې دلاسه د مشرې مور نیشت شتون ګڼي اؤ هغه یاران به د بنګالیانو د وینو تویولو په دغه رینبتوني تور لکه پېغور تر هغې سوزي اؤ سرۀ کیږي، تر څو چې ئې پخپل تبر ځان پړ ګڼلے نۀ وي اؤ د وړو قامونو د برخو ورکړې ته ئې غاړه ایښې نۀ وي (ځکه چې د پاکستان په چوکاټ دننه اوس هم ډېرې نیمګړتیاوې په ځانونو ویر کوي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرګاتې هم اوس په "میرګاتي" سُور کیږي، "فردوس خان" نه پرته بله نامه اؤرېدل نۀ غواړي. مابتیۍ ئې کله کله ؤسکونډي اؤ ښکلې خو به ئې ورته ځکه وائي، چې دا نوم پرې هغې ایښے ؤ. شونډه کۀ ئې شُنه شوې نۀ ده، خو چې ځنګه ورځ تر ورځ غځیږي، نو برېتوکي به ئې هم زر ؤتهوکیږي.

نن بله ؤشوه. د ډېر وخت نه به مابتیۍ ځیرک نه د شپې خُوند اخستلو. هغې به خپله خېټه اؤ تیونه لوڅ کړل اؤ ځیرک خان پسې به ئې مړل. هغه چرې هم له خپلې خُوا خُوځېدلے نۀ ؤ. هغه د دغه خُوند په معنا پوهه نۀ ؤ..... هغه د دغه خُوند د اخستلو په چل پوهه نۀ ؤ..... هغۀ کۀ په هېڅ پوهه نۀ ؤ، خو بیا هم هغۀ د مابتیۍ دغه کار ښۀ نۀ ګڼلو. نن داسې ؤشو، چې مابتیۍ ځنګه هغۀ له خپل لُوڅ تیونه خلۀ کښې ورکول، نو هغۀ خپله خلۀ بنده کړه اؤ د هغې نه ئې د ځان لرې کولو د پاره په ډډه د اؤړېدلو هڅه ؤکړه. مابتیۍ څو شېبې ځان غلے کړو. د هغې وېرې د هغې سترګې چاپېره ؤځغلولې. هغې بیا د ځیرک مخ ځان پله راواړولو اؤ دا ځل ځیرک ؤ نۀ خُوځېدۀ. د خُوند دغه څو شېبو د هغې ساګانې ژورې کړې اؤ هغې د ځیرک ځنګون خپلو دواړو لېنګو کښې دومره جوخت ؤزورلو، چې د ځیرک خان ځنګون تود شو. د ځیرک پوزه د هغې د دواړو مېمو منځ کښې چپړیته شوه. هغه بیا هم ؤ نۀ خُوځېدۀ. (دا ځنګه ؤشول؟) د دې پوښتنې ځواب څو شېبو کښې راغلو. ځیرک خان نۀ دا چې ځان د هغې نه ؤشوکولو، د کټ نه هم پاڅېدلو. هغه انګڼ کښې ولاړ ؤ. هغۀ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ وخت ځان مابتۍ ته سُپارلے غلے پروت ؤ، دغه وخت هغۀ پُرېکړه کوله اؤ اوس چې مابتۍ دومره سُتغ ځواب ؤلیدلو، نو ځان ته پُړه شوه. ګناه تل د وېرې په غرمه پاڅي اؤ د توبې د ؤنې ګُور سیوري ته په زمزم لامبي. دغې پُړې د هغې وېره یوه شېبه کښې ؤوژله. هغه غلې په ډډه واؤړېدله. ځیرک هم لږ وخت وروستو بیا کټ ته ؤختلو اؤ هغې ته شا کړے څملاستلو. هغه اودۀ شو، خو مابتۍ ټوله شپه ویښه وه. یؤ وخت کښې هغه پاڅېدله، ځیرک له ئې تندے ښکول کړو اؤ د هغې سترګو نه د پُښېمانۍ دوه داسې سُپینې، رڼې اوښکې د ځیرک په تندي ټوي شوې، چې اسمان کښې ځلقېدونکي سُتوري پیکه ښکاره شول. نن په وړومبي ځل مابتۍ ته خپل ځان کښې قمرو ښکاره شوه. نن هغې خپل ځان کښې یوه مور ؤلیده اؤ قمرو د ځیرک د پاره هغې کښې سا واخسته. د توبې دوه سُپېځلو اوښکو د هغې زړۀ نه د ګناه تور ؤوینځل.

د وخت پښه په ځاے نۀ ؤدرېږي. نن د روژې د میاشت وروستے پېشمنے ؤ. ماسخوتن تراوېح ؤشوې اؤ لاد سُپوږمۍ په لیدلو چا نۀ تر دغه وخته قسم خوړلے ؤ اؤ نۀ پرې چا طلاق غورځولے ؤ. دا ده، چې چاپېره پټاخې ډځېدلې.

"زما خو دا جامې خُوښې نۀ دي، (وړوکي ځیرک پټ مابتۍ ته ؤوې) ما له د کمیلې په رنګ جامې".

مابتۍ زر هغه د لاس نه نیولے ځان سره بوتلو،

"نه ځیرک خانه! داسې مۀ وایه! تۀ خو هلک ئې. دغه خو د جینکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغوستن دي".

"خو زما خو ستا د جامو غوندې خوښې وي او د کمیلې د جامو غوندې خوښې وي او د چاچي د جامو غوندې خوښې وي او".

"تۀ راځه، چې رېژړې، پتاخې او ځلوبې درله راواخلم!"

(مابتې د خپل وس پورې د ځیرک خان په خلۀ د لاس ایښودلو هڅه ؤکړه).

فردوس هغۀ نه ډېر مشر نۀ ؤ. بیا هم نۀ چرې هغۀ د فردوس سره لوبې کړې وې او نۀ ئې چرته لینده لاس کښې اخستې وه او نۀ ئې شینولو له ګوتې وړې وې. تل به کمیلې سره په لوبو ؤ. نینګاڼې، میرګاټې، پټپټونې، شلغاتي، کوډګې، د ګوډا ګوډې وادۀ او چیندرو. د کوډګې په وخت به هغۀ کمیلې تۀ وئېل،

"تۀ به سړے ئې. تۀ به کور ته راشې او زۀ به درله ډوډې راواخلم".

"نه کنه، جینې خو زۀ یم. زۀ به ډوډې راواخلم".

"خو تۀ زما غوندې ډوډې نۀ شې راخستې".

یؤ ځل ځیرک لوبو کښې په ستړې سا وئېلي وو،

"دوه ګوتې ځانډې"

خو د هغې نه پرته هم فردوس هغه په زمکه لوخړولے ؤ او د هغۀ ځنګون نه ښورګ اوړېدلے ؤ. د ځیرک نه زیات کمیلې ژړلي وو او د ځیرک په سر مابتې میرګاټے سم ټپولے ؤ. تر دې چې ښکلې او مابتې پرې خلۀ هم وهلې وه او دغه ټریخوالے تر ډېره د دواړو منځ کښې ؤ.

د هغۀ کړۀ وړۀ خپل پلار نه خوځېدلي نۀ وو، خو د ښځو رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ناستې پاستې ته د پلار نه زیات نزدې ؤ. د هغهٔ د غسې ځنې خویونه تر هغه وخته چا نهٔ لیدل، چې تر څو مابتۍ په کور وه. د مابتۍ وادهٔ نه وروستو هغه داسې یوازې شو، چې ځان ورته بیخي نیمګړے ښکاره کېدلو. نن د غه کور نه د هغهٔ دوېمه مور لاړه. هغه په یؤ ژوند کښې دوه ځله یتیم شو اؤ دواړه ځله په اُومه خلهٔ. د هغهٔ نه هغه ځادر راښکلے شو، د کوم په شا چې هغهٔ کښې دننه جینۍ په ستر وه.

ګلیشان به ریښتیا د کبانو ازار وهلے ؤ، چې د هغهٔ په پېغله لور میرزادګۍ پېریان کښېناستل. وړومبیو ورځو کښې به هغې په سمه لاره تیندک ؤخوړو اؤ ؤ به غورځېدله. بیا څهٔ موده وروستو به چې څنګه پرېوتله، نو څهٔ بل غوندې خبرې به ئې هم کولې.

"تهٔ د شېطان اؤرې اؤ زما نهٔ اؤرې"، یوه ورځ د میرزادګۍ ټرور د هغې مور ته ګنګوسه کښې ؤوې، "په دې جینۍ پېریان ناست دي اؤ د کوچینوالي نه د دې سترګو کښې د غه سړهٔ وو".

مور ئې هم په زړهٔ ؤخوړه. نور څهٔ وي اؤ کهٔ نهٔ، خو چې اوس دا خبره کلي کښې خوره شي اؤ ګلیشان ته د کبانو د ازار خبره د اولس د ژبې نه لرې شي. د ګلیشان څاروانه خوي د پېریانو د اپلتې شا ته پټېدلے هم شو.

د روغتیاپال لخوا د مېرګو د رنځ نه د ژغورنې د پاره ورکړې شوې دوایانې کهٔ یوه پله په هغې ډېرې ښې راغلې، خو بله پله د پېریانو دم دورخو هم روان وو. مېرګې د پېریانو سره تله کښې سپک وو، ځکه خو زیات پام پېریانو ته ؤشو اؤ یوه ورځ د سیند

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لېونو څپو غېږې نه د میرزادګۍ مړه ځاندره راووتله. کبانو د میرزادګۍ نه یۍ پوټې هم خوړلے نۀ ؤ. ګلیشان د کوندې یا جال پرځاے روان سیند کښې پرچاؤ سره نزدې کالتوس ډزولي وو. دغه کالتوس نومې ژوندے د اوبو سر له مړ راوړے ؤ او چاپېره اولس د ګلیشان دغه ناکړده غندلې وه او د میرزادګۍ رنځ ئې د پېریانو بۀ باندې اړولے ؤ.

"شېرکاکا! دوه یو. پچاسے پړې کېږده!"

(منډۍ ته ګوره وړونکي پانوس خان د چیو ؤوئېل).

"پخېر هلکانو! (شېرکاکا پانوس دوي ته ؤګوري او بیا چېنک په سکرو کېږدي) پرښتو! سکارۀ ورته سړۀ کړئ!"

چې خو ټول ښار کښې پخېږي، خو د شېرکاکا چې مازغۀ ټکور کړئ. د شېرکاکا وېنا ده،

"زما پچاسے جنت نه راځي. زۀ اوبۀ، تورې چې، خوارۀ او پې پتیله کښې واچوم. اور دغه هر څۀ ؤسیزي او د جنت نه ورته پخې چې راشي".

(هر څوک چې چې دومره ؤخوټکوي، نو جنتي کیږي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورمه شپېه

کابل نه چاپېره څومره ګنګوسې وې، څومره لُومې خُورېدې او څومره پړکې لچېدل، دې نه پېښور خبر ؤ. کابل نه دُرې زره کېلومیټره لرې ماسکو کښې د کابل په خاؤره د ړنګون ښُکالو د کابل غږ کښې رسېدلې وه. دغلته نه یؤ زر کېلومیټره لرې تهران هم ناجاړه نۀ ؤ او ځان خُوندي کولو له ئې د سُوېل لخوا شُپول باندې لاس پورې کړے ؤ. هم دغلته نه یؤ زر کېلومیټره لرې هند کښې په کابل کۀ هر څو خُواچیني وه، خو د دغه خُواچینۍ چینه ښکاره وه. پنځۀ سوه کېلومیټره لرې اسلام اباد د "اپې" غږ ته غُوږونه څک نیولي وو او دغه تؤدوښې کښې د ګټې او تاوان سوال هغۀ د پاره هېڅ ارزښت نۀ لرلو. څلور زره اتۀ نیم سوه کېلومیټره لرې شنګهائي خپل مخ ته لاس نیولے د سُور بېرغ د پېغور نه سترګې پټې کړې وې. کابل نه یوؤلس زره کېلومیټره لرې نیویارک کښې ناست جیمي کارټر د افغانستان په خاؤره د شوروي اتحاد د پرځولو د پاره نوکونه ترنګولي وو او د اسلام نوم اخستونکي د دغه پرځؤنې ډاګه کښې ټولې نړۍ نه د صلیب تر سُیوري لاندې راټول شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته کۀ راتلونکي وخت کښې د افغانستان اؤ پاکستان منځ کښې د مېشته پښتنو تر منځه د بېلتون کرښې نه د دېوال دنګولو تاییا کېدله، نو لرې په جرمني کښې د یوې خاؤرې دوؤ برخو کښې د ویشلي اولس تر منځه د برلن دېوال ړنګېدلو.

د اشنغر نه یؤ سپین ږیري عبدالغفار خان د اسلام مینه کښې مست خپل لېوني قام باندې غږ ؤکړو،

"دا نُخښته د امریکې اؤ روس ده. دا د اسلام نُخښته نۀ ده. دې نُخښتې ته مۀ وردانګئ! دې خاؤرې نه به د بارودو ټوپ روغ کړئ اؤ بیا به پوهېږئ نۀ، چې چا ؤویشتو اؤ له کومې خُوا ئې ؤویشتو".

د امریکې ډالر اؤ د مُلا د جنت زیري د پښتنو په سترګو لاس کېښودل. یؤ مسلمان به پُردیو ښځو پسې ګرځي، شراب به څښکي، روژې به خُوري، غُلا به کوي، دروغ به وائي، بېلماځه به وي، خو د خنزیر غُوښه به نۀ خُوري، خپل کټ به چا سره نۀ نیموي اؤ د اسلام په نوم به ځان وژني. د ډالر اؤ روبېل د دوؤ کاڼو منځ کښې پښتنو خپل سرونه کېښودل، چې د اسلام په نوم چقمې شي.

دې لړې اؤ خړې نه لرې د پراخه شُنو کښتونو منځ کښې قدوس خان ګوډ کولو. هغۀ سره پنځۀ شپږ دیاړیمار بوخت وو. د رڼو اوبو نه ډک په شُنو وښو د ببر لختي په پُوله دیارلس کلن ځیرک خان ډوډۍ اخستې روان ؤ.

"راځئ هلکانو! چې دا شُخوند ورته ؤوهو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیرک خان ډېر لرې نۀ ؤ، چې په لیدلو ئې مشر ترهٔ کوداله کېښوده اؤ پخپلو ملګرو ئې غږ ؤکړو.

"ځیرکه! څۀ دې راؤړل؟"

"دادا! یوه ډونګه کښې غوښه اؤ ښوروا ده، بله کښې لاوڼ دے اؤ ډوډۍ دي اؤ پیاز اؤ شنۀ مرچکي".

"څومره شنۀ مرچکي دي؟"

(هغه مرچکي ؤګوري، ؤ ئې شمېري اؤ ؤوائي)

"اتۀ"

"اؤ میرګاتې نۀ راتلو؟"

د راماني تپوس له د ځیرک ځواب نه وړاندې قدوس ؤوې،

"لینده غاړې ته اچولې به چرته ګرځي (اؤ بیا ځیرک ته ؤوائي) لاس ؤوینځه، چې ډوډۍ ؤخورې".

"ما اوس فردوس سره ؤخوړه".

اؤ دې ځواب سره هغه یؤ اړخ ته کښېني.

قدوس خان ته په ځیرک کښې خپل ناموس خان ښکاري. دغسې قلاره خبرې..... هره خبره سر ته رسولو نه وروستو بله خبره کول اؤ هغه هم د تپوس ځواب کښې. بلخوا فردوس خان ؤ. هغه اوس لویګانې ؤ. شونډه ئې نزدې نزدې شنه شوې ده. ټوله ورځ چې لوبو کښې بوخت وي، نو څۀ مجسرېټ به ترې ؤځي، خو دا ده، چې پلار ئې پرې خپله غاړه خوشې کوي. کله به ځیرک پسې نخښتے وي اؤ کله کمیله پسې. مابتۍ چې راشي، نو خپل ځوے اؤ د غېږې لور یوې شېبې له ځان نه لرې کولے نۀ شي، ګنې بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره فردوس څۀ نا څۀ ټوقه کړې وي. هسې هم ځامورۍ د خپلې دغه نړور په وړو ډېره مئېنه ده. یوه ورځ چرته قمرو خپلې مور ته خپل کشري ورور عزت خان د پاره مابتۍ په ګوته کړې وه اؤ د خپلې مړې لُور وېنا هغې سر ته ؤرسوله. بیا دغه کور کښې ځیرک باندې د مابتۍ سُود دغه غوښتنه نوره زیاته کړه اؤ قدوس اؤ بلقیس هم د ځامورۍ کور ته سؤ اؤ سور کښې وو. عزت خان ښوونځي کښې استاذ ؤ. هسې ټوقې نه ورته پانوس "ماسټرګے" وائي. دغه کورنۍ کښې یؤ هغۀ دولسم پورې زده کړه کړې ده اؤ یؤ پانوس شُپږ کرښې سر ته رسولې دي. میرګاټے ښوونځي ته تګ نه بې کښې مرغیو ویشتلو ته په لستوڼو نځیږي کۀ کور کښې به هر څومره وُرندار کله کله د ځیرک د جامې پېزار تپوس کولو، خو هغه هم اوس کله روغه کله ناروغه. کور کښې دننه د هغۀ څۀ وو نۀ اؤ کور نه بهر ناسته باندې به ورته پانوس سترګې سُرې کولې. کلي کښې څۀ خوشکمار ځیرک ته سؤ کښې پراتۀ وو. دا هغه څوک وو، چې مېندو ئې تل د لارې منځ ته شونډې چیچلې وې..... دا هغه څوک وو، چې مېندو ئې د پرتوغاښ غوټه په درشل تړلې وه..... دا هغه څوک وو، چې ورور یا خور به ئې مخ اؤ ؤنه کښې ګاونډې ته تلي وو.

کور نه بهر دغه وخت کۀ د پرځند کاکا نه پرته د چا پام ځیرک ته په ښو ؤ، نو هغه عبدالرحمان مُلا ؤ. عبدالرحمان مُلا به جومات کښې نمونځونو ورکولو سره سره د کلي ښوونځي کښې هم وړو ته اسلامیات ښودلو. د ماسپخین نمونځ به کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سېدامیرکاکا ورکولو. لکه دُولا مُلا د عبدالرحمان ډېر تېسته پاسته اؤ متقوري زړه نۀ وو. اېغ نېغ سړے ؤ. خپلې امامتۍ اؤ استازۍ سره ئې کار ؤ. په خبره دوه ئې دُولا مُلا سره خُلۀ وهلې وه، هغې نه وروستو خو بېخي غلے ؤ. دُولا مُلا به نۀ ځۀ خبره کښې مسئلې راویستلې. روژه اؤ اختر کښې خو به ټوله سیمه ځان له وه اؤ دُولا مُلا ځان له. بیا د دُولا مُلا چې څومره زړه کړه وه، هغې نه زیات پخښوتے ؤ اؤ عبدالرحمان کۀ پخپل ځاے پوهنتون نه سند تر لاسه کړے ؤ، خو دومره قړتې ئې زړه نۀ وې.

"ناموس خان دې خُداے ؤبخښي، ډېر ښۀ سړے ؤ. زۀ د هغۀ ځوي کښې هغه وینم. دغه هلک ډېر غلے اؤ ډېر دړوندخویه دے. کلي کښې نورو هلکانو سره ناسته پاسته ئې هم نشته اؤ ښوونځي نه هم وتلے دے".

عبدالرحمان مُلا چې مخکښې هر ځۀ وئېل، خو قدوس ترې خبره واخستله،

"استاجي! د هغۀ کړۀ وړۀ اؤ ناسته پاسته داسې دي. بیا تاسو خو خبر یئ، چې کلي کښې هر څنګه خلق دي. دا خو نۀ شو کولے، چې هم داسې ئې پرېږدو. ښوونځي نه خو هغه پخپله خوښه راغلے. هر وخت به ئې ژړل. اوس د هغۀ په سر به مونږ چا چا سره نُخښتلو؟".

"زۀ وېم، چې ښوونځي نه خو هغه راووتلو. کۀ داسې شي، چې جومات ته د سحر اؤ مازیګر نمونځ له راځي، اؤ زۀ ورته قران وایم اؤ دغسې لږ لږ کتابونه هم زړه کړي، نو دومره به شي، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یؤ خو به ټولنې نه ؤ نۀ شوکیږي اؤ بله دا چې د یوازېتوب احساس به ئې هم ډېر نۀ سکونډي".

"استاجي! دې کښې به "نه" څوک ؤکړي؟ کور سره خوا کښې جومات دے اؤ بیا تاسو نه زیات مونږ په چا باور کولے شو؟"

ځیرک خان د جومات شو. کۀ د کوچنیتوب څۀ ستغو یادونو ئې لاره نۀ نیوله، نو هغۀ د عبدالرحمان مُلا سره ښوونځي ته هم غاړه ایښودله. دا یوه خبره خو د هېرولو نۀ ده، چې کۀ هر څو قدوس خان دا وئېل، چې ځیرک خان د ښوونځي نه پخپله خوښه راغلے ؤ، خو ریښتیا دا دي، چې ځیرک خان ښوونځے د نورو هلکانو د پچموزو اؤ د فردوس خان په ګورېدلو اؤ غړنګېدلو پرېښے ؤ. نن هم چې کله هغه ښوونځي ته هلکان په تګ ؤویني، نو یوه څړیکمنه تلوسه ئې زړۀ کښې جیګه اؤ سترګو کښې ښکاره شي.

د ملېشې تور اغوستن، د سُور څلورګوټیز ستوري تورې خولۍ اؤ وړې بستې ته هغه اوس هم پسخیږي. د عبدالرحمان سُود اؤ پېرزو ځیرک خان نورې نړۍ نه ؤشوکولو. څو میاشتو کښې د هغۀ ژبه روانه شوه. یا "الیف بې" کښې نخښتلو اؤ یا نهمې سیپارې ته ؤرسېدلو. دې سره ئې لږ لږ لیکل هم زده کړل.

"زۀ وږے یم".

د ځیرک نیازبینې خبرې د وُرندار پام ځان ته راواړولو اؤ هغې اینګولے اؤ ډوډۍ د هغۀ مخې ته کېښودل.

"دا ؤخوره اؤ بیا لږ اُودۀ شه!"

"زۀ ډوډۍ خُورم، نو بیا به نمونځ له ځم اؤ د سیپارې سبق به وېم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ بیا چې راشم، نو اُودۀ به شم ښه؟"
"تۀ چې اوس جومات ته لاړې، بیا به مازیګر راځې، نو څۀ به اُودۀ شې؟"
وُرندار په مُوسکو سترګو د ځیرک سوالیه ځواب ته په ځواب کښې یؤ بل سوال پرېښودو اؤ لاړه، خو دغه پوښتنو له د ځواب په لټون د خپل سر تړلو پوهه لاځیرک خان کښې نشته.
ترکاڼ کاکا د جومات کټ ټکوهۀ. پرځند کټ تُرخ کښې واخستلو اؤ تُوند د جمالي دوي حجرې پله روان شو. د کلي ادیرې ته څو میاشتو نه نوې کډه نۀ وه تلې. نن دا نۀ چې د جمالي کور کښې مړے شوے ؤ، د کلي هر کور دغه مړینه باندې لالښنده ؤ. د مُوندر دوي خپلوانو کښې ښادي وه اؤ هلته ډزې شوې وې. دغه ډزو کښې د چا توپنچه غلُه شوې وه اؤ چې کله هغۀ د توپنچې بیا لچولو هڅه کړې ده، نو ډز شوي دي اؤ تود مړدکے د مُوندر سینه کښې یخ شوے دے. څو ساګانو نه وروستو مُوندر غلے شو اؤ د هغۀ چیپا سره د وادۀ کور کښې یوه انګولا روغه شوه. ناوک پولسانو بوتلو اؤ ډز کوونکے ؤتښتېدلو. د ښادۍ ورځ د ناوک اؤ ناوې کور اؤ ډز کوونکي په کورونو اور شوه، خو د مُوندر کور د پاره ئې د ژوند معنا نوره کړه. هغه ډېر ساده، یؤ مخیز اؤ مینې نه ډک سړے ؤ. تل به قبرونو کنستلو له تلو، ځکه خو نن د هغۀ قبر کنستلو د پاره نیم کلے تلے دے. پښتانۀ د کلي یؤ کور کښې مړے د ټول کلي مړے ګڼې. په کلي کښې چې مړے ؤشي، نو د مړي څلوېښتۍ پورې د کلي ښادیانې ځنډوي. پخپله د پانوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان وادۀ دوه میاشتې وروستو شوے ؤ (یؤ ځل د پرځندکاکا پلار مړ شوے ؤ او د هغۀ د مړینې په پنځلسمه ورځ د نصیرشاه او شبیرشاه مور مړه شوې وه).

"زما د پاره ورته تۀ ښه ؤکړه".

د مُوندر د نکاح په وخت خپل ماما ته کړې خبره چې ئې ماما ته وریاده شوه، نو په زوره زوره ئې ؤژړل. هغۀ دومره په زور هغه وخت خندلي هم وو. د جمالي په کور دغه ژړا به هم غلې شي، خو خپلوانو کره ئې ناوې سُپېره شوه. دغه ډز کوونکي ته کۀ مرۍ کښې بُیاسته واچوي او ژبه ورله یؤ ګز بهر کړي، نو بیا به څوک داسې ډزې نۀ کوي. زۀ درته یوه خبره کؤم. زۀ د مرګ بدل کښې د مرګ په ځاے د بخښنې منونکے یم، خو زمونږ ټولنه کښې د زړه کړې پله څوک دومره پاملرنه نۀ کوي او ځکه تشدد د اولس خوي کښې اغږلے شوے دے. تاسو به داسې ډېر لږ وګړي ؤوینئ، چې هغوي لوستي وي او د ټوپک یا توپنچې سره مینه کوي. دغه وګړي داسې څیزونه لاس کښې اخستل هم سپکاوے ګڼي.

مونږ وختي د عبدالرحمان مُلا او دُولا مُلا د نُخښتې خبره کړې وه. عبدالرحمان مُلا د نُخښتو نۀ دے، خو خُداے دې غرباش کاکا په خبر کړي، دا بزغلے هغۀ کرلے ؤ. هغه نیم نمونځونه په دُولامُلا پسې کوي او نیم عبدالرحمان مُلا پسې. د هغۀ کور د کُوز او بر جومات په ډیورنۀ کرښه دے. روژه کښې ئې سرسایه عبدالرحمان مُلا له ورکړې وه او د واړۀ اختر په درېمه ماسخوتن نمونځ کښې دُولا مُلا پسې ولاړ ؤ. نمونځ نه پس هغۀ غږ ؤکړو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څۀ کورونو ته اوس هم سرسايه پاتې ده او هغه دې زر تر زره راوړي، ګنې زۀ به ئې جومات کښې د اولس وړاندې نومونه واخلم. د هغۀ خبرې لږې ترخې وې. غرباش کاکا به تل سنت کور کښې کول. دغه ورځ هم چې هغه کور پله روان شو، نو دُولامُلا پرې غږ ؤکړو،

"غرباش کاکا! تۀ هم ځان ناجاڼه کوه مۀ".

"ما خو سرسايه ورکړې ده".

"ستا دې يوه کاسيره په ما حرام وي، کۀ راکړې دې وي".

"ما خو په روژه کښې عبدالرحمان مُلا له پېسې ورکړې وې. تۀ هغۀ نه تپوس ؤکړه!"

"نه! نو تۀ نمونځ دلته کوې (هغه د مُصلې نه پاڅېدو او تندے ئې تريو کړو) او د سپينې خڼې ياران دې نور ساتلي دينه".

"خو تاسو وايئ (غرباش کاکا هم لږ قار واخستو) چې موتاز له ئې ورکوئ. هغه ورځو کښې د هغۀ کور کښې ناروغتيا وه او ګېر ؤ. زۀ خبر شوم، نو ما ورکړې".

څۀ غرباش کاکا د دُولامُلا سره خبرې وړاندې نۀ بوتلې او څۀ يؤ څو مشران تر منځه شول، هغه وخت خبره غلې شوه، خو په سبا د پرځند کاکا د چوپال وړاندې د اولس مخکښې دُولا مُلا په عبدالرحمان مُلا خڼۀ ووهله او دواړو کښې بيا تْريخوالے راغلو. غرباش کاکا د خڼداے هغه کور نه دُولا مُلا توري کړو، کوم کښې چې به د دُولا مُلا "الله اکبر" باندې نمونځ کېدلو او عبدالرحمان مُلا به هغه لارې نه څنډه کوله، په کومه چې به دُولامُلا تېرېدۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالرحمان کۀ هر څو په هغۀ نۀ بلوڅېدلو، خو د دُولا په زړۀ کښې خبره پرته وه. دغه وخت په ځیرک خان باندې د عبدالرحمان مُلا سُود هغۀ ته د پېغور اغوستن کښې ؤدرېدلو اؤ د هغۀ په سترګو کښې شېطان ؤخاندل. د دُولا مُلا په دې هېڅ نۀ وو، چې د هغۀ دغه پلیتې خبرې سره به د ځیرک خان ژوند کښې څۀ ځُول راځي اؤ د عبدالرحمان مُلا دړناوي ته به څۀ پېښېږي.

نن شېرون اؤ بنډارے د عبدالرحمان مُلا جومات ته د مازیګر نمونځ له راغلل. شېرون اؤ بنډارے د دُولا مُلا مقتدیانو کښې هغۀ ته ټولو نه نزدې وو. دغه دواړو به کلي کښې لاړې څارلې. ډېره ټره به ئې څښکله اؤ د دُولامُلا مرېدي به ئې کوله. په پنځ وخته بانګونو به هغوي جومات ته نۀ ورتلل، خو ماسخوتن نمونځ نه وروستو به چې د دُولا مُلا خوا له ورغلل، نو ټوله شپه به ناست وو. د کلي ټول سپین روبي د شېرون اؤ بنډاري ناسته پاسته باندې غلي وو. یوه ورځ، نوم ئې اوس ما ته یاد نۀ دے، خو هغۀ څۀ خبره د دې دواړو په حقله د دُولامُلا غوږ کښې کړې وه اؤ بیا چې دغه دواړو هغه سړے کلي کښې څومره سپک کړو، کۀ تا لیدلے ؤ، نو د پښو لاندې به دې زمکه تښتېدلې وه. هغه سړے پوهه ؤ، چې دغه خبره د هغۀ، د دُولا مُلا اؤ خُداے تر منځه وه اؤ نۀ هغۀ شېرون اؤ بنډاري ته کړې وه اؤ نۀ خُداے.

د مازیګر نمونځ پسې چې دُعا ؤشوه، نو وړو خپلې سیپارې لاس کښې اخستې، یؤ اړخ ته اؤ لویګانو هلکانو چې هغوي کښې ځیرک خان هم ؤ، قرانونه خپله غېږه کښې ځان له کښېناستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شېبو د پاره عبدالرحمان مُلا پخپله مُصله ناست ؤ او چې کله هغه پاڅېدلو، نو بنډاري ترې تپوس ؤکړو،

"استاجي! چې دا حُوره به څنګه وي؟"

د بنډاري تپوس اؤ دغه وخت؟ عبدالرحمان په زړۀ ؤخوړه. هغه بېرته په مُصله کښېناستلو. څو شېبو له هغۀ زړۀ کښې ډېر کرل رېبل ؤکړل اؤ بیا ئې ؤوې،

"حُوره د الله لخوا خپل داسې بنده ته، چې هغۀ خپل ژوند د الله د احکاماتو مطابق په دې دنیا کښې تېر کړے وي، یوه ډالۍ ده. دا به جینکۍ وي اؤ".

د عبدالرحمان مُلا خبره شېرون نیمه کښې واخسته،

"دغه خبرې خو مونږ ته دُولا مُلا هم کړې دي. نوې څۀ خبره ئې را ته ؤکړه".

د عبدالرحمان مُلا په مخ داسې موسکا راغله، چې د هغۀ سترګو کښې د دغې هېڅ سیورے ښکاره نۀ شو. هغۀ یؤ ځل چاپېره ناستو خپلو مقتدیانو ته ؤکتل اؤ بیا ئې ؤوې،

"زۀ یم، کۀ هغه دے. خبره خو به د قران اؤ حدیث نه کوو اؤ بیا".

دا ځل بیا شېرون خبره واخسته،

"دې حُورې نه به قلار شو. دا خو نۀ تا لیدلې ده، نۀ ما اؤ بنډاري لیدلې ده اؤ نۀ دُولا مُلا. د غلمانو په حقله را ته ؤوایه! هسې هم دانه نیمه نن سبا تا ساتلې ده".

د عبدالرحمان مُلا سترګې دې خبرې اؤرېدو سره په زمکه ؤنخښتلې. الله دې ګُلباچا کاکا سره ښۀ ؤکړي، چې هغه د دوي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو په بُوي پوهه شو،
"داسې کار به ؤکړې، چې دُولا مُلا ته به کښېنې. هغهٔ نه به دا تپوسونه هم ؤکړې او کهٔ د نُیا دې نوم پرېوتے وي، نو هم ورته ؤوایه، چې هغه ئې ورله د لاندې نه اوچت کړي (د ګلباچاکاکا خبرو سره د شېرون او بنډاري سترګې دووسې شوې) او کهٔ هغهٔ نهٔ شو، نو ما له به ئې راولې، ما سره ایجازه شته".
د دې خبرو په وخت د ګُلباچا سترګې او شونډې یؤ رنګ پړځېدلې وې. ګُلباچا کښې دومره زور ؤ، چې شېرون او دغه بل خپلې څادرې ؤځنډلې، سُپک روان شو. اوس د ګلباچا غوندې زورَور ته مخامخ ئې په ژبه ګیتۍ پرته وه.
د ماښام او ماسخوتن نمونځونو پسې عبدالرحمان مُلا جومات کښې ایسار نهٔ شو. د شپې خپله کوټه کښې په مصله ناست ؤ، د هغهٔ لپه کښې د اوښکو څڅوبے کېدلو،
"اے خُدایه! د دغه وړوکي په سر ما مهٔ رانیسه! ما خپل وس ؤکړو، خو نور په سپینه لمن تور نه وېرېږم. د زړهٔ په حال تهٔ خبر ئې. ما ته خو د خپل عبدالسبحان نه".
او دغه وخت د هغهٔ سلګیو هغه نورو خبرو نه ؤنیولو او لپه کښې ئې څڅوبي نه دُرنه شېبه روغه شوې وه. (د هغهٔ دغه سلګیو ته د دلاسې لاس په سر ایښودلو د پاره د عبدالسبحان مور راغله او هغهٔ سره خُوا کښې په زمکه کېښناستله، د هغهٔ لپه ئې خپل لاس کښې ؤنیوله او څو اوښکې ئې د هغهٔ د اوښکو سوېلۍ کړې).
ځیرک خان د عبدالرحمان مُلا د خُوي بدلون باندې پوهه کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر وخت وا نۀ خستلو. هغه پوهه شو، چې دغه تمبه هم هغۀ د پاره پورې شوې ده. د هغۀ ورځ کښې چې به څومره وخت سیپارې سره تېرېدلو، هغه وخت هم د هغۀ د خپل ځان سره شو. خپل ځان سره هغۀ ته یوه شېبه تېرول ډېر ګران وو. کله چې به کور کښې هغه یوازې شو اؤ انګڼ کښې به ئې سترګې چاپېره ؤځغلولې اؤ څوک به نۀ وو، نو لکه د ښځو لوپټه په سر کړې، هغۀ به څو شېبو د پاره ځان د سړو دې ځان خوښې نړۍ نه ؤشوکولو، خو دغه احساس د پاره به ډېرې لږې شېبې هغۀ سره ملګرې وې. د کور دېوالونو اؤ ورونو به کُومي واز کړي وو اؤ ځیرک خان به لیدل، چې لکه اوس به دغه کُومي هغه الواق تېر کړي.

د عبدالرحمان مُلا اوښکې د هغه اوښکو تاده وه، کومې اوښکې چې به راتلونکي کښې د هر هغه مذهب لاپه کوونکي مُلا سترګو نه بهیږي، کومو چې په افغانستان کښې د شوروي اتحاد اؤ امریکې نُخښتې له د اسلام اؤ کفر د نُخښتې نوم ورکړے ؤ اؤ دغه نُخښتې د پاره ئې د جنت په بېعه دیاړي کوونکي په کرښه اړول. د بوټو نوغي ویستلو پسې په نوي ورځو کښې د پاکستان دننه د اسلام راوستلو غږ کوونکي واکمن اتۀ کلونه تېر کړل. شوروي اتحاد په برخو کښې ؤویشلے شو. امریکه د نړیوال کلي یوازینے خان شو. هاهاها! د افغانستان خاؤرې نه کافران لاړل اؤ اسلامیانو د یؤ بل په وینو غړغړو کولو ته غاښونه تېرۀ کړل. د پاکستان مُلا د واکمنۍ د ډمې غېږه کښې د کرښې نه اخوا د مسلمانانو د وینو غږونه نۀ اؤري. تاریخ د وختونو په تندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکلے کیږي.... اسلامي جمهوریۀ پاکستان د اپیمیانو باغ شو. اسلام نۀ ؤ، جمهوریت نۀ ؤ، نیم پاکستان خو څوارلس کلونه اګاهو ببل شوے ؤ.

کلي کښې چې کوم خوشکمار ځیرک خان ته سؤ کښې وو، هغوي له ځیرک خان تر دغه دمه په لاس نۀ ورتلو. اوس خو فردوس هم زنه خرؤلې وه. اوس هغه میرګاتې نۀ ؤ، چې یوې سُپېږمې نه به ئې قنې بهېدل اؤ لستوڼې سره به ئې سُپېږمې نه په مخ ؤمښل. یا خو غونډ مونډ ؤ اؤ یا اوس لکه د پلار غځېدلے دے. کور کښې هم اوس پُرچ اؤ لګانۍ کله کله ماتوي. کله کله په مور هم سترګې سُرې کړي. د هغۀ تندے په دې ښۀ دے، چې په مشرې مور خاؤرې امبار شوې دي. کلي کښې کۀ د هغۀ وړاندې چا څۀ وئیلي نۀ شو، خو اوس هغه هم د غوښتنو د تخنولو په معنا پوهه ؤ. ډېرې شپې هغۀ زړۀ نۀ شو کولے، خو دغه ورځ هغۀ سم د ماسخوتنه زړۀ کړے ؤ. د سپرلي هرکلي د پاره خاؤرې په لاسونو نکریزې پورې کړې وې. دغه د ژمي په شا کېدو ورځې وې. وریځې په ټولګو ټولګو کښې څو ورځې اؤړېدلې راؤړېدلې وې اؤ دغه ورځ ئې ستومانۍ ویستلو د پاره څانګونه خُوارۀ کړي وو. وړومبي څاڅکي د وریځ لمن پرېښودله اؤ هغۀ پسې نورو هم زړۀ ؤکړو. د زلمو څاڅکو نه پېغله پسته شېبه روغه شوه اؤ تیارې ځان ښۀ دُروند کړو. فردوس اوس شنشنو سره د لوبو کولو پؤړۍ نه پل اخستے ؤ. اوس ئې نېنځکې اؤ نېنځکان خوښېدل.... ژوندۍ پستې نېنځکې اؤ خوځنده پاستۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېنځکان. هغهٔ د خپل کټ نه ځیرک خان ته لاس ؤغځولو. د لاړې غل نه به کور کښې پټ شي، د کور غل نه به چرته ځي. د بهر شوکوونکو سترګو لاسونه د هغهٔ په کور کښې د فردوس سترګو نه راوتلي وو. هغه لکه د تربدلې هوسۍ ؤشوشنبدهٔ. یؤ څو یادونه ورته څېلمه شول. د کلي د هلکانو وږې سترګې اؤ د پخوانۍ مابتۍ تږې شونډې. هغهٔ دواړه ځایه سمون خوړلو. د هغهٔ خاؤره داسې کښت نه اخستلې شوې وه، چې سړي اؤ ښځې دواړو د پاره پکښې خُوند ؤ، خو دغه دواړو سره خُوند اخستل د ځیرک خان زړهٔ نهٔ منل. هغهٔ فردوس ځان نه اړولو د پاره په ډډه واؤړېدلو، خو هغه بیا هم نهٔ اؤړېدلو. څو پېرې ځیرک خان کټ کښې هره ډډه په بله واړوله اؤ بیا پاڅېدلو، د کوټې ور کښې ؤدرېدلو اؤ توره تیاره کښې ئې د رڼا د بڅري لټون د پاره سترګې بې رپه پرېښودلې.

"ما کښې داسې څهٔ دي؟

زما د ښځو رنګونه اؤ خویونه خوښ دي اؤ په ما د سړو رنګ تپلے شوے دے؟

کوم خُوند چې ما نه مابتۍ اخستلو، کومې تندې سره چې د مابتۍ سوېلیو ما ته کتل، کومه لوږه چې د کلي د هلکانو سترګو کښې ده اؤ کوم خواږهٔ چې فردوس ما کښې لټوي..... زهٔ دغه هر څهٔ نه کُرکه ولې کؤم؟

ما ته کهٔ هلکانو کښې ځان نیمګړے ښکاري، نو جینکو کښې هم نهٔ ځائېږم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سترګې ولې ما نه ډېر رانجۀ اؤ زما لاسونه د تکو سړو نکریزو ګلونه غواړي؟
مُلا استاذ زما خبره باندې ولې غلے شوے ؤ؟
زما د پلار پحقله ولې نا پګنې ابۍ هغه ورځ زما په لیدلو وئېلي وو، "نور خو ئې هسې هم د پلار نه نُوک خوځېدلے نۀ دے، خو دا را ته لږ ډېر دغه ښکاري؟"
زما داسې زېږون کښې به د خُدا ے څۀ خوښه وي؟"
هغه ور کښې ولاړ دغه خیالونو اؤ تلوسو کښې وُرک ؤ. څۀ وخته پورې فردوس خپل شېطان په دې ؤغولوۀ، چې "اوس به راشي، اوس به راشي" اؤ دغه هیله کښې د هغۀ سترګې هم پټې شوې وې. باران به کله غلے شو اؤ کله به ئې بیا د زمکې په مخ خپل خالونه کېښودل. د ځیرک خان خپلو سترګو نه هم څاڅکو یؤ بل له لاس ورکړے ؤ. هغه چې د شپې هره برخه کښې خپلې بُړستن کښې ځان نُغښتلے ؤ، خو نمر ختلو نه ډېر وروستو پورې هم هغه د پاڅېدلو نۀ ؤ. د هغۀ بدن ډېر تود ؤ اؤ د هغۀ ډېره یخني کېدله. هغۀ چې به خپل مخ بُړستن کښې پټولو، نو د سُپېږمو نه راتلونکې تؤده تېژنه سیلۍ به پرې ښه نۀ راتله اؤ چې مخ به ئې څرګندولو، نو یخنۍ نه به ئې ګړګوزه وهله. غرمه هم لاړله، اؤ چې مازیګر هغه راؤلټېدلو، نو ګُورې وریځ سره ورته داسې ښکاره شول، لکه چې بیا ماښام شوے وي. دې ټوله ورځ کښې د هغۀ خُوا له څوک ورغلي نۀ وو اؤ نۀ ئې چا تپوس کړے ؤ اؤ هسې هم کله نا کله د هغۀ تپوس کوونکې یوه وُرندار وه، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د دوؤ ورځو نه مابتۍ کره تلې وه. یوه کمیله د غه کور کښې داسې وه، چې د ځیرک خان خیال به ئې کولو، نو هغې به د ښکلې د ګوربدلو له لاسه اوس هغه نۀ پوښتلو. بیا ماسخوتن شو اؤ چې فردوس اُودۀ کېدو له کوټې ته ننوتلو، نو د ځیرک خان زبېرګو ئې ځان ته پام کړو. هغۀ چې بړستن واړوله، نو څۀ ګوري چې ځیرک خان خُولو کښې ډوب شُوشنیږي اؤ د تبې له تاوه د هغۀ ټول بدن باندې یؤ رچ ګډ دے. هغه تُوند کوټې نه ؤوتلو اؤ چې څنګه مُنا ته رسېدلو، نو قدوس خان مخې له ورغلو،

"میرګاټیه! ولې وارخطا ئې؟"

"دادا! ځیرک تبې نه سم رپي".

دا اؤرېدلو سره قدوس خان په پانوس هم غږ کړو اؤ چې کوټې ته ننوتل، نو څۀ ګوري، چې ځیرک مرګونے پړوت دے. د هغۀ مخ تک سُور شوے ؤ اؤ سترګې ئې زیږې اؤړېدلې وې. مخې سره پانوس د کلي روغتیاپال پسې ورغلو اؤ دغه څو شېبو کښې ښکلې اؤ کمیله هم ورغلل.

"دا هلک پرون نه دې کوټه کښې پړوت دے اؤ بېګا نه ئې دا سړه تبه ده اؤ دومره څوک د دۀ خُوا له نۀ دي راغلي..... یره خو".

قدوس خان کله کله داسې تاؤدۀ ؤسېږي، ګنې نور هغه دومره غاړه چا پسې نۀ وړي.

"دادا! اوس دۀ نه مونږ څۀ خبرېږو. څۀ ورځې ترې مُولا بادر جوړ شوے ؤ، نو مونږ وې هلته به وي".

هغه هم ورځې وې، چې ښکلې به په اوښکو ژړل اؤ قمرو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره په وینو ژړل. ښکلې ډېره د ځان شوې وه.
"میرګاټیه! تا دې ته وئېلي نۀ وو؟"
"ما خو ځان له اوس ؤلیدو نو"
د قدوس ځواب نه فردوس په دغې غاړه خوشې کړه.
وُرندار چې پانوس سره د مابتۍ کور نه راغله، نو د کور انګڼ کښې ځیرک بُړستن کښې نُغښتے پُروت ؤ. هغه اوس ډېر ښۀ شوے ؤ.
"ځېرکیه! اوس څنګه ئې؟"
دې نه وړاندې چې ځیرک څۀ وئیلي وو، تندار پړونے منجیله کولو، د ځیرک پله روانه وه اؤ ځواب ئې ورکړو،
"دغه یؤ خو اوس ځلمے دے اؤ دغه میرګاټے ورته وایئ. دې هلک له نوم وُران نۀ کړئ. ځیرک خان وایئ".
"کاکا! اوس ښۀ شوے یم، خو دادا را ته وائي، چې لاپاڅې به نۀ (کله چې ځیرک دا ځواب ورکولو، د نُغري نه پاڅېدلو کښې "دې هلک له نوم وُران نۀ کړې" اؤرېدو باندې ښکلې په وُرانه خلۀ غلي وئیلي وو"هں! هلک. په څۀ هلک؟") اوس مې کور کښې نمونځ هم ؤکړو".
"ورندار! مابتۍ څنګه وه اوس؟"
ښکلې پوښتنه ؤکړه اؤ هم دغه وخت وُرندار د هغې سره لاس ورکولو پسې ځیرک سره کښېناستله،
"ډېره ښه وه"
"اؤ کاکۍ؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه هم ښه وه. ځاموري ابې سلامونه کول".
وُرندار د ځيرک خان سر نه پنځهٔ پاوه تاؤ کړي.
(ځيرک خان وُرندار ته څکه دے. وُرندار داسې ګڼي، لکه چې کله کله قمرو هغې ته څېلمه په کټکي کښيني اؤ خپلو رڼو سترګو کښې د مينې ټوله رڼا روښانه کړې هغې ته وائي، "وُرندار! د مابتې روزنه زما په تا پور دے. زهٔ د خپل پور عوض کښې ستا مينه خپل ځيرک خان د پاره غواړم" اؤ وُرندار لکه چې خپلو موسکو سترګو کښې قمرو ته وائي، "نېکبختې قمرو! تهٔ خو ما ته داسې وائې، لکه چې ما تهٔ هېره کړې ئې").

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځمه شپېه

نړۍ کښې ډېر بدلونونه مخې ته راغلي دي.
بدلون خو د ځیرک خان ژوند کښې هم راغلے ؤ. دغه بدلون د هغهٔ ژوند ته ځان سره ډېر ستونزي راوړي وو، خو چې تر څو ئې د زغم ټوان لرلو، تېروهٔ ئې. په کور دننه مړې خواګانې اؤ کور نه بهر وړې تړې سترګې. دغه چاپېرچل کښې د هغهٔ سا نخښتله. د ژوند په کټوی د سړیتوب برغولے پروت ؤ اؤ لاندې ترې د ناشونو اؤ تېرونو اور غرغنډه ؤ،. ځیرک ډېر خوټکېدلے ؤ. د غوجل سره خوا کښې د ټېکټر شلېدلے ټېر پروت ؤ،
"دا په منځ څیرې کړه اؤ څاروؤ له ئې اخور کړه!"
قدوس یوه ورځ مازیګري کښې پانوس ته وئېلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس لا دغه تېر له ګوتې نۀ وې وروړې اؤ نن چې کله ځیرک ته ځان ډېر زیات یوازې ښکاره شو، نو هم دغه تېر باندې ئې سترګې ښخې شوې. ځیرک د دغه تېر هومره ارزښت هم نۀ لرلو. هغۀ غوښتل، چې د کمیلې سره په لاسونو نکریزې پورې کړي..... په لېچو کښې مړوند پورې بنګړي واچوي ..... په زنه شین خال کیږدي ..... اوږد پیچوکے ؤتړي ..... رنګین اغوستن واغوندي اؤ اوس کۀ هر څو د نېنځکو د وادۀ اؤ ګوډیانو د ودُونو وخت تېر ؤ، بیا هم هغۀ غوښتل، چې هغې ته خپل زړۀ راؤسپړي. په کوچنیوالي د کمیلې د اغوستن غوندې غوښتلو باندې مابتۍ هغۀ ته وئېلي وو،

"غلے شه! تۀ هلک ئې".

هغۀ په دغه خبره یادؤلو سر ؤخنډلو، پخپل مخ ئې لاس راښکلو اؤ بیا ځان ته ګویا شو،

"کۀ زۀ هلک یم، نو د فردوس غوندې بُرېت اؤ ږیره مې ولې نشته؟ کۀ زۀ هلک یم، نو"

داسې ډېرې پوښتنې به پاڅېدې اؤ بې ځوابه به پاتې شوې اؤ څۀ وخت وروستو به بیا مخې ته راغلې.

د زړۀ خپل پاړخوب وي. وګړے کله کله د خپل چاپېر چل نه دومره مړه خُوا شي، چې دغلته نه د تېښتې رؤ لټوي اؤ خپلې ټولې اند ښښې په دې ؤغولوي، چې دغه ځاے نه وتلو کښې به ئې زړۀ څۀ خو ټیکاؤ شي. بیا ځیرک خو د خپلې نیا ځامورې د کور نه اخوا بل څۀ لیدلي نۀ وو. یؤ ځل نیم کۀ قدوس سره مېلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته تلے ؤ، هغه به ؤ، پانوس خو به د ځیرک نه دومره څنډه کوله، لکه چې ښځه ورسره په لویه لاره کښې بې ستره بې پړوني ګرځي.
"اولس دوي چرته په قلاره پرېږدي. پکار ده، چې دا هم لاړ شي. کراچۍ کښې یوه لویه کوڅه ده اؤ داسې وګړي ټول هلته اوسېږي. چې د ځان غوندې نور ؤویني، نو د دۀ به ورسره هم زړۀ یؤ شي. ما پخپله هغه ځاے لیدلے دے اؤ څومره مُوده مې هلته دیاړۍ کړې دي".
د ځیرک په حقله د پرځندکاکا د خواخُوږۍ خبرو ته ځواب کښې یوه ورځ کاکُوان وئیلي وو. کاکُوان مُودو نه کراچۍ کښې اوسېږي. مخکښې خو به په کلونو کلي ته نۀ راتلو. چې وادۀ ئې ؤکړو، نو درې څلور میاشتې پس به ئې کلے اؤ خپل کور ؤلیدۀ. څۀ مُوده اګاهو هغۀ کډه یؤړله اؤ پوخ هلته دېره شو. اوس بیا په کلونو کلي ته نۀ مخ کوي. د ناموس خان ملګرے ځیرک خان هم کاکُوان سره کراچۍ ته تلے ؤ اؤ هم کاکُوان د هغۀ مړي سره کلي ته راغلے ؤ. د پانوس خان سره هم د ځیرک خان په سر د هغۀ ډېره ناسته ولاړه شوې وه.
(د کاکُوان څنې په قېنچۍ د سمولو وخت کښې پرځند کاکا ژړغونے شو)،
"دې هلک ته چې ؤګورم، نو زړۀ مې را ډک شي".
"پرځندکاکا! تۀ ؤوایه، اوس مونږ څۀ کولے شو؟ دا د خُداے شکرونه دي، چې تُرونه ئې پاملرنه کوي".
(اؤ بیا شپېې نیمې له غلي کېدو نه وروستو رو غوندې اند ښېمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ کښې ژوائي)
"خو هغه هم تر کومه؟"
"کاکوانه! عبدالرحمان مُلا څۀ وخت ځان پورې نیولے ؤ، نو د مېځري خولۍ په سر به ئې هر وخت سیپاره تُرخ کښې نیولې جومات ته مخه وه. هغه تمبه هم دُولا مُلا پورې کړه"
"هغه څنګه پرځند کاکا؟"
"خُدا ے دې د دُولا مُلا کُوډله ورانه کړي. اوس تۀ ؤوایه، چې عبدالرحمان مُلا نه ئې پټکے په داسې تور اورلړوني غورځوۀ. اے مړه! سر دې نۀ خُوږؤم، خو عبدالرحمان مُلا ته ګناه نۀ وه".
وېښتو سمولو د پاره د خپل پېر راتلو ته ناست ځیرک خان د پرځند کاکا اؤ کاکوان خبرې اؤرېدلې. هغۀ دوېم داسې څوک د کاکوان مخ کښې ؤلیدل، چې سترګو نه ئې وېره نۀ کېدله. هغه چې به کله کله کور نه ؤوتلو اؤ د پرځند کاکا سره به څوک نۀ وو، نو د هغۀ د څېر لاندې به کښېناستو. د پرځند کاکا ډېر ښکلے ډولځاے ؤ. مېخ ته لویه هنداره ځوړنده، یوه تولیه، دوه څپوټکي، دوه قېنچۍ، درې ږمنځې، یؤ د اوبو کنډول، څو پتري اؤ یوه چاړه.
څو ورځو پورې ځیرک خان ځان کراچۍ کښې لیدلو. هغۀ غوښتل، چې پرځند کاکا ته د زړۀ خبره ؤکړي، خو بیا به یوې نالیدلې وېرې هغه څۀ وئېلو ته نۀ پرېښودلو. یوه ورځ هغۀ زړۀ ؤکړو اؤ پرځند کاکا ته ئې شونډې ؤسپړدلې،
"کاکا!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هں ځیرک خانه ځویه!"

(هم دغه مینې خو به ځیرک خان د پرځندکاکا خوا له راوستلو اؤ هغه به ئې خپل ګڼلو).

"کاکا! ما وې (دغه وخت هغهٔ داسې دواړه لاسونه یؤ بل کښې ورکړي ځنګنانو کښې نیولي وو، څنګه چې وړوکي له د نوم ایښودلو په وخت ناموس خان کړي وو) دا کوم کاکُوان کاکا چې دے"

"هو ځویه! کاکُوان ستا د پلار ډېر ښهٔ ملګرے ؤ".

"کاکا! هغه به (سا واخلي اؤ هغسې لازمکې ته ګوري) ما؟"

"څهٔ بچیه؟"

(ځیرک خان لږ غلے ؤ. هغهٔ زمکې نه سترګې نهٔ پورته کولې. تر دې چې پرځندکاکا د هغهٔ خوا له راغلو اؤ چې بیا ئې ؤپوښتلو، نو ځیرک خان په نُخښتلې ژبه ؤوې،

"هغه کاکوان کاکا به ما (ځیرک بیا لږ غلے شي) کراچۍ".

ځیرک خان نه پرځندکاکا خبره اخستې نهٔ وه، بیا هم غلے شو اؤ د پرځندکاکا سترګو کښې یؤ زړهٔ سُواندے نظر ویښ شو. هغهٔ د ځیرک نه سترګې نهٔ ویستلې اؤ دغه وخت هغهٔ ته د ځیرک هغه ټول زُغم ؤدرېدو، د کوم په سر ته رسېدو چې ځیرک د کراچۍ نوم په خُلهٔ واخستو.

"تهٔ به کراچۍ کښې څنګه وخت تېر کړې اؤ بیا تُرونه؟"

د ځیرک سترګو نه رڼې اوښکې راغلې اؤ د هغهٔ د ښو په سر ئې ؤځانګل اؤ په غُرېؤ نیولي غږ ئې ؤوې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغوي خو به څو ورځې زما تپوس هم ؤ نۀ کړي".
دې خبرې سره پرځندکاکا هم غړېؤ ؤنیولو اؤ خپله ژړا ئې نوره ټینګه ؤ نۀ ساتلې شوه. د ځیرک خان سُتغ وختونه د پرځند کاکا وړاندې وو. هغه په دې نۀ ؤ، چې د قدوس اؤ ناموس ګیلې له به څۀ ځواب ګوري، هغۀ په دې زړۀ خُوړلو، چې ځیرک خان به په کاکُوان څنګه سپاري؟ یؤ ځیرک خان د کراچۍ نه مړ راغلے ؤ اؤ دغه فال نه د هغۀ وېره کېدله. بیا هم هغۀ ځیرک له ډاډ ورکړو اؤ دا لوظ ئې ورسره ؤکړو، چې کاکُوان سره به خبره ؤکړي اؤ هغۀ ته ئې د چا وړاندې د څۀ نۀ وئېلو ښونه ؤکړه.
"زما څوک اؤرې؟ زۀ به چا ته ؤوېم؟"
مشره مور دې خُدا ے ؤبخښي، شوملې چې به لږې نرۍ شوې، نو هغې به زمکه اسمان یؤ کول،
"پیو ته توملہ واچوي اؤ بیا پکښې د اوبو منګے تش کړي، شوملې دومره نروبې کړي، چې".
"مور! زۀ خو شوملې نۀ کؤم. اوس ټول کلے رامات وي اؤ تۀ وائې، "سینګلے ورته ډک کړه!"، نو خاؤرې به ټینګې پاتې شي؟"
"خُدا ے دې دوزخ پسې ړنده کړه ښکلې! خُلۀ کښې را له لوېشت مۀ راکوه! ښکاره ورته وایه، چې نورې نشته".
د ښکلې خبره سمه وه، خو په مشره مور څۀ باور نۀ دے پکار. کۀ چا ته به "نه" کېدو، نو هم به ګُورېدله، چې "شوملې د موتُراپنې ښځې کره ختمیږي" اؤ کۀ شوملې به نروبې کېدې، نو هم به ئې خُلۀ نۀ ؤدرېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن چې د شوملو نه سینګلي کښې بېلو شوؤ شوملو ته وړندار ؤکتل، نو قمرو وریاده شوه. هغې به د ټینګو شوملو ډک سینګلے مشرې مور له بېل کړو اؤ بیا چې به کلي کښې نروبې شوملې ویشېدې، نو هم به پرې د مشرې مور څۀ کار نۀ ؤ. اوس خو کلي کښې څوک هم هغوي کره شوملو پسې نۀ راځي. اوس خو بانیچغ هم دوي کره نۀ چغېږي، نۀ چورلیږي. اوس خو دوي له څوک میاشت کښې یؤ ځل مېلې نه بنګړي، نکریزې، شنشنې، نوي اغوستن اؤ ګاڼې نه د پُور ګُوړه هم نۀ راؤړي. د کلي ډېرې هغه ښځې هم اوس دوي کره نۀ راځي، کومې چې به د قمرو خوا له راتلې. اوس دغه کور کښې ناموس خان نۀ ؤ، چې د مېلې نه به ئې ټولو له څیزونه راؤړل، د پُور ګُوړه اؤ ګنې به ئې راؤړل، وړې به ئې راؤړل. اوس د بنګړو اؤ نکریزو مابتې هم دغه کور نه تلې اؤ د ځیرک خان مامي شوې وه. شنشنو سره لوبې کوونکي فردوس له اوس هغوي ژوندی ګوډی د پاره خُواؤشا خپلو کښې سترګې ځغلولې.

ماسخوتن غُوئي په خپلو ښُکرو پرتې نړی له ځنډ ورکړو. د کور لویو وړو اؤ ښځو سړو خپلې پېنځې ځنډلې د کور انګڼ کښې ولاړ وو. زمکې جول ؤخوړو اؤ څپر اوس هم لکه د ټون شوي چرسي جوټې خُوړلې.

"ځئ ځملئ! زلزله ؤدرېدله".

د مشرې مور غږ سره ټول خپلو خپلو کټونو ته لاړل، خو د ځیرک خان سترګې اوس هم وېرندکې وې. مابتې نۀ وه، چې هغۀ له ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډ ورکړے ؤ اؤ د هغهٔ دننه وېره ئې تېریستلې وه. پانوس خان نهٔ خو زلزله کښې د خپل کټ نه پاڅي اؤ نهٔ د غوئي د ښکر بګتۍ باندې باور کوي. هغهٔ ته کتلو باندې دهٔ هم ځان له دلاسه ورکړه. د مشرې مور (خُدا ے دې ؤبخښي) اؤ د هغې د پتنوس به تل د غوئي په ښکر تؤده وه.

"بېلماځه! دوزخ پسې ړوند شې! یؤ پنځهٔ څلوېښت درې خو به پرې ستا وي". خو پتنوس به درېو پسې خاندل.

څاښتي مال ځیرک خان په ډېر ګیله من نظر پرځندکاکا ته کتل اؤ چې پرځندکاکا هغهٔ ته ؤکتل، نو ږیرې سمولو د پاره راغلے بشیر ئې په ځاے پرېښودلو اؤ د کاکوان کور ته ئې مخه کړه. هلته ورتګ باندې هغه د ځیرک د ګیله من نظر په معنا پوهه شو. کاکوان هم بېګا کراچۍ ته تلے ؤ. دا ځل هغه د خپلې لُور وادهٔ د پاره راغلے ؤ اؤ پنځلس شپاړس ورځې نور باید چې په کلي ؤ. هغهٔ خپل واړهٔ کور پرېښي وو. پرځندکاکا چې ستون شو، نو ځیرک خان د هغهٔ د ډولځي مخې ته ولاړ نهٔ ؤ. هغه تلے ؤ. دُرې څلور ورځې تېرې نهٔ وې، چې کاکوان بیا کلي ته راغلو اؤ پرځند کاکا هغهٔ سره د خبرې وړاندې بوتلو د پاره د خبرې سر ؤموندلو. مازیګر کښې پرځندکاکا د کاکوان سره د میراجان دوي د کښتونو په لور لاړو اؤ ځان ئې ورته داسې راؤسپړهٔ،

"کاکوانه! د ناموس اؤ د هغهٔ د تېر مړینې نه وروستو ما دغه هلک هره ورځ ډېر نیمګړے اؤ شُوکېدلے لیدلے دے. اوس د ژوند په هغه برخه کښې دے، چې نهٔ پرې کور کښې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېرېږي او نۀ بهر چا سره د ناستې دے. هغه خپلو کښې پړدے دے، نو پړدو کښې خو پړدے پړدے دے، بیا تۀ خو دا اولس پېژنې".

"پرځندکاکا! د ځیرک خان مرګ زۀ ډېر بې وزله کړے ؤم. زما خو دې کلي کښې یؤ هغۀ او یؤ ناموس خان سره ناسته پاسته وه او هغه به هم ستا ځاے کښې. بیا چې کله ناموس خان مړ شو، نو زما پښې به کلي ته راتلې، خو زړۀ نۀ. اوس چې د ناموس د ځوي پحقله تا نه او نورو نه اوړم، نو لا مې په زړۀ نېنې وړتیږي. څۀ ؤکړو دې هلک له، چې مړ یار ته مو مخ په لاړو شي؟"

پرځندکاکا په یؤ اېړ زمکې ته کتل، دواړه لاسونه ئې خپلو تړخونو کښې ورکړي وو او کاکوان نه ئې خبره واخسته،

"ما چرې داسې نۀ دي کړي (هغه هغسې زمکې ته ګوري) چې خپل چوپال نه د کار په وخت کښې د کښتونو پله چا سره راغلے یم. (هغه د کاکوان مخ ته ؤګوري) نن د ځیرک د پاره تا سره راغلم. دغه وړوکے چې وینم، زړۀ مې غوځیږي. اے مړه! (او د پرځندکاکا سترګو کښې اوښکې ؤځلېدې) تا چې هغه ځاے یادوۀ، نو تۀ ئې هلته ځان سره کراچۍ ته بوځه کنه".

پرځندکاکا خبرې سر ته رسولو سره په ځاے ؤدرېدلو او کاکوان نه هم سابۀ سیلۍ یؤړل. پخواني ځیرک خان او اوسني ځیرک خان کښې د ډانګ او پړانګ توپیر ؤ. ریښتیا خو دا دي، چې د هغه ځیرک خان کلي نه په تګ ډېرو بې مخو د کاکوان مُلا تېپولې وه (دا بېله خبره ده، چې کلي ته په راتګ ئې کونډې مور ته هر چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې زبادلې وې)، خو دا ځیرک خان بوتلل به هغهٔ له پېغور اؤ تور شي. بیا دا خبره هم وه، چې کراچۍ کښې به هغه په کوم دربار ځیرک کوځوي اؤ په چا به ئې سپاري اؤ کهٔ خدا ے مهٔ کړه هغهٔ باندې ځهٔ ؤشي، نو ځان له به د کومې بانې پرتوګ ګنډې؟ لږ وخت کښې ډېرې پوښتنې د کاکوان مخې ته ؤدرېدلې اؤ په کړاغو سترګو ئې ورته کتل، خو دغه پوښتنو له د ځوابونو د لټون په ځاے کاکوان پرځند ته مخ کړو،

"قدوس دوي نه به سبا په ځهٔ ځان ژغورم؟"

"قدوس چې ځان له ځواب ورکړي، هله به بل نه پوښتنه کوي. کاکوانه! هغه کشر ته به تندے په دې نهٔ بوټؤم، چې ځه! هلک ؤ، خو قدوس ته (لږ غلي کېدو نه وروستو ئې لږ ډېر زور سره ؤوې) قدوس ته خپل مړ ناموس خان هم مخې ته نهٔ ؤدرېږي، چې په دې هلک ئې ځان ناجانه کړے دے؟"

خبرې ډېرې ؤشوې اؤ بیا چې کله نمر په ډوبېدلو کلي کښې تیاره کړه، نو د پرځند اؤ کاکوان خبره سپینه شوه.

خپل وخت سر ته رسولو نه ورځ دوه اګاهو کاکوان ښار ته د تګ تابیا ؤکړه اؤ د پرځندکاکا په وېنا ځیرک خپله غوټه چمتو کړې د چرګانو بانګ ته غوږ ایښے ؤ. ټوله شپه هغهٔ ویښه ؤویسته. د خپل مور اؤ پلار یاد اؤ د مابتۍ مینې هغه ډېر ؤلړځولو. هغهٔ غوښتل، چې مابتۍ خپل دغه ګام اخستو نه خبر کړي، خو بیا به ورله دې وېرې غږ ته په خلهٔ لاس کېښودلو، چې هسې نهٔ د هغې ښونه د تېښتې دغه لاره کښې خنډ شي. یؤ ځل خو هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور انګڼ کښې ولاړ اسمان ته په یؤ اېړ کتلو شو. هغهٔ څهٔ وئېل غوښتل، خو د ګیلې کولو چل نهٔ ورتلو. هغهٔ یوه سلګۍ ژوهله اؤ زر کوټې ته ببرته ستون شو. خپلې سلګۍ سره هغهٔ ته ښکاره شول، لکه چې قدوس، پانوس، ښکلې اؤ فردوس لوړونه اؤ ډانګي راخستي دي اؤ د هغهٔ هډوکي ماتوي اؤ کمیله بې وسه ولاړه منځ کښې ګواښ هم کولے نهٔ شي اؤ چې کوم ګوزار د ځیرک په ځاندره پرېوتونکے دے، د هغې درد ته کمیله د اوس نه زبېرګي کوي. داسې بریښي، لکه د ځیرک خان د پرهر څریکې چې د کمیلې څرمن کښې غونځیږي. د شپې په یؤ پؤړۍ هغهٔ له خوب جوټه هم ورکړه، خو هغهٔ ځان ؤسکونډلو،

"نن به زهٔ د کړاوونو نه ازاد شم.....

نن ما د پاره خوب خپل ژوند سره خیانت دے.....

نن به زهٔ د ژوند یؤ نوے مخ وینم (اؤ دغه وخت د ژوند د دغه نوي مخ تېرهٔ غاښونه، سرې ویروونکې سترګې اؤ غټ شونډان هغهٔ ته مخامخ شول، خو هغهٔ ترې خپل پام ستون کړو) زهٔ به د نوي ژوند شا ته د تېر وخت هره بدرنګي ښخه اؤ هېره کړم".

د کمیلې د سلګۍ خیال هغه ګوتې نه ؤنیولو اؤ هغهٔ ته ئې هغه ورځ وریاده کړه، کله چې کمیلې ډېر ژړلي وو اؤ بیا هغې ورځ نه وروستو هغهٔ اؤ کمیلې چرې نینګاڼې ؤ نهٔ کړل.

"کمیلې! ولې کوکو؟"

ښکلې سرې سترګې کمیله ؤپوښتله، خو سلګیو کمیله خبرې ته نهٔ پرېښودله. مور ئې هغه پرېښودله اؤ فردوس ئې ؤپوښتلو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زۀ ترې څۀ خبر یم؟ بهر د راپوږۍ نمسۍ اؤ شیشړې سره دې اؤ ځیرکو نینګانې کول نو"

"دا ځیرکو دې ولې ؤوې؟ میرګاتیه! (د مابتۍ تریخ غږ سره فردوس خپله لینده اخستې بهر منډه کړه) زۀ به دې ؤشلؤم کۀ هلک ته دې بیا وړان نوم واخستو".

مابتۍ هغۀ پسې یؤ دوه تُوند ګامونه هم واخستل، خو د میرګاتې پښې د ښکلې ژبې ته تلې دي.

"هں! هلک. د څۀ هلک؟"

ښکلې ځان سره پټ ځکه ؤوې، چې په مابتۍ بلوڅېدلې نۀ شي. د کمیلې په یادونو د ځیرک د پاره د هغې د مور د کرکې کرښې ژورېدلې. د کمیلې ډېر خویونه خپلې تُرور مابتۍ ته تلي دي..... د کمیلې ډېرې نخښې د مابتۍ غوندې دي..... د کمیلې ډېرې خوښې د مابتۍ په رنګ دي. دغه خویونو، نخښو اؤ رنګونو کښې یؤ خوي، یوه نخښه اؤ یؤ رنګ ځیرک خان هم دے.

په هغه ماښام ځیرک اؤ کمیلې ډوډۍ خوړله. کمیلې ځیرک ته غلي ؤوې،

"شیشړې سمې کونترې ما نه پاڅولې اؤ زما کپرۍ ئې سمه ؤسوزوله".

"زۀ به سبا له دوه پېرې څلور لوېشتې، یؤ پېره نهه نینګانې اؤ دوه څپقونه اؤ دوه ګوتې راؤباسم اؤ باچا به شم اؤ بیا به تا له هم سمه ډېره لاره ؤوهم اؤ تۀ به کوټوال شې اؤ بیا به سم ډېر ډینګان اؤ کونترې اؤ چپاتۍ د شیشړې نه ؤباسو، خو تۀ مۀ ژاړه، ښه؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

(وُرندار څېلمه کټ کښې پُرته څنګل په سترګو ایښے د دواړو خبرې اؤري)

"زهٔ به ترې سمې په زور زور کونترې خېژؤم"

"نه کنه مړې! بیا خو به هغه هم خپلې مور ته ژاړي"

"نو ولې؟"

"بیا به بل ځل هغه تا ګېره کړي اؤ سم ډېر ډینګان اؤ کونترې اؤ چپاتۍ به درنه ؤباسي"

"زهٔ به ورسره بیا ټګي ؤکړم"(ښه! کمیله ټګي هم پېژني؟)

"نه کمیلې! ټګیژنان خو د خُدا ے بدي شي. بیا به ما اؤ تا دوزخ ته غورځوي (وُرندار مخ نه څنګل اخوا کړي اؤ ځیرک ته ؤګوري. د ځیرک هغې ته شا وي. کمیلې په نُمړۍ شُخوند پُرېښے وي اؤ ځیرک ته ګوري. ځیرک لږ غلے وي اؤ بیا خپله خبره سر ته ؤرسوي) مونږ به نور نینګانې نهٔ کوو، نو نهٔ به مونږه څوک وهي اؤ نهٔ به مونږه څوک".

د تُوت په ؤنه کښې ناست بانګي بانګ ؤکړو اؤ ځیرک د یادونو غېږ نه ؤشوکېدو. د خپلو پُښو ښُکالو ته هم په خُلهٔ لاس ایښے ځیرک غوټه تُرخ کښې نیولې په ور ؤوتلو. پرځندکاکا لږ اخوا ولاړ ؤ. د ځیرک تېښته د یوې تورسرې متیزتوب نه نهٔ لږ تور لرونکې وه اؤ نهٔ د لږې دښمنۍ خبره وه. پرځندکاکا مرګ ته هم غاړه ایښې وه اؤ د کاکُوان غاړه ئې هم دغه بُیاسته کښې ورکړې وه. پرځندکاکا کلي نه ډېر لرې پورې ځیرک سره لاړو اؤ بیا د سوپېدارو د ؤنو منځ کښې دواړه څو شېبو د پاره کښېناستل. تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې چې کاکوان راغلو،
"کاکوانه! واړۀ؟"
پرځندکاکا د ګنګوسې غوندې ژوې، دغه وخت هغه د تیارې اؤ سیلۍ نه وېرېدلو، چې د هغۀ غږ کلي ته ؤ نۀ رسوي.
"اند ېښمن یم، کۀ سبا د چا د خلې نه ؤځي. ما واړۀ کلي کښې پرېښودل اؤ څۀ مودہ وروستو به پخپله هم پوخ کلي ته راشم. د ناموس د پاره به ځان هم په داؤ کړم".
پرځندکاکا ژوند کښې په وړومبي ځل ځیرک خان ځان پورې دومره جوخت ؤنیولو اؤ د اوښکو اؤ سلګیو سره ئې پرې د خپلې خواخوږۍ اؤ مرستې زباد ؤکړو.
دغه نمر چې څرېکه وهله، نو ځیرک خان لا خپله سیمه کښې ؤ، خو تر دغه وخته هغۀ لیدلې نۀ وه اؤ بیا بله ورځ چې نمر څملاستلو، نو ځیرک خان کراچۍ کښې ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږمه شپېه

کلي کښې به عبدالرحمان مُلا قران لوستلو او دُولامُلا به خوړلو. دوه دُرې ورځو کښې قدوس ته د ځیرک د بې درکۍ احساس ؤشو، خو کلي شُپږ اتۀ ورځې دغه غږ ته رسېدلو کښې واخستلې. د ښکلې ژبه دې چاړۍ شي، کۀ هغې راپوړۍ ته وئیلي نۀ وو، نو کلے به څو نورې ورځې هم هغۀ نه بې خبره ؤ.

"عدوالرحمان ایله په غلمانو جهادونه کوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قران خوړلو نه وروستو به دُولامُلا دغه خبره کوله. دُولا به خپل "عدُو" ته "د رحمان عدو" وئېلو. عبدالرحمان د دُولا عدو نۀ ؤ، خو هغۀ ته ځکه داسې ښکارېدلو، چې د کښتونو نه به د دُولا نه زیاتې دانې د عبدالرحمان مُلا کور ته راتلې او د سرسائې ګېډے به هم لږ دُروند او پېړ ؤ.

عبدالرحمان مُلا ته چا د دُولا مُلا دغه پچموزې په مخ وئېلې نۀ شوې او بله دا چې هغۀ به ئې ځواب هم نۀ ورکولو او نۀ هغه چا له په ځواب ورکولو پړ ؤ، خو قدوس خان کۀ به پوښتلے کېدلو، نو هغۀ سره ځواب نۀ ؤ.

سحر وړې وخت مابتۍ پړونے ځان پسې راښکلو، د پلار کور ته راغله او سُړې سترګې ماتې سلګۍ ئې د لُوې قدوس نه تر وړې کمیلې په ټولو خلۀ راپورې کړه،

"هغه ورک شوے نۀ دے (په زوره ژړا سره)، هغه د دې سابندۍ نه وتلے دے. د هغۀ اغوستن به په ښیرو رنګ واړولو، خو چا (درې څلور سلګۍ).....اؤ... اؤ هغۀ خو به د ډوډۍ نۀ وې، چې دغه میرګاټې نه به ککړ لوخے پاتې شو، نو (بیا سلګۍ).....

کۀ ژوندے ؤ، (اوس هغې ژړا لکه رو کړه، اوښکې ئې ؤچې کړې) را به شي، زۀ به هم دا درشل بیا ؤوینم، او کۀ خُدا ے مۀ کړه..... (هغې دوه ګامه په شا واخستل) زۀ به دې کور ته ؤ نۀ ګورم. زۀ تاسو له هغه وخت پورې مړه شوم، تر څو چې ځیرک خان دلته راغلے نۀ وي".

د دغه وېنا په وخت څو ځله ښکلې او مور ئې د هغې نه د پړوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخستلو د پاره لاسونه غځولي وو، خو مابتۍ ځان ته پرېښي نۀ وو. مابتۍ خپل مېړۀ هم کور ته دننه تللو نه ایسار کړے ؤ. هغې کور کښې ځامورہ ابۍ هم خبر کړې نۀ وه. د ځیرک بېلتون سره دغه کور مابتۍ هم ؤبائېلله. د دې کۀ د بل چا وي اؤ کۀ نۀ، د قدوس اؤ بلقیس زړونو کښې دغه غږ سره نۀ وړانېدونکې کرښه راښکلې شوه. مابتۍ نیازبینه وه، ځکه ئې تل خپله اؤرېدلې اؤ خپله کړې وه. دغلته ئې هم خپله واؤرېدله، خپله ئې ؤکړه.

کاکوان نن ډېر ناوخته راغلو. دغه وخت پورې د ځیرک خان سترګې ورغلې وې. د ور کړپ سره نېغ کښېناستلو. اوس هم کۀ هر څو د هغۀ زړۀ لاپه ځاے نۀ ؤ، خو بیا ئې هم کاکوان ؤپوښتلو،

"کاکا! ډوډۍ؟"

"خوړلې مې ده"

کاکوان خپله کوټه کښې چاپېره کتل. هغۀ څۀ وئېل غوښتل، خو د خبرې تاده ئې ایښودلې نۀ شوه. دا د هغۀ کور ؤ. دېوال ته اغوستن ځوړند وو. یؤ مېخ ته ببوځے هم ؤ. پکې توربښن غوندې جالکې نیولې وو. په دېوال د تېر باران د څڅوبې خاپونه ښکاره وو. تاخ کښې لوخې پراتۀ وو. د دوړې بوې د هغۀ سپېږمو له اؤ نرے کشارے ئې غوږونو له راغلو. هغۀ ته ښکاره شول، لکه چې نیمکۍ دغه کوټه جارو کوي. هغۀ نه کوټه کښې ولاړ ځیرک خان هېر شو اؤ خیال کښې د نیمکۍ سکونډلو د پاره ؤخوځېدلو، چې د نکورې غږ ئې تر غوږو شو،

"داجي! ما له دې الې پپان لاؤلل؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نکوره خو اوس وادۀ شوې هم ده. هغۀ ته کۀ ډېره ګرانه وه، خو کله کله چې به داسې وخت کښې هغې غږ ؤکړلو، نو دۀ به هم سوخت نه شونډه ؤچيچله.

"کاکا! خبر خو دے کنه؟"

د ځيرک خان تنکۍ خبرې لکه د نکورې د غږ هغه بيا ژور خيال نه راؤويستلو. هغۀ د خبرې د پېل کولو ته څو ورځو نه ځان ژغورلو اؤ نن خو هغۀ د ځيرک خان خبره هم کړې وه، خو په لاره ئې بيا ځان ملامته کړو، چې هغه به ځيرک د چا په اسره دغلته پرېږدي. کور ته راتلو سره هغۀ خپله پرېکړه بيا واخستله، ځکه چې هغه کله هم کور ته راغلے ؤ، هر ځل هغۀ د نيمکۍ اغوستن مېخ ته داسې ځوړند ليدلے ؤ، لکه چې چا راخستے اؤ اغوستے وي. نن ځيرک نه پخپلو شونډو مښلے رنګ هم هېر شوے ؤ، ځکه خو سره د راتلو کاکۀوان د خبرې تاده ايښودلې نۀ شوه.

"ګوره ځيرک خانه! ستا پلار زما ډېر ښۀ ملګرے ؤ اؤ د چا په نوم چې ستا پلار ستا نوم ايښے دے، هغه ما سره کراچۍ ته راغلے ؤ. هغه وخت مونږ هلکان وو. د دې ښار ډېر ژور کُومے دے. دلته ډېرې تيارې دي. ما دلته ځيرک بائېللے ؤ (هغه کښېناستلو سره غلے شولو، پېزار ئې ؤويستۀ اؤ بيا ئې خپله خبره روانه ؤساتله) ځيرک زړۀ ور ؤ. په ژوند دې ښار هغه تېرولے نۀ شو. ځکه ئې ؤوژلو. هغه ستا غوندې نۀ ؤ، زما به ئې نۀ منله. تۀ د هغۀ غوندې نۀ ئې، زۀ ستا منلے نۀ شم".

ځيرک د زمکې نه سترګې اوچتولې نۀ اؤ کاکۀوان هغۀ نه سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویستلې نۀ. نن د ځیرک د پاره هغۀ خبره هم کړې وه، اؤ دا زړۀ ئې هم کړے ؤ، چې ځیرک خان به هلته بوځي، چې هغه د ځان غوندې خلقو سره خوشاله شي. بیا لاره کښې کاکۀوان په ځیرک ؤوېړېدلو اؤ کور ته راتګ سره هغۀ یؤ ځل بیا خپل زړۀ وړومبۍ خبرې ته واړولو. اوس هغۀ دا پرېکړه کړې وه، چې د ځیرک په خوښه به ګام اخلي.

"کاکا! ما ته داسې ښکارېدل، چې زۀ نۀ د فردوس لالا ټولګي کښې د ناستې یم اؤ نۀ کمیلې سره ځائېږم. هغه ورځ تا د پرځندکاکا سره خبره ؤکړه اؤ اوس زۀ دا ګڼم، چې یؤ ځل زۀ هلته ورشم. یؤ ځل زۀ هاغه ځاے ؤوینم".

"خو کۀ تۀ هلته هم خفه وې، نو بیا ؟"

کاکۀوان د ځیرک خبره نیمه کښې غوڅولو سره پوښتنه ؤکړه.

"زۀ به دا ؤوېم، چې سلګیو سره ژوند دے،
څۀ هلته وې اؤ څۀ به دلته شي.
زۀ به دا ؤوېم، چې ژوند یؤ پېټے دے،
څۀ مې هلته یؤړو، څۀ به دلته ؤګرځؤم.
زۀ به دا ؤوېم، چې په ما د خۀدا ے دغه پېرزو ده،
هلته مې ورته هم غاړه ایښې وه، دلته به ترې هم څنډه نۀ کؤم".

په دې بله خبره نۀ کېدله. کاکۀوان سر نه خۀولۍ اخوا کړه اؤ کټ کښې څملاستلو. هغۀ څۀ ؤ نۀ وئېل اؤ دغې چپیا ځیرک ته یؤ سوال پرېښودلو، چې د هغۀ کاکا د هغۀ د ژوند د پاره کوم ګام اخستے ؤ، هغه به مرام ته ؤرسوي اؤ کۀ نۀ؟ هغۀ دغه ځواب په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر پرېښودلو. څو شېبو کښې د هغهٔ سترګې خوبولې شوې او هغه اُودهٔ شو. د ځیرک خبرې یو مخیزې او نېغې وې. د ځانګړې ژوند ډېرو کړاوونو د هغهٔ ځیرکتیا ډېره کړې وه. د کلي نه کراچۍ پورې مزل او وېره او کړاؤ هغهٔ باندې هسې تېر شوي نهٔ وو. هر څهٔ چې وو، خو د ځیرک زړهٔ ډاډه ؤ او دا هغهٔ له ډېره وه.

دغه ورځو کښې د کراچۍ په خُوي پوهه ګرانه وه. د ورځې سر او پښې به یخې وې، منځ کښې به اور وربدلو. کراچۍ کښې یوه سپېځلې سا راغلې وه او د کراچۍ د سیلۍ او سمندر څپو هغهٔ ته هر کلے وئېلے ؤ. کلي کښې اوس د هغهٔ په روکېدلو خُلې غلې شوې وې. پرځندکاکا به ځان ناجانه کولو د پاره کله کله قدوس یا پانوس ته ؤوې،

"زړهٔ به نهٔ خُورې! اوس لوي هلک دے. د هغهٔ خپل خُوي داسې ؤ، چې چا سره ئې اروا نهٔ ګډېده. را به شي مړه!".

هغهٔ به دغسې د قدوس یا پانوس خُلهٔ وخت په وخت ګنډله.(رڼا ورځ وه، خو غل هسې په ځان تیاره کړې وه). دې ته د چا هم پام نهٔ ؤ، چې کاکُوان به زیاتره وخت د ځیرک خان او ناموس خان سره تېرولو. د ناموس مُرینې نه وروستو په وړومبي ځل هغهٔ د خپلې لُور وادهٔ ته دومره وخت کلي کښې تېر کړو. هغهٔ چا ته هم وئیلي نهٔ وو، چې کډه به کلي کښې پُرېږدي او بیا یوه ورځ ناڅاپه هغهٔ دغه پُرېکړه ؤکړه. په کومه ورځ چې کاکُوان کلي نه لاړو، هم په هغه ورځ ځیرک خان هم ورک شوے ؤ. دغه کور نه خپل تګ سره ځیرک خان ډېر څهٔ وړي وو. ټولو نه لویه اغېزه په دغه کور د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابتې سوګند ؤ. وړومبے خو د تماکو په ځېلو توري پیشوګۍ اړمې شوې. قولبه کنډمه شوه. یؤ غوئے روغ رمټ راپرېوتلو اؤ مړ شو. توري پیشوګۍ ځان لږ وروستو ښکاره کړو، غوئے هم دغه لسو ورځو کښې مړ ؤ. داسې نورې ډېرې خبرې هم وې. د ځیرک خان داسې خوي نۀ ؤ، چې دغه کور ته به ئې ښېرې کړې وې. مونږ دومره وئېلې شو، چې د ځیرک خان سره د هغۀ دعا هم د دغه کور انګڼ سُپېرۀ پُرېښود ے سرتوره وتلې وه.

بله ورځ د شپې تیاره کښې څلور بدکان د کاکُوان کور ته راغلل. د کور وړوکي غوندې انګڼ کښې هغوي د کاکُوان سره ګنګوسو کښې بوخت وو اؤ د څو شېبو مزل پسې کوټې ته دننه شول. د ځیرک خان لیدلو سره هغوي وار په وار د ځیرک خوا له ورغلل ـــــ د هغۀ زنې له ئې لاس یؤړل ـــــ د مینې، حېرانتیا اؤ پېرزو ډکو سترګو سره ئې ورته ؤکتل اؤ په هر ژبه د "ماشاء الله" اؤ "چشمِ بد دُور" غږونه ؤختل.

"دا په ما ازمېښت دے. دا ډېر معصوم اؤ نازولے دے. د دۀ په خوښه ما راوستلو (بیا ځیرک خان ته مخ ور واړوي اؤ د هغۀ پام ځان ته راګرځولو سره) ما د دۀ په خوښه دا راوستے دے. زۀ یوه ټکه هم نۀ اخلم. تاسو دا خفه نۀ کړئ اؤ ـــــ اؤ".

کاکُوان د نورو خبرو ټوان ؤبائېللو. ځیرک خان دې نه خبر نۀ ؤ، چې کۀ کاکُوان غوښتل، نو ډک موټے پېسې ئې اخستې شوې. کۀ وخت د کاکُوان دغه خبرې بیا چرته د ځیرک غوږ کښې ؤکړې، نو ځیرک به په کاکُوان نور هم مئېن شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د دغه شپې بوږنوونکې تیاره کښې څلورو بدکانو هغه ځان سره هغه کوڅې ته یوړلو، چرته چې سپین روبي د شپې تیاره کښې ګناه نه خوند اخلي او د ورځې رڼا کښې په توبو د خدا ے د تېریستلو هڅه کوي.

هم دغه ورځو کښې تورپوڅتکو د برخو او پېژندګلو د پاره په امریکا کښې خوځښت راوړونکي ارتهر لوتهر کنګ ته دا درناوے ورکړے شو، چې سرمشر رېګن په قامي کچ د هغهٔ د کلیزې نمانځلو لاسلیک وکړو او نړۍ دغه د خپلې پېژندګلو او برخې غوښتونکو خوځښتونو د پاره د یو مخوریز بریالیتوب په توګه ونمانځلو.

"خپل ټټو د بل د اس نه غوره ګنم (پرځندکاکا خپل ډولځاي کښې هلکانو سره شین شوے و) داسې وکړه، چې که ستا پرې څهٔ کار نهٔ وي، نو ما له ئې راکړه! څهٔ به درته اوس نغدې کړم او څهٔ به غنمو کښې درڅوشمېرم".

"پرځندکاکا! تهٔ به پرې څهٔ کوې؟"

"د شامودام پخته! زهٔ به پرې سوربېږم"

(ناست ټول بیا شنهٔ شي. د پرځندکاکا چوپال دې ودان وي).

"پرځندکاکا! دوه پایې او دوه ډنډې دي. ما نه وزګار دے. را وله ئې او خپله تهٔوده سره پرې کوه! زهٔ به اوس تا نه څهٔ نغدې اخلم؟"

"د غر نه لویه او ګل نه ښکلې دې وئېله (پرځندکاکا برمنځ له غاښونه وخنډي) خو زهٔ وایم، چې د پردي وروکي ویریا توکي د زباد سره د ملامتیا لوي غښې هم وي. بیا به ورته هر وخت کونجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځې. (د هلکانو سترګو اؤ وړوځو نه ښکاري، چې د هغهٔ په خبره ځان پوهوي) ما ته ئې سر ښکاره کړه! څهٔ واخله اؤ څهٔ نېټه کړه! چې زما شي، نو زهٔ پوهه شه اؤ هغه پوهه شه! په ګدۍ ئې کښېنم، کهٔ په ډنډو کښې ئې ځم. هغه هسې هم ستا د نْيا ماډل دے".

پايه کښې پرځندکاکا د شامودام ځْوي نه سېکل واخلي اؤ بيا هم د کلي چپيا کښې د پرځندکاکا ډولځاي په زوره زوره خاندي.

په وړومبي ځل ځيرک هم دومره په زوره ؤخاندل. ژوندۍ سا د هغهٔ مړځپنه ځاندره کښې ويښه شوه. دغلته مېشته مخونه هغهٔ پرون نهٔ پېژندل اؤ نن ځان ته وائي،

"دا ټول زما ملګري دي".

دې سره هغه خپلو اؤ د نورو اغوستن اؤ مخ ته ؤکتل، د هغوي کړو وړو ته ځېر شو اؤ بيا ئې ؤوې،

"نه! دا ټولې زما سوېلۍ دي".

پرون پورې هغه غلے ؤ، نن ګويا شو.....

پرون پورې د هغهٔ زړهٔ کښې وېرې بؤ تا کول، نن د هغهٔ زړهٔ لوي ؤ اؤ ډاډه ؤ.....

پرون هغهٔ خپلې تندې له اوبهٔ غوښتلې نهٔ شوې، نن هغه پخپله څښلو نه اګاهو نورو ته ست کوي.....

پرون هغه د نورو ښکلا، مکېزونو، خبرو، کړهٔ وړهٔ، پېزار اؤ اغوستن ته پسخېدلو.....

نن د هغهٔ سترګو کښې ويار ؤ. مخامخ ځْوړنده هنداره کښې هغهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رو رو ځان ته سترګې جیګې کړې، خپله شونډه ئې له ډېره نازه ؤچیچله او ځان ته ئې ؤوې،

"د ښکلا جوبن او خمار خو ما کښې اوسېږي".

نن دُرېمه ورځ وه. هغه د ماسخوتن نمونځ پسې په مصله ناست ؤ، دعا د پاره ئې لپه خُوره نیولې وه، ناڅاپه د هغهٔ پام تمبې ته شو، چرته چې به شېبه وروستو یؤ مخ ښکاره کېدو، په نمژنو سترګو به ئې دهٔ ته کتل او بیا به روکېدهٔ.

"خو دغه سترګې زما لیدلو نه وروستو کوټه کښې څوک ګوري؟"

دې خیال راتلو سره هغهٔ دعا ته خوره شوې لپه راغونډه کړه او چې څنګه ئې شا ته مخ واړولو، د دغه کور مشر دهٔ ته په یؤ اړ د اوښکو ډکو سترګو سره کتل. تېره ورځ ماښام نه چې ځیرک دغه کور ته راغلے ؤ، هغهٔ نمونځ پرېښے نهٔ ؤ. نمونځ هغهٔ د سړو غوندې کولو. رکوع، سجده او قعده کښې د ښځو څرک لیدلے شو.

"مُودې ؤشوې، چې دې کور ته سجیده نهٔ وه راغلې (مېرابان خپله ژړا ټینګه نهٔ کړې شوه) تا سره دلته سجیده راغله".

هغهٔ څو ګامونو سره ځان ځیرک ته نزدې کړو، د هغهٔ اُوږې ئې منګولو کښې کلکې ؤنیولې،

"تا سره دې کور ته سجیدې راغلې دي ـــــ تهٔ ډېر نُیازبین او ډېر سپېځلے ئې ـــــ خُدایه! یه خُدایه!"

دغه غږ په زوره شو. ځیرک کهٔ په ډېرو خبرو نهٔ پوهېدلو، خو د اوښکو په ژبه پوهېدلو. دغه اوښکو سره د هغهٔ ژوند ؤ، ځکه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغهٔ سترګې هم لوندې شوې. دغه اوښکو به د ځیرک خان دننه ټول دړانهٔ پیټې ځان سره واخستل او د سترګو په لاس به ئې بهر ؤغورځول. څهٔ وخت پورې به بیا د هغهٔ زړهٔ سپک ؤ. د "یه خدایه!" چغې سره د دغه کوټې ور ډېرو ښځونکو نه ډک شو. کهٔ کراچۍ او د ځیرک د کلي ژبه، خوي، اغوستن او داسې نورو ډېرو توکو سره توپیر لرلو، خو د جذبو د څرګندؤنې ژبه یوه وه (د جذبو د څرګندؤنې ژبه ټوله نړۍ کښې یوه وي، هر څو کهٔ د څرګندؤنې لاره بېله بېله کېدې شي). د ځیرک د کلي غوندې سپیلني او نمبر دغلته هم وو. ماسخوتن ناوخته چې ځیرک څملاستلو، نو دغه وخت د دغه کوڅې هر کور او هر ګوټ پېر کښې شپه ویښه شوې وه. د پېنزېبو شرنګا سیلۍ هم ځان سره نڅوله او دغه وخت د سپیلنو لوګے د هغهٔ سترګو او بوي سپېږمو ته ؤرسېدو. دغه سود کهٔ هر څو ژوند کښې چا په هغهٔ کړے نهٔ ؤ، خو هغهٔ اؤرېدلي وو چې څوک د چا نظر ولې ماتوي. ژوند کښې یؤ ځل دوه د مشرې مور په وېنا مشکۍ، څو ځله ځامورې ابۍ او مابتۍ د هغهٔ نظر مات کړے ؤ. یوه ورځ خو ورله په اننګي مابتۍ د رنجو خال هم ایښے ؤ.

"دغه پټو ستا دے؟"

ځیرک په دېوال د مدهوبالا ځوړند انځور ته ګوته ؤنیوله. دغه انځور سره د "پاکیزه" د میناکماري، د "بازارِ حسن" د ثمینه پیرزاده او د "منډي" د سمیتاپاټیل انځورونه هم ځوړند وو.

"نه ـــ دغه زهٔ نهٔ یم ـــ دغه پټو هم زما نهٔ دے. زما او د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومونه یؤ دي، نور هېڅ نۀ".
"دا خو ستا غوندې ښکاري!!!"
یؤ لاس کښې مجمر نیولے اؤ بل لاس سره لکه ببوځے لاس په ځاے ولاړ وو. مدهوبالا ځۀ خیال کښې وړکه وه اؤ د ځیرک دغه معصوم تپوس ته موسکۍ بیا لوګے هغۀ ته کولو سره ئې ؤوې،
"اوس نۀ. پخوا دغسې ؤم ـــــ (هغې د انځور نه سترګې په قلاره مجمر ته ښکته کړې) دغې نه هم ښکلې ؤم (هغې په ځان لږې خندا د پاره زړیاتے ؤکړو اؤ بیا ئې انځور ته ؤکتل) ځکه خو مېرابان ما له مدهو بالا نوم ایښے ؤ (یؤ څو ساګانو له غلې کېدو اؤ سړکوټو له پوکے ورکولو نه وروستو) ما ټول ژوند د دې د نوم په پور تېر کړو اؤ نن د خپلې برخې د ؤنې سیوري ته کښېناستم".
"تا اؤ دې کښې خو څوک هم توپیر کولے نۀ شي".
مدهوبالادې خبرو سره څو شېبو له د ځیرک سترګو کښې ؤګوري اؤ هغۀ ته نېغ کتلو کښې ؤوائي،
"ما به هم کله کله ځان ؤ نۀ پېژندلو. ځواني وه، ښکلا وه، جوبن ؤ اؤ ډېر مینه وال وو. بیا چې ځواني لاړه، ښکلا لاړه، جوبن لاړو اؤ مینه وال لاړل، نو زۀ خپل ځان ته مخامخ ؤدرېدم..... ځان مې ؤپېژندلو اؤ دغه پېژندګلو ماته کړم".
"تۀ ولې نۀ خاندې؟ ګوره پټو کښې هغه ستا غوندې ښځه چې ده، هغه خو خاندي".
(مدهوبالا د ځیرک خان په دغه پوښتنه لږه موسکۍ شي اؤ ځواب ورکړي) "زۀ ډېره ښکلې ؤم، ډېره به خندېدم، خو بیا زۀ د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم. اوس خو یؤ مدهوش زما نظر ماتوي، زۀ د هغۀ تنده ماتؤم".
(پُرېږده مړه! د مدهوبالا سر کښې ډز شوے دے. اوس ځیرک مدهوش ثۀ پېژني اؤ د هغۀ تنده ثۀ پېژني اؤ مینه وال ثۀ پېژني اؤ پېژندګلو ثۀ پېژني؟)
ثو شېبو له ځیرک اؤ مدهوبالا دغه انځور نه سترګې ؤ نۀ ویستلې. مدهوبالا د خپل تېر شوي جوبن ساندې ته غوږ شوه اؤ ځیرک د مدهوبالا د خبرو معنې لټولې. دغه سانده د مدهوبالا د سا ملګرې ده اؤ دغه خبرې اوس وخت کښې ځیرک د پاره د پوهې چرې هم کېدلې نۀ شي.
کلي نه د کراچۍ مزل ځیرک په ویښ خوب تېر کړے ؤ. د مزل سُترې اؤ اوږد پلؤ هغۀ ته لکه د کوچنیتوب د خوب لږ لږ یاد وو. کراچۍ کښې د بنارس اډه کښې کوزېدل اؤ بیا د فقیرکالونۍ پُرېشان چوک نه په جاښه کوڅو کښې د کاکُوان کور ته رسېدل کۀ ؤشمېرو، نو ځیرک ته ډېره لاره د بنارس نه فقیر کالونۍ پورې ښکارېدله. د پُرېشان ګرځؤنې نه چې کومې څلور پخې لارې وتلې وې، د هغو په هر اړخ بې شمېره لوئې وړې اتۍ، ډولځیونه، د کېستهو، د منیارۍ ، د اغوستن، د لوښو، د لوبو، د نورو ډېرو تُوکو د اخستلو اؤ خرڅ ځایونه وو. هغه وخت خو هغه پوهه نۀ ؤ، چې ګرځؤنه کښې دومره ډېرې تورسرې څنګه سرتورې د لوئې لارې په غاړه ناستې یا ولاړې دي، یا ګرځي اؤ موټرو یا رکشو کښې ئې ثۀ خبرو د پاره سرونه دننه کړي دي. ټول ژوند کښې بیا هغۀ ته ډېر ځل د فقیرکالونۍ د دغه ګوټ پېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په غاړه د چیو څښلو وخت په لاس نۀ ؤ ورغلے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوومه شپېه

ډېرې خبرې تر دې سپېناوي ته پاتې وې. د مېترخان د ځوي وادۀ کښې د ځلمي بهرام په مړدکي ژوبله کۀ د هغۀ د مړيني لاره نۀ وه ګرځېدلې، بيا هم د بهرام وينه د مېترخان په وزارۀ نخښتې وه. دغه وينه د مېترخان، د هغۀ د ځوي، د وزارۀ يا کۀ د هغۀ کورنۍ کښې هر څوک وو، د وينې د توئېدلو نه پرته نۀ وينځلې کېدله. پښتنې وينې چرې هم بې له وينې نۀ ستنيږې. مړے خاؤرې شي، خو د هغۀ د کور ژوندي د هغۀ د قبر د خاؤرو نه د هغۀ د وينې پېغور اؤري اؤ دغه پېغور نه لمبه اخلي. د بهرام وينه اتۀ کلونو پورې د مېترخان د کورنۍ درشل ته ناسته وه. تېره ورځ د مېترخان وينه د بهرام د وينې وينځلو د پاره توي شوه. د بهرام ورونو د خپل ورور د قبر په خلۀ برغولے کېښودلو. د بهرام ورونه خبر وو، چې نۀ دغه وژنه مېترخان کړې وه اؤ نۀ د مېترخان ورارۀ د بهرام په وينه خپل څۀ سر راګرځولو، خو د کلي اولس پېغورونه وو اؤ د بهرام په ژوبل کېدلو د مېترخان د وزارۀ تېښته هيله شوه اؤ دغسې اتۀ کلونه د دښمنۍ بؤتا نن مېترخان ؤخوړو. د مېترخان ښه ورځ چې کلي کښې چا زغملې نۀ شوه، هغۀ د بهرام ساګانو د پاره پرېوانه سيلۍ ؤتړله. اوس د مېترخان د کورنۍ خوښه ده، چې مېترخان په تله کښې د بهرام د وينې سره سم ګڼي اؤ کۀ د مېترخان د وينې ارزښت ورته د بهرام نه ډېر ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکوان د مېترخان د وژنې نه ؤغوړېدلو اؤ د ځیرک خوا له په تللو کښې ورته په لاره لاره د غه ټوله پېښه، د غې پېښې سره تړلې نورې پېښې اؤ د مېترخان سرېتوب اؤ د بهرام ځواني ځېلمه ؤدرېدل.

"بهرام سره کۀ د غسې مرګ نۀ ښائېدۀ (لږه چپیا)
خو مېترخان هم بې ځایه ټوي شو"

کاکوان ځان سره زړۀ کښې ؤوې اؤ بیا د ځیرک پله تګ نه اګاهو ئې چاپېره سترګې ؤځغلولې. دا وېره نن هم لکه د سیوري د کاکوان بدرګه وي، چې د کلي ځوک قدوس خان دوي ته د ځیرک ؤ نۀ وائي. هغه قدوس خان هم پېژني اؤ د هغۀ په دووسی یا ایرزړی د سرېتوب رنګ هم پېژني، بیا هم هغه یؤ پښتون دے اؤ په دې پوهه دے، چې د پښتون مړه ځاندره کښې پېغور سا اچوي. پښتون د مُلا خُلې کښې د دوزخ په لیدلو جومات ته نۀ ځي، خو د دې پېغور نه ځان ژغورنې د پاره هر وخت اودس کښې ګرځي، "لوي سنډا ئې اؤ نمونځ نۀ کوې".

په درشل پښه ایښودلو سره څۀ ګوري، چې د ځیرک نه چاپېره ګڼ بدکان داسې ناست دي، لکه چې په زوره زوره خندا نه وروستو بیا د څۀ داسې ځواب د اؤرېدلو هیله لري، چې خندا نه به لؤړې بؤړې کیږي (ځکه خو پکښې د ځنې لاسونو مسواکې ګوتې په خُلو پرتې دي اؤ ځنې لاسونه داسې جیګ شوي، لکه چې د غړونو د نۀ پورته کولو غوښتنه ئې کړې وي). مېرابان لکه چې د ځیرک څنې مښي، ځکه ئې لاسونه د ځیرک څنو کښې نُخښتلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ د هغهٔ شا ته غلے ناست ؤ. د ځیرک د ښي لاس د مسواکې ګوتې اوچت بند پخپلو شونډو پروت ؤ، بل لاس ئې خپله کینه څنه باندې د مېرابان تپلي لاس پسې نښښتے ؤ اؤ سترګې ئې داسې اوچتې نیولې وې، لکه چې څهٔ دونې له ځواب لټوي. د هغهٔ د سترګو ګاټې ښي اړخ ته اوچت وو، ځکه ئې د سترګو سپین اؤ تور ډېر ښکاره شوي وو. هره سترګه کښې د اوښکو یؤ یؤ ټوي شوي ځاځکي دغه تور اؤ سپین نور څرګند کړي وو. (کاکوان دومره خو پوهه شو، چې دغه اوښکې د خندا سره راغلې وې. د مخونو تختۍ نه داسې بڑېښېدل).

"ځیرک ښهٔ دے کنه مړو!"

اؤ دې وئېلو سره ځیرک خپلې سترګې یؤ ځل د هغهٔ شا ته ناست مېرابان ته واړولې. دې اؤرېدو سره یؤ ځل بیا د خندا انګازې د دېوالونو نه راؤتمېدلې، چې یوې ګنګوسې د دغه انګازو ټول زوږ ځان کښې راؤنغښتلو،

"زرکه"

د سمیتا دغه "زرکه" په تول ډېر دڑوند ؤ. د "ځیرک" سره د غړیز سمون نه پرته ئې هم یوه نیازبینه معنا وتله. د ځیرک سترګې، د ځیرک شونډې، د ځیرک غړی، د ځیرک څرمن، د ځیرک ځاندره، د ځیرک تګ اؤ زرکه. کهٔ د نومونو ایښودونکو یوه ډله ټاکلې شوې وه اؤ د ځیرک د پاره د څهٔ ښځونک نوم ایښودلو کار ورته سپارلے شوے ؤ، نو ارو مرو به ئې هغهٔ د پاره هم دغه "زرکه" نوم خوښولو. ټولې سترګې یؤ بل ته وار په وار واؤړېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ټولو سترګو کښې دغه نوم د پاره د خوښې څرک ؤ.
"نن نه به دا زرکه وي".
د مېرابان په غلي غږ کښې دغه پرېکړې وئېلو سره ځیرک خپلې سترګې یؤ ځل بیا مېرابان پله واړولې. مېرابان هغه خپله سینه پورې جوخت کړو اؤ په دغه کوټه دړنې چپیا وزرې خورې کړې. نن ځیرک خان له بل نوم کېښود ے شو. دا نوم به اوس څوک نۀ وړانوي، ځکه چې دغلته د نومونو وړانولو دستور نشته. د ځیرک خان نه کۀ چرې چا "ځیرکو" کولو، نو مشرې مور ورله د پلار څمڅ.....
په درشل ولاړ کاکوان کړاغې سترګې ولاړ ؤ. هغۀ ته د چا پام نۀ ؤ. دومره مینه، سود اؤ پېرزو هغۀ په ټول ژوند کښې لیدلې نۀ وه. سمیتا د "زرکه" نوم اخستلو نه وروستو غلې شوې وه. د نوم اخستلو په وخت هغې د ځیرک مخ کښې سترګې ښخې کړې وې. نۀ هغې چا ته د دغه نوم اخستلو نه وروستو کتلي وو، نۀ ئې خپلې سترګې تر دغې سا د ځیرک مخ نه ویستې وې.
"سمیتا! خوارۀ راؤړه کنه! د ټولو خلې خوږې کړه!"
د ځیرک تندے ښکولو سره سم مېرابان سمیتا ته دغه ؤوې اؤ بیا ئې خپل پلؤ پسې لاسونه د روپیو راخستلو له ؤغځول، چې سمیتا ؤوې،
"دا خوارۀ زما له اړخه".
"ولې؟ زمونږ برخه پکښې نشته؟" د تاجو تپوس نور هم ځان سره ملګري کړل اؤ خوږو راؤړلو د پاره سمیتا د ور لاره ؤنیوله. درشل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته رسېدلو سره هغې کاکۍوان ؤلیدلو اؤ دغسې کاکۍوان پخپل غلي ؤدرېدو د پښېمانۍ نه سترګې ښکته کړې.

"دننه ورشه!"

د سمیتا خبرې اؤ لارې پرېښودلو سره د نورو هم هغهٔ ته پام شو اؤ هغهٔ په درشل دننه پښه کېښودله.

"راځه! راځه! تا خو زمونږ کور ته ژوند راوستلے دے".

مېرابان په کاکۍوان د هرکلي پېرزو ؤکړه. ځیرک هم د هغهٔ هرکلي ته پاڅېدهٔ. ځیرک په اُوږه لوپټه سمه کړه. د هغهٔ په سترګو اؤ شونډو موسکا وه. کاکۍوان ؤلیدل، چې خاؤرې د خپلې خاؤرې رنګ واخستلو. په سا کېدلو سره د ځیرک سترګو کښې د زرکې نظر ویښ شو اؤ هغهٔ زمکې ته ؤکتل.

"لکه چې ځیرک خپله پېژندګلو نوره کړه؟"

کاکۍوان د چیو نه ګوټ شوملو سره سم مېرابان ؤپوښتلو. د کاکۍوان دغه کور کښې ډېر دزناوے کېدلو. د دغه کور هر بدک د زرکې راتلل د کاکۍوان ورکړه ګڼله.

"د هرې سندرې ځان له سُر وي، ځان له تال وي. د ټیټ غږ سندره چې څوک اوچتو پردو کښې رانیسي، نو هسې ځان سترے کوي. هر سُر پخپل ځاے اؤ خپله پرده کښې ښهٔ ښکاري".

(مېرابان لکه د یؤ ژور فلسفي خبرې کولې. هغه مخامخ څوکۍ باندې داسې ناست ؤ، چې یوه پښه ئې ښکته ځوړنده وه اؤ بله پښه ئې نېغه کړې وه اؤ په دغه پښه ئې خپل هغه لاس اډانه کړے ؤ، د کوم لپه کښې چې ئې خپله زنه اؤ د مخ ټوله کاسه ایښې وه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"په زرکه د ځیرک پرده وه، ځکه بې ځاے ؤ، ځکه رژېدهٔ. اوس هغه خپل سُر له راغلو. اوس به رنګ هم راپرېږدي اؤ د هرې سا نه به خُوند هم واخلي".

کاکُوان تلے دے اؤ شپه رو رو خپل رنګونه شیندلو د پاره تیارو کښې شُړنګ شُړنګ خُوځي.

"ژوند د ترېدلې هوسۍ سترګې دي، چې وینم ئې
نن هډو د مرګ نه بغاوت کوو، چې څهٔ کیږي؟
زړهٔ مو د نړۍ په ننداره باندې ډېر ؤخوړهٔ
اوس د ښائستونو تلاوت کوو، چې څهٔ کیږي؟
ډېره مې ادا ستا د ښکلا په باب کښې ؤکړله
دا ځل ئې تفسیر لکه قیامت کوو، چې څهٔ کیږي؟
ډېر په اقتداء کښې د بې لارې مُلا پاتې شو
دا ځل به مدهوشه! امامت کوو، چې څهٔ کیږي؟"

د کوټې نه بهر د "مدهوش" غږ واؤرېدلے شو. دا وړومبے ځل نهٔ ؤ. دې نه اګاهو هم زرکې دغه دُروند بوغ غږ اؤرېدلے ؤ اؤ نن هم ورته یاد دے. هغه وخت وئیلي شوي وو،

اے! د خپلې مینې لېونتوب خمار وهلیه!
زهٔ به دې پخپل حسن نشه په سر کښې ماته کړم
تهٔ را ته یؤ ځل د خپلو شونډو په سر ؤوایه!
زهٔ به ستا د ست سره توبه په سر کښې ماته کړم
زهٔ به د ورتلو سره مدهوشه! ورته سُپارم ځان
زهٔ به ئې د زړهٔ هره ګیله په سر کښې ماته کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ دغه غږ اؤرېدلو سره زرکې لیدلي وو، چې مدهوبالا تونده پاڅېدلې اؤ بهر وتلې وه.
مدهوش ټول ژوند شاعرۍ ته سپارلے ؤ. مدهوبالا سره مینې نه وروستو هغه د نړۍ هرې چارې نه ځان رانغښتے ؤ. دغه مینه په ډېره حسن پرستۍ، لږه خواخوږۍ اؤ لږه ډېره جنسي تنده باندې اډانه وه. یؤ ځل مدهوبالا د پېژند روغولو د پاره تلې وه. یوې کړکۍ ته سړي اؤ بلې ته ښځې ولاړې وې. دغه د مدهوبالا د جوبن ورځې وې. د شپې کۀ به هر څو سړي د هغې په درشل لکه د خاؤرو پراتۀ وو، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې ګناه کوونکي خپلو مخونو باندې د سرېتوب نقشونه برڅېره کوي. مدهوبالاکۀ به د ننداري په وخت هر څو د سازونو په ښونه لکه د مستې زرکې په چرچقو وه، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې به د هغې مخ اؤ خویونه نور شول.
هغې دا نۀ وئېل، چې څوک دې هغې له خپل پېر ورکړي، خو هغې دا هم نۀ ګڼل، چې دغلته به هغې پسې ملنډه ؤشي.
"اخوا شه! د ښځو لېښې کښې ؤدرېږه!"
یؤ سړي هغې له دیکه ورکړه اؤ د کتار نه ئې ؤویسته. د هغې سترګې ؤترېدلې اؤ چې څنګه د ښځو پله روانه شوه، نو یوې ښځې پرې غږ ؤکړو،
"دېخوا را نۀ شې! (دې غږ کښې کړکه اؤ زور ؤ) خدا ے مو ورک کړه چې".
"نو زۀ کوم خوا لاړه شم؟" مدهوبالا په ځا ے ؤدرېدله اؤ ځان سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې بې د شونډو خوځولو ؤوې. دغه پوښتنې له تر دغه وخته هغه د ځواب لټون کښې وه، چې کړکۍ نه پړې بابوګي غږ ؤکړو،
"اے دغۀ! (اؤ سر خوځولو سره) نه ریښتیا، اے دغې! (اؤ بیا ملنډه کولو سره) دغۀ ئې کۀ دغه ئې، اؤ چې پېژند کښې به درله ثۀ لیکو؟ ځه! پښې سپکوه!"
دې ټول وخت کښې مدهوبالا د دواړو لاسونو ګوتې یؤ بل کښې ورکړې اؤ خپلو شونډو ته نیولې د خپلو ګاګیرو سترګو سره (چې دغه وخت پکښې د ګیلې اوښکې هم ځلېدلې) چاپېره کتل، چې یؤ دړوند اؤ بوغ غږ ؤوې،
"دا ثۀ خبر دے، چې تۀ به ورله پېژند کښې ثۀ لیکې. دا د خدا ے نه تپوس ؤکړه! (دغه خبرو سره هغه کتار نه وتلے کړکۍ پله روان شوے ؤ) چې کۀ دا ئې ستا د مور غوندې یا ستا د پلار غوندې یا زما غوندې یا ستا د خور غوندې روغ کړے ؤ، نو ثۀ تېل پرې سوزېدل؟ د هغۀ په خدایۍ کښې پرې ثۀ کمے راتلو؟ د هغۀ نه تپوس ؤکړه، چې هغه درته ؤوائي. تاسو خو وایئ کنه، چې هغه په هر ثۀ خبر دے، نو بیا دا ځواب هغۀ نه ولې نۀ اخلې؟"
"مدهوش! پرېږده! راځه ترې!"
کتار کښې ولاړ یؤ سړي په مدهوش غږ ؤکړو اؤ هغه په ځاے د دې چې کتار ته ستون شوے ؤ، مدهوبالا پسې روان شو اؤ نن څومره کلونه تېر شوي دي، خو مدهوش د مدهوبالا خوا له خامخا مياشت کښې یؤ ځل ورځي اؤ مدهوبالا هم خپل زړۀ هغۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته سُپارلے دے. دغه مینه پټه پاتې نۀ شوه. مدهوبالا ته کۀ اوس پورې پېژند په لاس ورغلے نۀ دے اؤ دغه پېژندګلو د هغې بې پېلامه، بې نخښې اؤ پټه ده. مدهوش د کلي کلوېغۍ نه ؤوتلو اؤ د مدهوبالا ارزښت منډۍ کښې ټیټ شو. اوس چې مدهوبالا نوي څوک دغه بازار کښې ؤويني، نو مجمر لاس کښې اخستے د هغۀ نظر ماتوي (مدهوبالا دا ګڼي، چې هغه د نظره شوې ده). ډېر وختونه تېر شول. اوس مدهوش هاغه مدهوش نۀ دے اؤ مدهوبالا هم هاغه مدهوبالا نۀ ده. د مدهوش مخ کښې کوتونه ژور شوي دي اؤ وېښتو کښې ئې د سُپینو شمېر په تورو اؤړېدلے دے. اوس ډېر تُراخۀ څښکي نۀ اؤ ډېر تؤدۀ سیزي نۀ. چې کله هم راشي، مدهوبالا ځان ښکلې کړي. د برنډې کینې اړخ ته کوټه کښې یؤ بدک هم مدهوبالا اؤ مدهوش باندې نۀ بُلوځي. مدهوش کۀ دغلته یوه ورځ پاتې کیږي اؤ کۀ دوه ورځې، مدهوبالا د هغۀ په څنګل پُرته وي.

دا مستي اؤ دا شراب،زۀ ګنهګار ښۀ یمه
دا سپرلے اؤ دا شباب،زۀ ګنهګار ښۀ یمه
دا ځواني اؤ دا عذاب،زۀ ګنهګار ښۀ یمه
شېخه! تۀ ګټه ثواب، زۀ ګنهګار ښۀ یمه

د مدهوبالا د کوټې نه داسې ډېرې سندرې راځي اؤ مدهوبالا دغه سندرې د خپل ژوند تاریخ د پاره خُوندي کوي اؤ کله کله پرې خپله غاړه هم ګوري. د دغه سندرو د پاره په یوه پاڼه مدهوش غټ غټ لیکلي دي، "د ټولې مینې نیمګړې سندره".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدوس خان اوس هم کله کله ځیرک یادوي، خو پانوس لکه چې د خپل مړ ورور اؤ مړې وړندار په ژوندي وړارۀ هم خاؤرې اړولې وې. د ځامورۍ ابۍ د څلوېښتۍ نه چې وړندار راغلې ده، نو پخپله ئې هم کټ نیولے دے. هغه د مابتۍ هغه سلګۍ نۀ شي هېرولې، کومې چې د یوې ښځې په دې خبره را ماتې شوې، چې "خدایه کنه! د ابۍ سا ختله اؤ په خلۀ ئې د قمرو هغه ځوے یادولو" (بیا داسې خبرې سره خو هغه ښځې هم پوزه لږه ډېره راښکلې وه، نو اغېزه ئې زیاته وه). ډېرې مودې راهسې وړندار لیدلي وو، چې د ځیرک په یادولو به د مابتۍ سترګې ډېرې غمژنې کېدلې اؤ د هغۀ روکېدلو نه وروستو د هغې سترګو کښې د خندا د رڼا په ځاے د خواچینۍ توره لړه مېشته شوې وه. وړندار چې د مابتۍ نه خپل کور ته روانېدله، نو هم ئې لیدله، چې د ځامورې ابۍ د مړینې اوښکو کښې مابتۍ د خپل ورک شوي ځیرک د پاره سلګۍ نغښتلې دي.

"مابتۍ د قمرو نه د پیو په ځاے مینه رؤدلې ده....."

دغه خبره باندې هغې د مابتۍ خیال په ډډه واړولو.

نمر اؤ سپوږمۍ د یؤ بل پلؤ نۀ پرېږدي ..... ټیاره اؤ رڼا یؤ بل کښې روکیږي ..... شپو ورځو ژوند په مخا راخستے دے ..... ځیرک د زرکې ټول رنګونه ځان نه تاؤ کړل، اوس د سندرې غږ سره د چورلک مکېز زده کوي.

خپل کلي کښې د ګل پرداز خان په نوم پېژندګلو لرونکے دغه کوڅو کښې "ګل پري" شوے ؤ اؤ هغه وخت به د هغۀ یؤ خوځښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره موسمونو سُتوماني ویستله. د هغۀ پېژندګلو د یۀ مېړۀ په توګه کېدله. د هغۀ یوه لُور اۀ دوه ځامن اوس په پوهنتون کښې دي. د کوڅې پائې کښې جومات ته څېلمه د هغۀ کور دے. هغه به ماښام دُیاړې له وتلو. د هغۀ ښځه ګل پري دې نه خبر نۀ وه، چې ماسخوتن د هغې ګل پرداز خان پخپله ګل پري کیږي اۀ د هغۀ پښو کښې پنزېبونه شنیږي. ګل پرداز خان کلي نه د هغۀ د نیمګړي ذات د تکمیل خوب ویستلے ۀ. دغه ښار کښې هغه پوره شوے ۀ. هغه په زېږون بدک نۀ ۀ. د ګل پرداز خان اغوستن کښې چې به څومره غلے اۀ سوړ ۀ، د ګل پري کېدو سره به پکښې دومره مستي اۀ جوبن ډېر شول. د دوکړې ډنګ سره به چې هغۀ ټوپ کړل، نو ننداره کوونکې سترګې به بقې پاتې شوې. د هغۀ مېرمن، د هغۀ لُور اۀ د هغۀ ځامن به چې د اولس نه د خپل پلار د سړیتوب اۀرېدل، نو په دۀ به وُیاړېدل. ګل پرداز خان ځکه لرې ځان له استوګن خُوښ کړے ۀ، چې رنګینه اۀ مسته ګل پري د هغۀ په درشل د هغۀ د خُوږې دُرنې ګل پري سره د چا په خُلۀ مخ نۀ شي. هغۀ د دواړو ګل پریانو منځ کښې ځان دېوال کړے ۀ. د هغۀ واړۀ چې ښُوونځي نه پوهنتون ته شول، نو د هغۀ ټوپ سره به سترګې نۀ بقېدلې، ځکه ئې دغه ځاے نه ځان راۀنغښتلو. کور کښې ئې ۀوې، چې د هغۀ کار نور نشته. د یۀ څو مړو ُ په کور کښې ئې کار پېل کړو. ګل پرداز خان خپل ځان کښې پټه ګل پري ۀوژله اۀ د یۀ ګل پرداز خان ژوند ئې کولو. اوس هغه پنځۀ وخته نمونځ کوي. کله کله چې د پنزېبو شړنګ د هغۀ خیال کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګازې کړي اؤ د هغهٔ پښو کښې خوځښت راشي، نو ورسره ئې سترګې هم لوندې شي. هغه سترګې ؤزوري، شونډې ؤچيچي، سر ؤخوځوي اؤ خپلې دننه ګل پري له په مرۍ ګوتې کيږدي، بيا ځان پوره ګل پرداز خان کړي. هغه غواړي، چې د هغهٔ دننه ګل پري دې چرې هم بيا هغهٔ کښې اؤ د هغهٔ په دوېم ځوي کښې سا وانخلي (هغه يوؤلسم کښې زده کړه کوي اؤ پلار د خپل ځوي په پښو ايښودلو پوهه شوے دے)، خو په يؤ خيال د بندېز هڅه، هغه خيال ته بيا بلنه ورکول وي، دغه د وګړي د ساپوهنې جوت ريښتيا دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتمه شپه

ګل پرداز خان د پاره د هغهٔ دننه ژوندۍ ګل پري وژل ډېر ګران وو، خو زرکې نه خپل ښکاره ځیرک خان ډېر زر هېر شو. ریښتیا خو دا دي، چې هغه ځیرک خان د زرکې ؤ. زرکه یوه ښکلې، نیازبینه، ناویاته اؤ مینې نه ډکه سندره وه اؤ د سازونو په ساپوهنه ځان پوهولو د پاره هغې کښې تنده پېغله شوې وه. هغې پښو کښې پنزېبونه تړلي وو، د سمیتا د راتګ لاره ئې څارله.

"مړې! چرته تلې وې تهٔ؟ (د زرکې تپوس کښې د یؤ وړوکي د تپوس سپېځلے مکېز ځلېدلو) زهٔ سمه ډېره ستړې شوم اؤ څومره وخت نه درته ناسته یم".

"ځار شم د خپلې زرکې نه (سمیتا د زرکې دلاسې د پاره ډېره نانې کتانۍ شوه) ما وې، چې خپلې زرکې ته ځان بیخي ؤزګار کړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سمیتا سپېناوي کولو پورې زرکه ؤدرېدلې وه، خپلې لمنې ئې سمې کړې وې اؤ په خپله لوپټه ئې خپله مُلا تړله.

"د ښځې ځاندره کښې مخ، تیونه، نرۍ مُلا اؤ پُلن کوناټې خپل زړۀ راښکون اؤ خپله ښکلا لري. د نڅا وخت کښې ساز ته غُوږ کېږده، چې هغه تا نه څۀ غواړي، سندره باندې ځان پوهه کړه، چې هغه تا ته څۀ وائي اؤ چې کله تۀ په دغه وېنا اؤ دغه غوښتنه پوهه شې (سمیتا د ګنګوسو غوندې خبرې کوي اؤ دغه وخت کینه پښه په زُمکه پوره ایښې، د ښۍ پښې کونډۍ لړه کړه کړي اؤ پُونده ئې لړه اوچته کړي، دواړه لاسونه خُوارۀ کړي. زرکې نه یؤ ګام په شا شي، چې دغه ښونه ؤویني)، نو بیا به".

"په ګډېدو شم" (زرکې ګڼل، چې سمیتا به ورته پنزېب له د شړنګ ورکولو ؤوائي).

سمیتا د هغې دغه نُیازبینه خبره واؤري، موسکۍ شي، خوا له ئې راشي اؤ ؤوائي،

"نه! بیا به خپل بدن، خپله ځاندره ګویا کړې (څو شېبو له هغه بې د څۀ ساز نه ؤنځېږي. د هغې پنزېبونه شړنګهار کوي، هغه خپلو سترګو ته ګوته ؤنیسي اؤ زرکه ؤویني، چې سترګې څنګه خبرې کوي. بیا خپلو مېمو ته، بیا خپلې مُلا ته، بیا خپلو کوناټو ته اؤ زرکه ګوته په خُلۀ پاتې شي) ځان به دومره تنده تنده کړې، چې تا ته کتونکې سترګې جل واخلي. تۀ ځان کښې پټه شوې ښځه د نڅا په وخت ښکاره کوه. دومره مۀ ښځه کېږه، چې څوک تا بدک ؤګڼي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د مدهوبالاغوندې ښځه؟"

(سمیتا بیا موسکۍ شي) "هو! د مدهوبالاغوندې ښځه".

دغه وخت مدهوبالاد اوبو نه ډک جیخ لاس کښې نیولے ور کښې ولاړه وي.

"زرکې! سمیتا ته د مېرابان نه هر څۀ زده کړي دي".

مدهوبالاد زرکې خوا له په موسکو سترګو دغې وېنا سره راشي.

"اؤ مدهوبالاد مېرابان ټولې دعاګانې ګټلې دي".

سمیتا د مدهوبالاخبرې پسې ترلې خپله ؤوائي اؤ زرکه د دواړو سترګو کښې یؤ بل د پاره بشپړې مینې ته ؤګوري.

"تک . تک

دین . دین

تک . تک

دین . دین

تنک . تنک . دین

تنک . تنک . دین

تنک . تنک . دین . دا

تنک . تنک . دین . دا

تنک . تنک . دین . دا

دینک . تنک . دین . دینک . تنک . دین

دینک . تنک . دین . دا

دا . دا . دا"

سندرې سره څۀ وخت سمیتا خپلو خوځښتونو سره زرکې ته نځا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښائي، بيا زرکه پاڅوي او مدهوبالا ننداره کوي.
مدهوبالا او سميتا زړونو کښې غواړي، چې يو بل ته ګوري او د سرګم سره د زرکې د نڅا ستائينه ؤکړي، خو هغوي د زرکې د نڅا يو خوځښت هم بائېلل نه غواړي..... هغوې نه غواړي، چې يوې شېبې له هم د دغه ننداري خوند له لاسه ورکړي. د سرګم غلي کېدلو سره ستړې ستړې زرکه د سميتا او مدهوبالا منځ کښې خوره وره ځملي. څو شېبو پورې د هغې پېنزېبونه هم دغسې شنېږي. هغه خوبولې وي. سميتا خو دغومره وخت کښې اوده شوې هم وي، خو مدهوبالا ويښه وي. اوده سميتا په ډډه واوړي، د زرکې لاس خپله سينه پسې په اودو اودو جوخت کړي او زرکې ته مابتۍ مخامخ ؤدريږي.
خوب ګاګيره مرغۍ وه او د مابتۍ يادېدل په دغه مرغۍ د وېرې ليندې نه ويشتے شوے کاڼے شو. پرځندکاکا او کميلې نه وروستو کۀ د زرکې زړۀ چا پسې کړېدلو، نو هغه مابتۍ وه، هغه مابتۍ چې د ګناه په شپه پکښې توبې د قمرو ساه پوکلې وه. د ځامورې ابۍ مينه کۀ هر څو زرکې ډېره ګڼله، خو هغه به د ورځ څۀ برخې د پاره وه. نن هغې د خپلو اندامونو د ګويا کولو ژبه زده کوله او نن څاښتي وخت د مابتۍ مشر ځوي مېرلوس ګل پل واخستو. ډېر خوارۀ ککوړي د هغۀ پل سره ؤرغړولے شول. مابتۍ نن هم نۀ خاندل (هر څو کۀ ډېره خواچينه هم نۀ وه). کله چې ځيرک خان پل اخستے ؤ، نو هغۀ سره ککوړي نۀ وو رغړولے شوي. کميلې ته به ئې مور وې، "پا پلې پل واخله ..... يو دې بختور شه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا بل واخله". یؤ ککوړے نیم د ځیرک پښو سره هم خوئېدلے ؤ. تر دغه وخته، د ځیرک خان دننه چا کتلي نۀ وو. کله چې هغه لږ لویګانې شو، نو کور کښې ځۀ ځان ځانې نه پرته د هغۀ ښځونک کېدل هم د کوړمې سترګې هغۀ نه اړولې وې. چې د ځوارلس کلونو شو، نو کور ئې پرېښودلو. اوس خو د هغۀ نه کمیله هم لرې کړې شوې وه. د فردوس دننه یؤ وږے شرمخ ؤسېدلو اؤ کور نه بهر د ګڼ شمېر لېوانو د خلو نه هغۀ پسې لاړې ځځېدلې.

نن د هغۀ ژوند کښې دا ورځ راغله، چې دغه کور کښې چاپېره ګڼ شمېر ډیوې بلې کړې شوې دي. په دېوالونو مېخونه ټک وهلي شوي دي اؤ دغه مېخونو سره په تارونو رنګ رنګ څېرې ځوړندې دي. انګڼ چنګاؤ شوے دے اؤ ګربتیانې لُوګے شوې دي. ټولو ښځونکو رنګارنګ، ښکلي اؤ ډولي اغوستن اغوستي دي اؤ د خوږو پخلي د پاره لوئې پتیلې باندې کړې شوې دي. زرکه لکه د ناوې ښکلې کړې شوې ده. نور ټول خپلو کښې په خبرو اؤ ټوقو بوخت دي. کوټه کښې زرکې د ناوې څهره کښې د ماستخوتن په نمونځ ولاړه ده.

"تۀ ځان سم کړه، هسې نۀ مېرابان اوس ؤوائي، چې زرکه راؤباسئ. زۀ به یوازې ځۀ کؤم؟"

سمیتا مجمر لاس کښې نیولې مدهوبالا ته ؤوې اؤ په غلې خلۀ مدهوبالا د سمیتا سره کوټې پله روانه شوه. زرکه په مصله ولاړه وې. داسې ښکاري، لکه د ښکلا یوې نیازبینې ناوې چې د سپرلي ګڼ رنګونه ځان نه تاؤ کړي وي اؤ د جنت بڼ کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینې غېږ ته هرکلي وئېلو د پاره ولاړه وي. سمیتا اؤ مدهوبالا ځو شېبو د پاره دغه ننداري نه خوند واخلي (هغه دواړه نۀ پوهیږي، چې دغه وخت د هغوي سترګو کښې رانۀ ځاځکي ولې راغلل). د نمونځ سر ته رسولو نه وروستو دواړه د زرکې خوا له راغلې اؤ د هغې خوري کړې لپې سره ئې د هغې د شونډو په خوځښت ځان سره "امین" ؤوې. په مخ د دعا لپه راښکلو سره دواړو داسې ؤګڼل، لکه چې شوې دعا نمانځلې شوې وي.

"زۀ ورځم اؤ مېرابان نه تپوس کؤم، چې تا بهر ؤباسو".

د سمیتا خبرې ته موسکۍ زرکې ښه ؤکړل اؤ چې کله سمیتا بهر وتله، نو مدهوبالا بیا مجمر ته لاس کړو. د هغې زړۀ غوښتل، چې نن ځان مجمر کښې کیږدي اؤ زرکې ته ئې لوګے کړي. دغه وخت د زرکې په ښۍ سترګه د وېښتو ځو تارونه لکه د ځُونډې ځوړند وو. په تندي ئې وړه غوندې ټیکه د پرخې د داسې ځاځکي په څېر پړته وه، چې د رڼا وړانګه پکښې دننه د خندا نه شنه ولاړه وي. د دنګې غاړې نه ئې یؤ نرے پړقیندہ امېل لاسونه تاؤ کړي وو. دړوند سُور اغوستن ئې اغوستے ؤ، چې په هغې د مقېش سُتوري بڼلي شوي وو. خوشبویانو ئې د سالُو پلؤ نیولے ؤ. نمانځۀ نه اګاهو مدهوبالا، سمیتا اؤ شېمین د زرکې ډول سینګار کښې بوختې وې. سمیتا د هغې ځڼو کښې ګلونه ټومبل. مدهوبالا د هغې سترګې توري کړې وې، د سترګو لکۍ ئې ورله لکه د تېرې تُورې ویستې وې اؤ دغه وخت ئې ورله د اوږدو ښو جمدر نور نېغول. شېمین د ګلونو اؤ رنګونو نه ډکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوري لاس کښې نيولې ولاړه وه. هغې نه ځان هېر شو او د زرکې د ځاندرې په مهينو موړو او ډوغلونو کښې ئې سترګې په تيندکونو شوې. د هغې سترګې کړاغې او خلۀ وازه پاتې شوې وه. "د زرکې کميس دې خدا ے زرکې نه هېر کړي"، زړۀ کښې به خامخا شبمين دغه وئيلي وي.

"شبمين!"

د سميتا غږ سره شبمين هغې ته ؤکتل او د هغې د دغه غږ زور ئې د هغې په سترګو کښې لکه د سکروټو ؤليدلو. د خپلو سترګو تېر ورله په مخ پښېماني چپې خورې کړې، خدا ے پله ئې ؤکتل، دواړه لاسونه ئې زنې سره قېنچې کړي غوږونو له يؤړل او کوټې نه سرټيټې ؤوتله.

د شبمين سترګو کښې ليدلې سوکړې د سميتا سترګې هم د زرکې دنګې غړي، مهينو ډونګو، خوئينده سينې، نري ملا او پلنو ټوټو باندې ؤخوئېولې. هغې داسې ؤګڼل، لکه چې د کوټې په نزدې ګوټ کښې د ښکلا يؤ تنده غرے روح ډډه وهلے د زرکې ننداره کښې ورک وي. د دغه روح سپينه ږيره او سپين پټکے دغه تياره کښې ځان ځلوي. سميتا خپل ژوند کښې د مدهوبالا نه وروستو دا دوېمه ښکلا ؤليده (دا ښکلا د مدهوبالا نه کۀ يؤ په درې نۀ وي، نو يؤ په دوه خو ارومرو ده).

"مېرابان غږ ؤکړو".

د کوټې په درشل دننه پښه ايښودلو سره سميتا ؤوې او هغې سره بدرګه څو نور ښځونک هم وو. هغوي يؤ رنګينه څادر لاسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې نیولے ؤ، چې ګڼ شمېر ځونډي ترې چاپېره ځوړند وو. هغوي شپږ واړو دغه څادر لکه د څپر اوچت ؤنیولو اؤ د څادر لاندې زرکه د مدهوبالا اؤ سمیتا منځ کښې روانه شوه. د درشل نه بهر پښه ایښودلو سره په هغوي د ګلونو پاڼې ؤنوستلې شوې. هره سترګه کښې حېرانتیا ببر سر ؤدرېدله. دغه ښکلا ښځونکو کښې چا لیدلې نۀ وه. د قمرو ښائست د زرکې پوستکي نه بهر اؤ د ناموس خان سړیتوب د ځیرک خان په څرمن دننه ژوندے ؤ اؤ په ریښتیا ژوندے ؤ.

زرکې انګڼ ته رسېدلو سره د مېرابان پښو له لاس یؤړلو. مېرابان د هغۀ په سر لاس کېښودلو اؤ بیا ئې په غاړه راکښلو حېرانې سترګې ځان ته کړې.

"زۀ دا غږ کؤم، چې زرکه به زما د سیوري لاندې وي.

زۀ دا لوظ کؤم، چې د زرکې پاملرنه به ما په پور وي اؤ دغه پور د پاره به تر خپله وسه هره لاره خپلؤم.

زۀ دا خبره څرګندؤم، چې نن نه به زرکه زمونږ د کور شمېر کښې وي.

زۀ غوښتنه کؤم، د دې کور د هر وګړي نه، چې هغه به د زرکې زړۀ ساتي اؤ د هغې خوښه به په ځان غوره ګڼي.

زۀ دعا کؤم، چې الله دې زرکه زمونږ سترګو کښې د رڼا، زمونږ په مخونو د موسکا، زمونږ زړونو کښې د خوشالۍ اؤ زمونږ کور کښې د پیاوړۍ مخ ؤګرځوي".

"امین" (ګڼو خلو په یؤ ځل ؤوې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا چې مېرابان کښېناستلو، نو هغه سره په غبرګه پرته څوکۍ زرکه هم کښېناستله. د هغې په سر هغسې د څادر څپر خور ؤ. اوس به یؤ یؤ ښځونک راتلو اؤ د زرکې غېږ کښې به ئې څۀ روپۍ غورځولې. ځنې به د لاړې نه په راتلو سترګې د زرکې مخ نه نۀ ویستلې اؤ د هغې لمن کښې څۀ روپۍ ایښودلو نه وروستو چې به ستنېدلو، نو هم به ئې سترګې د زرکې په مخ ښخې وې.
(خُدایه! مدهوبالا بیا مجمر راخستے).

ډېر وخت دغه سلامونه ؤشول. د زرکې کوټې نه راوتلو نه اګاهو چې کوم زوږ ؤ، هغه زوږ اوس یوې غلې ننداره کښې وُرک شوے دے. شېمین د مېرابان د سترګو په وېنا د زرکې لمن یؤ څپوټکي کښې تشه کړه اؤ کوټې ته ئې دننه کړه. ټول مېلمانۀ داسې ګنډلې خُلې وو، لکه د ژمي شپه چې د ځیرک خان دُوي کلي کښې د نیمې نه واؤړي. د مېرابان په وېنا مېلمنو ته چې اؤ خوارۀ کېښودے شي. ځنې د زرکې ننداره کښې بې پامه د تؤدو چیو نه په ګُوټ کولو خپله خُلۀ ؤسیزي اؤ ځنې د پتاسې، سموسې، متایۍ یا پیکوړې سره خپلو ګوتو نه چک ؤوهي.

ډېر وخت وروستو د ژړا یوه ښُکالو د دغه شپې چیپا کښې ځان ښکاره کړي. د ګل پرداز سترګو نه اوښکې روانې وي. د خپلې ژړا ټینګولو هڅه کښې د هغۀ خُلۀ چینګه پاتې شوې وي اؤ سترګې ئې دُرې برخې غونډۍ شوې وي. مېرابان د خپل ځاے نه پاڅي اؤ دواړه لاسونه ګل پرداز ته هرکلي د پاره خُوارۀ کړي. د ګل پرداز په سر سیندهۍ خُولۍ وي. ښځونک د دېوال چنې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست ګل پرداز ته کتلو سره ګاګیر شي او دغه څو شپېې د هغوي سترګې زرکې نه واوړي.

ګل پرداز به هغه وخت کښې خاوړې نه دُوړې پاڅولې، کله چې مېرابان یو بدک و. هغه سُکنې و او په نڅا کښې به د هغهٔ لوړه نهٔ مړېدله. یوه ورځ د مړې کورنۍ یو وګړے اتنې کښې "روشني" نومې بدک پسې ونخښتلو او د روشني په ژړا انګولا هم چې کله دغه سړي د هغې پرتوغاښ نه لاس و نهٔ ویستل، نو "راني" ورغله او دغه سړي ته په پښو پُرېوتله. اولس په لوي شُمېر کښې دغلته و. دغه سړي راني هم د سر نه وینوله او څو ګامونه ئې په زمکه راکښله. نندارتون ته ولاړ وګړي لېوني نهٔ وو، چې د دغه سړي لاس ئې نیولو او ځان له ئې ویړیا شاتار کتلو. د راني هم مور خور یو کړے شول. راني په زمکه پرته وه. ژړا کښې ناګهانه هغې ځان ته وُوې،

"زما مور هم زما په لُویګانې کېدلو زهٔ پرېښے یم او زما خُوېندو د پاره هم زهٔ د سرتېټۍ پېلام وُم. هغوي کهٔ زهٔ ډېر زر پُردے کړم، خو اوس د هغوي څهٔ پُړه ده، چې دا زما خور او مور کنځي. زهٔ خو اوس هم چې یوازې شم، نو خپلې مور، خور، پلار، ورور او کور پسې ژاړم. هر څو کهٔ سترګو کښې مې اوښکې نهٔ راځي. هغوي به زهٔ پُردے کړے یم، خو زهٔ ئې اوس هم خپل ګڼم".

راني پاڅېدله او د اولس ګڼې نه وُوتله. څو شپېو کښې چې بېرته راغله، نو څهٔ ګوري، چې د روشني نه اغوستن شُلولے شوے دے. دغه مور سړي سره څو د انډیوالې ځامن وو. هغوي پُړقې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چړچقې کولې او دا غږ به ئې هم کولو،
"پورته خو ئې په پوکنو تېریستلي یو.هواره ده. ښکته مو ؤ نۀ لیدله".
راني ثۀ ګوري، چې روشني دواړه لاسونه خپلو مېمو ته نیولي، په زمکه ناسته ده. هغه ترېدلې ده او وېره ورسره ده، چې موړ سړے د خپلو انډیوالیو ځامنو ته هغه نوره برخېره نۀ کړي.
"اهـــهـــهـــهـــ"
یؤ څړیکو سره بوغ شوے غږ ؤوتلو او د وینو تر شو. ټولو ؤکتل، چې د راني کینې لاس د موړ سړي څټ نه تاؤ شوے دے او د هغې ښي لاس کښې نیولې چړه د موړ سړي خېټه کښې دننه لکه د اړې خوځیږي او د هغۀ کُولمې شلوي. دوه درې جقونو څخه وروستو دغه سړے په زمکه پرېوتلو. اولس خور شو.
د انډیوالیو ځامنو دغه وخت څۀ کول؟
دغه وخت د انډیوالیو د ځامنو مخنیوي د پاره ګل پري توپنچه لاس کښې نیولې ولاړه وه.
د سړو د سُپړدلي شوؤ پرتوغاښونو نه وېرېدونکي ښځونک یؤ ځاے شول، راني ئې خپل مېرابان کړو او ګل پري ورسره هم ملګرې شوه. هم دغه ګل پري بیا د ګل پرداز خان رنګ خپل کړو. اوس مېرابان او زرکې سره یوه څوکۍ خوا ته کېښودلې شوه او په هغې د ګل پري روح د ګل پرداز ځاندرې او مخ سره کښېناستلو.
رباب سُر کښې کیږي ..... په دوکړۍ برونه نوستلې کیږي ..... د

(c) ketabton.com: The Digital Library

باجې غاړه چنګیږي ..... شپېلۍ کښې پُوکے وهلے کیږي او په ګوتو ترې سندره ویستلې کیږي.

انګې خوشے پروت دے. چاپېره ښځونک ناست دي. د سندرغاړي پېلام سره سمیتا زرکه د لاس نه نیولې پاڅوله. دغه شلګونو شُمېر کښې یوازې د مېرابان، ګل پري، سمیتا، مدهوبالا، تاجې او شبمین سترګو کښې اوښکې وې. د زرکې سترګو کښې هم رانۀ ځاځکي خُوارۀ شوي وو، خو لاتر دغه وخته ئې د ځېځمو درشل نه پښه ویستلې نۀ وه. زرکه د مېرابان پښو له ګوتې یؤسي. هغه ئې په سر لاس ایښودلو سره ګل پري ته مخامخ کړي. زرکه ځان ته مخامخ یؤ سُپین ږیرے سړے ویني، ځکه چې زرکه دغه مخ کښې دننه ګل پري نۀ پېژني. بیا هم د هغۀ پُښو ته ټیټیږي، چې هغه ئې دواړه لاسونه ؤنیسي او ښُکته کېدلو نه ئې ایساره کړي. په سر ئې لاس کیږدي او تندے ئې ښُکول کړي. اوس کۀ زرکه هغه نۀ پېژني، هم څۀ خبره نۀ ده (ځکه چې زرکې د هغۀ (هغې) شونډو کښې د مینې تپ پخپل تندي ؤلیدلو او د هغۀ د ګوتو پېرزو ئې پخپلو انګو ؤلیدله).

په انګې کښې زرکه ؤدرېدله ..... سمیتا د هغې مخ نه پلۀ واخستلو او د لوپټې لرې کېدلو سره ننداره کوونکې سترګې ویني، چې د رنګونو ښاپېرۍ خپل مخ ښکاره کړو. د ښُکلا د کاڼي بُت سا واخستله. باید چې اوس پورې باجې "هنګ" کړے ؤ، خو د سندرغاړي سترګې د ښکلا بُت د هغۀ د لاس نه ویستلې وې او هغۀ له یؤ راګ هم په لاس نۀ ورتلو او بیا چې په ځان پوهه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، نو ؤ ئې وئېل،

لکه ګل چې د صحرا منځ کښې موسيږي
داسې تا دې خُداے زما ژوند کښې خندان کړي
د جنت نوم به په خُلۀ باندې وا نۀ خلم
کۀ دې ښکليه! خُداے زما جانان کړي
لکه زۀ چې تا نه خپل ځان ځارؤمه
خُداے دې ما و تا ښائست ستا هم ارزان کړي

ګا- ما- پا- دا- پا- ما- ګا- رے- رے- رے- رے- رے
سا- رے- ما- ما- ګا- رے- سا
دا- ني- سا- رے- سا
دا- ني- سا- رے- سا

څوک کۀ په دې ما ته کافر وائي، نو ؤ دې وائي
زۀ ستا په مخ کښې د خُداے د نور جلوه وينمه
څوک کۀ په دې ما تومتي ګڼي، نو ؤ دې ګڼي
زۀ د انسان ځاندره کښې پټه فرښته وينمه

زۀ ستا تندي کښې د سُپېځلي ژوند محراب وينمه
زۀ ستا په سترګو کښې د خپل هر سوال ځواب وينمه
زۀ ستا لاسونو کښې د خپلې برخې کرښې وينم
زۀ ستا په شونډو کښې خمار وينم، شراب وينمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سُپوږمۍ لیدلو باندې ستا تندر نیولې، وینم
په دومره ښکلو کښې یؤ ستا غوندې نیازبین نۀ منم
سُپرلو ځولۍ تا ته نیولې ده، رنګونه غواړي
د دۀ ګلونو کښې یؤ ستا شان ګلورین نۀ منم

د ښائستونو ښار خو ستا په سر نازیږي ګله!
ځه تۀ ترې ؤځه! چې په دې ښار کښې بیا څۀ پاتې شي؟
دا چې دے کوږ د خیاله ګرځي، خو په تا وُیاړیږي
ځه مخ ترې واړوه! چې ستا یار کښې بیا څۀ پاتې شي؟

لوګري چې د زرکې د ځاندرې کومې برخې ته هم څۀ وئیلي وو، د هغې برخې خُوځښتونه داسې وو، چې لیدونکو سترګو نه ئې رپ وهل هېر کړي وو. نن په وړومبي ځل سندره مجسمه شوې وه. څو شېبو کښې داسې ښکاره شو، لکه چې سیلۍ هم د زرکې د ځاندرې دغه خُوځښتونو ته ځان سُپارلے وي. سُپوږمۍ د وریځو نه څو ګامونه ښکته راغلې وه، چې د زرکې په ځلا ځلنده شي. د ستورو مخونو شېبه په شېبه رنګونه اړول. دوکړۍ خپله ټمري غږوله..... رباب خپلو پَردو کښې غږېدۀ..... شپېلۍ د پوکونکي د روح غږ سندریز کولو اؤ باجه خپلو راګونو کښې بوخته وه، خو دومره ډېرو غږونو کښې یؤ د زرکې د پنزېبونو شرنګهار ؤ. کۀ سُپوږمۍ، سُتوري، وریځې، ؤنې اؤ سیلۍ سا راکښلي وو، نو دغه نندارتون کښې روکو شوؤ سترګو لرونکي هم بل څۀ نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدل. د هر لے اؤ تاپ سره د زرکې نڅا د لیدونکو ژوند کښې د ټولو نه ښکلې ننداره وه. د دغه کوڅې پاړېژ اؤ د دغه کور انګن کښې په پرېوتونکو پاڼو کښې یؤ سپرلے ؤ، اؤ هغه د زرکې اغوستن کښې نۀ یوازې پخپله په چورلکونو ؤ، ځان سره ئې په چاپېرچل هم د ځان څخه د وتلو اوبۀ څښکولې وې.

کوم وخت چې راګونه د دنګو غږونو نه ټیټې پردې له راغلل، دغه وخت زرکې خپل کین لاس اوچت ؤنیولو، د مړوند نه ئې خپلې پنځۀ واړه ګوتې لکه د اودۀ شوې پاڼې ځوړندې پرېښودې..... ښے لاس ئې ځان نه لږ اخوا په مائله زاویه کړے ؤ (هم د دغه ښي لاس د مسواکې اؤ متې ګوتې سرونه ئې خپلو کښې یؤ کړي وو اؤ نورې دړې ګوتې ئې نېغې نیولې وې، چې دغو کښې قچۍ ګوته د زمکې پله وه)، خپلې سترګې ئې د اوږدو بڼو لاندې په خاؤره څملولې وې..... ښۍ پښه ئې کونډۍ کښې لږه کونټې کړې وه اؤ د هم دغه پښې پوُنده ئې زمکې نه اوچته کړې وه.... ښۍ ډونګه ئې ویستلې وه اؤ دغه ډونګه ویستلو سره د هغې مُلا د تُرخ نه کوناټې پورې لکه د بُرغې شوې لیندې ښکارېدله اؤ کوناټے ئې د دوکړۍ سره یؤ ځاے داسې خوځولو، چې په څو شېبو کښې ورسره ټول ننداره کوونکي هم په سرونو خوځولو شول.

ناڅاپه باجه غلې شوه. دوکړۍ څو ټپونه ؤکړل، خو غلې باجې سره د دوکړۍ مخ نه هم څپېړه اوچته شوه. د رباب تارونه د دوکړۍ سره په ځاے ؤدرېدل اؤ شپېلۍ هم سا راکښله. ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې سازوندو ته واؤړېدلې. زرکه همغسې ولاړه وه (دومره وه، چې کوناټې ئې نۀ خُوځولو اؤ سترګې ئې د زمکې مخ نه د سازوندو اړخ ته سر اخوا اړولو سره نېغې کړې). باجې ته ناست سرود خان خپلو سترګو نه د اوښکو لړۍ نۀ لیدله. د هغۀ لاس پښو کار پُرېښے ؤ. په لفظونو کښې کۀ ما د زرکې انځور اؤ د دغه سندرې غږ اؤ د نڅا خُوځښتونه ښودلے شول، نو ما به دا لاپه کړې وه، چې تاسو به هم خپلې اوښکې سترګو کښې ایسارې کړې نۀ وې. زرکې خپلې سترګې د سازوندو نه بېرته زمکې ته سُتنې کړې (مخ ئې اوس هم را ګرځولے نۀ ؤ)..... ځان نه لرې نیولے ښے لاس اؤ اوچت نیولے کینې لاس ئې د خپلو ؤلو نه ځُوړند کړل..... خپله نېغه کړې پُونده ئې په خاؤره کېښودله اؤ د مېرابان په لورې روانه شوه. د مېرابان خُوا له راتلو سره ئې د هغۀ پښو له لاسونه یؤړل. مېرابان خپل ځاے نه پورته نۀ شو، هغې ته ئې په سر لاس کېښودو. مدهوبالا راغله، زرکه ئې لاس نه ؤنیوله اؤ کوټې ته ئې روانه کړه. ګل پرداز خان د راګونو زُوږ کښې د دغه ځاے نه وتلے ؤ. د لاسونو ځُوړندېدلو سره ننداره کوونکې سترګې د سرودخان نه زرکې پله شوې وې اؤ کوټې ته د ننوتلو پورې په هغې پسې وې.

د دغه کوڅې نه زرکه نوم لاړلو، هم په دغه شپه د ښار هره کوڅه، هره لاره، هرې مانۍ اؤ هره جونګړه کښې خور شو. څو ورځو کښې د دغه نوم انګازه تر ډېره لرې لرې ؤرسېدله.

"هلکانو! زړۀ مۀ خورئ! هر څۀ منم، خو پېړ مُلا نۀ منم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(پرځندکاکا خپل ډولځي کښې تؤده روغه کړې وه) دا د ګور نه خبر وي، عذاب نه خبر وي، دوزخ نه خبر وي او بيا دې هم پرڅېدلے وي؟ (قېنچي ږمنځ د دلداري د ږيرې نه اوچتولو سره لږ په زور ژوائي) نۀ منم...نۀ منم".

چې پرځندکاکا ئې نۀ مني، نو کۀ څوک کلے ورکوي، هم ئې پرې منلے نۀ شي. کلونه منځ کښې تېر شول، خو دولا مُلا د پرځندکاکا خُلې نه ؤ نۀ وتلو. دغه ورځو کښې نړيوالې مونارې الوتکو ړنګې کړې وې، د پښتنو خاؤرې بيا وينه غوښتلې وه. دغه ورځو کښې خو به چا هم د دولا مُلا سره خُلۀ ګډولې نۀ شوه (اوس خو د هغۀ يوه پښه کلي کښې وي، يوه پښه کابل کښې او منځ کښې پېښور پليتوي)، بيا هم د پرځندکاکا سوخت په وېره تکړه دے. پرځند کاکا دا مني، چې کۀ دولا مُلا چرته خپله خُلۀ د عبدالرحمان مُلا نه نيولې وه، نو ځيرک خان به کلي نه وُرک شوے نۀ ؤ او زۀ وايم، چې کۀ د ځيرک خان کور هغۀ له خپل سيوري کښې ځاے ورکړے ؤ، نو ځيرک خان به وُرک شوے نۀ ؤ او د هغۀ وختونه به داسې په شاتار نور شوي نۀ وو.

(بيا هم زۀ او پرځندکاکا دواړه تېر کوو. کۀ ځيرک خان کلي کښې ؤ، نو هغۀ ته خپل شُتون چرې هم په لاس ورتلے نۀ شو او خپله پېژندګلو چرې هم په لاس ورتلې نۀ شوه او نيازبيني زرکې به د بې څوکه ځيرک خان ځاندره کښې سا ورکړې وه..... لوي خُداے پخپلو چارو ښۀ پوهيږي).

وختونه خو د مېرابان هم نور شول. د ښار د ټولو نه د لوي سېټهـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید پوسجیرشا ماڼۍ کښې د څۀ مېلمنو دُرناوي کښې شپې ویښې ساتلو د پاره بلنه راغله. مېرابان اؤ د هغۀ سره اوسېدونکو بدکانو دغسې ځاے کښې د ننداري تؤدولو خوب هم لیدلے نۀ ؤ. دغسې ماڼیو کښې شپې ویښولو د پاره د کراچۍ اؤ لاهور حُورې بللې کیږي. د مېرابان لخوا کور کښې په بلنه اؤرېدلو ټولې خُلې بېرته پاتې شوې. دا ولې؟

ټولو نه وړومبۍ د مدهوبالا سترګو کښې وېرې چپه ؤوهله. د چاپېره ولاړو بدکانو د مخونو په لوستلو مېرابان ؤوې،

"کومه بلا چې زما په درشل زما ګلونه شُوکوي، زۀ د هغې بلا انګڼ ته ځم اؤ هلته ئې ماتؤم. دا غږ خور شوے دے اؤ خُواشیني په دې چې د سېټهـ غوږونو کښې ئې ځان ځاے کړے دے. هغۀ ځکه لوي وُړاندیز کړے دے. ما خپل وار تېر کړے دے. ما چې روشني د پاره هغه وخت بل څوک وژلي شول، نو اوس خو خپل سر نه هم تېره یم. ځان وژلو ته څېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سُتغ وي".

په مېرابان د دغه کور د استوګنو باور ؤ. بله ورځ مازیګر سمیتا د زرکې وېښتۀ ږُمنځول اؤ مېرابان کور ته دننه شو. د سترګو رپ کښې مدهوبالا هم د هغۀ خُوا له راغله. زرکه خپل ځاے نه داسې پاڅېدله اؤ خپله لوپټه ئې په سر داسې خُوره کړه، لکه د قدوس خان په راتګ چې هغې یؤ ځل ښکلې د خپلې لوپټې په سمولو لیدلې وه (اوس مونږ ځیرک خان ته نیم سړے وئېلے شو اؤ کۀ پوره ښځه؟).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما هغهٔ سره هره خبره غوڅه کړه. انګڼ باندې به څوک پښه نهٔ ږدي..... مېدان به څوک د ننداري سر ته رسېدلو پورې نه ټولوي..... هغوي به مونږ هلته وړي، خو مونږ به خپله سُورلۍ کښې بېرته راځو..... کهٔ چا د قچرۍ کولو زړهٔ ؤکړو، مونږ به هم په هغه وخت هلته نه پاڅيږو".

زرکه پوهه نهٔ وه، چې دغه خبرې مېرابان چا سره غوڅې کړې او سُپينې کړې وې او ولې؟ هغه پوهه نهٔ وه، چې په دومره لوي وړاندیز راتلو هم بدکان ولې وېريندک وو؟

هغه شپه راغله، چې کهٔ د هر چا زړونه هر څو مېرابان ډاډه کړي وو، خو بيا هم په ډکو ځُوړند وو. ماسخوتن سُورلۍ د مېرابان دُوي کوڅه کښې ولاړه وه. مېرابان او سميتا مخکښې وو. زرکه د هنې، آرا او کوشليا سره وړپسې وه. مدهوبالا مېرابان د تګ نه پاتې کړه. په کوڅه کښې ټولې سترګې په دغه سُورلۍ ښخې وې. ډېره موده وروستو مدهوبالا په مصله ؤدرېدله. د نمونځ ډېر ټکي هغې نه هېر شوي وو، خو د ولاړې او ناستې پاستې چل اوس هم ورتلو. د رکعتونو شمېر هم نهٔ ورتلو، خو بيا هم ؤدرېدله. هغې څهٔ وئېل نهٔ. په مصله چې څه وخت ناسته وه، لپه ئې خُوره کړې وه او سترګې ئې په اوښکو ګويا شوې وې. "الله دې د بدو سترګو او بدې ورځ نه ؤژغوري"

(هله! د پرځندکاکا دعا خو په کلونو وروستو د مدهوبالا په ژبه هم راغله. زرکه پيا وړې ده).

هلته سازونه غږېدل. آرا او کوشليا د دغه سازونو وېنا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوځېدلې. يوه سندره ؤشوه، دوېمه سندره ؤشوه اؤ ننداري اوس هم څۀ په بله اړولي نۀ وو. په وړومبي ځل بهر نڅا د پاره سميتا په کوټه دننه زرکې ته څومره ښوني کړې وې، چې دوه سندرې پکښې سر ته رسېدلې وې. د کوټې نه د سميتا په راوتلو دغه سازونه غلي کړے شول اؤ بيا ليدونکو نه سا ؤختله. زرکه انګړ کښې ؤدرېدله. رڼا د هغې د مخ وړاندې تته ښکاره شوه. د هغې په سپين اغوستن د زړ رنګ ګلونه لکه د پسرلي د زيري ځلند وو. زرکه د مېرابان پښو ته ټيټه شوه اؤ دې کښې ساز هنګ کړو. ننداره کوونکي د هغې سترګو، مخ اؤ ځاندرې ته ويلي شي اؤ کۀ د هغې په نڅا خپل سرونه د هغې پښو کښې کيږدي؟ سندره نيمې نه اؤړېدلې وه، چې يؤ مېلمه ځان نه لاس واخستلو. هغه نېغ پاڅېدلو اؤ د سترګو رپ کښې ئې زرکه خپله غېږ کښې ؤنيوله، په زمکه ئې راؤپرځوله اؤ داسې ئې ترې خپل لاسونه اؤ پښې چاپېره کړې، لکه چې يؤ وږي ځناور ته پېغله هوسۍ په لاس ورشي. سبټه خپله خبره سر ته ؤرسوله. د هغۀ سړي ورغلل اؤ هغه مېلمه ئې د زرکې نه ؤشوکولو. مېرابان څۀ هم ؤ نۀ وئېل. هم هغه وخت ننداره راؤنغښتلې شوه اؤ دوي خپل کور ته پخپله سورلۍ کښې روان شول. په ټوله لاره د زرکې سلګيو نه پرته ټول غلي وو.

په کور چې دوي دننه شول، نو مدهوبالا اوس هم په مصله ناسته وه. مېرابان ورته لږ پښه نيولے شو. د هغې خوري لپې اؤ سړو سترګو ته ئې ؤکتل اؤ نېغ خپلې کوټې ته دننه شو. څومره کلونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې په وړومبي ځل مدهوبالا اؤ سميتا د مېرابان دغه مخ ؤليدلو. هغه چرته هم کور ته په راننوتلو نېغ خپلې کوټې ته تلے نۀ ؤ. مېرابان د کوټې ور ځان پسې پورې کړو اؤ رڼا ئې ټپه کړه.
(شپه نن ډېره بوږنوونکې شوې وه. زرکه د مدهوبالا اؤ سميتا منځ کښې پرته وه. آرا، هني اؤ کوشليا يؤ کټ کښې ناستې وې. څو ځله دُوي ؤڅارل، چې مېرابان به خپلې کوټې نه ؤوتلو، د کور انګڼ کښې به ؤدرېدلو اؤ بيا به خپلې کوټې ته لاړلو). دا ځل چې مېرابان خپلې کوټې نه ؤوتلو، نو نېغ د کور ور له لاړو، د ور ژُرنده ئې لا بېرته کړې نۀ وه، چې د سحر بانګ ؤشو. نيم بانګ پورې هغه هم په دغه ځاے ولاړ ؤ اؤ بيا بېرته خپلې کوټې ته سُتون شو. نورې دُرې واړه هم اوس اودۀ شوې وې، خو سميتا اؤ مدهوبالا شپه د زرکې سلګيو ته ژړلو کښې اؤ د مېرابان څارنه کښې په وينبه تېره کړه.
دُرې ورځې مېرابان د کور درشل نه پښه بهر ايښې نۀ وه اؤ نه ئې کور کښې چا سره خبرې کړې وې. په څلورمه ورځ ماښام هغه کور نه ؤوتلو. دغه دُرې ورځو کښې کۀ چا هغه پوښتلے هم ؤ، خو هغۀ څۀ ځواب ورکړے نۀ ؤ. په دغه ورځ کور نه وتلو کښې هغۀ مدهوبالاته ؤوې،
"کۀ ما ناوخته کړو، نو ور ته ژُرنده ؤوهه!".
شپه مدهوبالاد ور څارنه کښې تېره کړه، خو ژُرنده ئې ؤ نۀ وهله. سحر سميتا وُرځپانه راؤړله، مدهوبالا له ئې ورکړه اؤ پخپله نېغه کوټې ته ننوتله. وُرځپانه کښې د ښار د يؤ نوموړي سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټو ؤ، چې هغه چا لويه لاره کښې وژلے ؤ او د هغهٔ د ځاندرې څهٔ برخې ئې په چاړه غوڅې کړې هغهٔ سره ځوا کښې ايښې وې. په انځور ليدلو او خبر لوستلو مدهوبالا وړځپاڼه يؤ اړخ ته کېښودله. په هغې غوني ځيږ ځيږ شول. هغه سميتا پسې ورتلله، چې دې کښې ور بېرته شو او مېرابان کور ته راغلو.

"سميتا!"

سميتا د ور کړپ پسې خپل نوم اؤرېدلو سره د کوټې نه ابلې پښې راووتله او مېرابان ئې ؤليدلو. مېرابان راغلو، سميتا او مدهوبالائې خپله سينه پسې جوختې کړې او ؤ ئې وئېل،

"ځان وژلو ته څېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سُتغ وي (بيا هغه هم په ژړا شو او مدهوبالا او سميتا هم) د زرکې سلګۍ دا څو ورځې زما غوږونو نه نهٔ وتلې (مېرابان دواړه خپلې سينې نه اخوا کړې، خپلې اوښکې ئې ؤچې کړې) ما بېګا د هغهٔ په چغو کښې د زرکې سلګۍ ښخې کړې".

دغه مړے د سېټهٔ نهٔ ؤ. دغه مړے د هغه چا ؤ، چې د زرکې اومې خُلې ته ئې ځان ټينګ کړے نهٔ ؤ. د سېټهٔ په بلنه باندې ټول بدکان ګاګير شوي وو او بيا مدهوبالاخو ډېره وېرېدلې ځکه وه، چې سېټهٔ د ښار هغه نومورو سړو کښې شمېر ؤ، چې روپۍ هم ورسره وې، زور هم او روپۍ او زور د دغه وېرې مونډ نهٔ ؤ. د وېرې مونډ دا ؤ، چې سېټهٔ د يؤ ډېر تور زړهٔ څښتن ؤ. څو ځله هغهٔ مدهوبالاپسې لاس پښې وهلي وو او خبره دې له راغله، چې يوه ورځ ئې د مدهوبالا د تښتولو هڅه هم کړې وه. بيا چې کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

راني څو بدکانو خپله مېرابان کړه، نو مدهوبالا هم د دۀ د سُيوري لاندې د سېتهـ کومي نه ؤوتله. د سېتهـ نور هم څلور وُرونه دي. دوه مشران اؤ دوه هغۀ نه کشران. تاسو د کراچۍ په نومې ځاے کښې د هغوي پوښتنه ؤکړئ، نو اولس به درته ؤوائي، چې هغوي څومره پُياوړي، نامتو اؤ د سړيتوب څښتن دي. د وينې تړون ئې سترګو کښې دے، نور خو به د دغه وُرونو زړۀ چرې هم سېتهـ له ور نۀ شي. د هغۀ مشر ورور دې خُداے ؤبخښي، هغۀ به پرې چوکه ايښودله، خو چې کله نه د کراچۍ سياست کښې د ژبې په بنسټ واکمنو د اوسېدونکو وېش پېل کړو اؤ بيا يوې ځانګړې ژبې سره ئې خپل ټول کومک ؤتړلو، نو سېتهـ د مشر ورور لاس نه هم ؤوتلو. د ويوونکو د غاړې دې وي، خو ګڼې خُلې وائي،چې خپل مشر ورور دۀ پخپله وژلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهمه شپېه

ما هغه وخت عبدالغفار خان پېژندلو. هغه زما د کلي د يؤ خان ځوے ؤ. پلار ئې زما ياد نۀ شي. د دړې خانانو پلار ؤ. هغه دړې واړه پېژنم. اولس به ورته باچاخان وئېلو. زۀ خبر نۀ ؤم، چې هغۀ ته باچاخان ولې وائي؟ (خپل نوم ورته ولې نۀ وائي). څۀ موده اګاهو زمونږ د کلي منيربابا چې د جلال اباد نه راستون شو، نو په جومات کښې ئې خبره کوله، چې "دا څو مېاشتې سوکړه وه، خو د باچا خان بابا جنازه چې پورته شوه، نو سوکړه ماته شوه".
منيربابا خو پخپله بابا دے، هغه باچاخان ته بابا وائي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

منیربابا ما ته اؤ زما د تْرونو ځامنو ته اؤ زما پلار ته اؤ زما د پلار ورونو ته ډېر ګران ؤ. یؤ سبب خو ئې دا ؤ، چې هغه د کلي پخوانو مشرانو کښې ؤ. اوس خو زما د نیکۀ سره نور ټول مړۀ دي. منیربابا، کوستان استاذ، تازه نور بابا، پایودین بابا، شکور استاذ، سابق صېب اؤ سېدولي بابا ژوندي دي. بیا دې نورو کښې زۀ پایودین بابا خپل نیکۀ ګڼم، ځکه چې د هغۀ خْوي صلاح الدین کاکا زما د پلار د ځلمیتوب ملګرے دے اؤ دغه ملګرتیا اوس هم ښه کلکه ده (اؤ تر هغې به کلکه وي، تر څو چې زما د پلار ځامن یا د صلاح الدین کاکا ځامن پرْځمن شوي نۀ وي) اؤ شکوراستاذ راته ځکه ډېر ګران دے، چې پټې سیپارې نه واخله د وَالنّاسْ پورې ئې راته قران په وئېلو هم زْده کړے دے اؤ ژْباړه هم. د منیربابا سره زمونږ د مینې دوېمه موخه دا وه، چې هغه زمونږ د نیکۀ ډېر نزدې ملګرے ؤ. زمونږ نیکۀ د پوجون بابا (خْدا دے دې ؤبخښي) مرګ نه وروستو زمونږ د کلي د جومات ساتندویه ؤ اؤ کله چې زمونږ نیکۀ مړ شو، نو د کلي اولس منیربابا ته دغه پټکے په سر کېښودلو (بیا وروستو چې منیربابا مړ شو، نو عزیز کاکا د جومات ساتندویه شو. الله دې ژوندے ساتي).

یؤ منیربابا به باچاخان ته "بابا" نۀ وئېلو. د ډْیورنډ کرښې په دواړه اړخونو پښتنو هغه خپل "بابا" منلے ؤ. پښتانۀ چا ته ویړیا د "بابا" اؤ "ماما" نوم نۀ ورکوي. پولس نه وېریږي، نو "پولس ماما" ورته وائي اؤ پیري نه وېریږي، نو "پېرے ماما" ورته وائي. پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، "بابا". دوي هغه چا ته "بابا" وائي، چې دوي ئې ؤمني.
(ګوړګوړبابا پکښې نۀ شمېرم، هغه هسې بابا شوے دے).
د "انجمن اصلاح افاغنه" نه د "خُدائي خدمتګار" پورې به هغۀ د خُپلې خاؤرې، خپلې ژبې اؤ خپل اولس خبره کوله. دې منځ کښې هغۀ خپل ځان هېر کړے ؤ. پښتنو په ځُوانۍ کښې "باچاخان" کړو اؤ په سپینه ږیره ئې "باچاخان بابا" کړو. کراچۍ کښې د دغه باچاخان په نوم یوې ګرځۀنې له هم نوم ورکړے شو. څۀ وخت چې واکمنو کراچۍ د ژبې په بنسټ وېشله، اؤ د یوې ژبې ویونکو د بلې ژبې ویونکي وژل، نو هغه وخت باچاخان کراچۍ کښې ؤوې،
"د هندوستان وېش نه وړاندې تاسو د مسلمان، هندو اؤ سیکھ په نامه ځانونه وژل اؤ اوس د پښتون، مهاجر اؤ پنجابي په نومونو یۀ بل وژنئ. تاسو د یۀ بل دُرناوے ولې نۀ کوئ؟
د یۀ بل د وینې ارزښت ولې نۀ پېژنئ؟
د یۀ بل برخه اؤ حق ولې نۀ منئ؟
د وینې وږم نه تاسو له ولې کُرکه نۀ درځي؟
ستاسو سترګې ولې مینه لیدل نۀ غواړي؟
تاسو د وطن په مینه ولې نۀ یۀ کیږئ؟"
نن د هغۀ د تلین په وړومبۍ ورځ نړۍ هغۀ اؤ د هغۀ په ښونه اؤ ښودنه پسې لاسونه ؤمروړل.
کلي کښې راپوږۍ خپل تمبل له تېل ورکړي اؤ نمر ته ئې ایښے دے. کلي نه دُرې ډولۍ لاړې اؤ یوه ډولۍ ورته هم راغلې نۀ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا نۀ بله ورځ به مابنام دا تمبل د ځیرک خان اوومې نه وروستو په وړومبي ځل د قدوس خان کور کښې ؤغږېږي. میرګاتې له (نه رینښتیا) فردوس خان له ئې نیوکه ؤکړه. دا ځل چې راپوږی تمبل غږوي، نو مابتۍ به نۀ وي. مابتۍ خپله مور اؤ ښکلې نیمه خُلۀ سُتانۀ کړي دي. هغې ورته خپله پُرېکړه ؤوئېله، چې د ځیرک خان سره دغه کور نه هغه هم وتلې ده. ښکلې به دغه ورځ خپل اغوستن کښې نۀ ځائیږي، خو دا خبره لرې ده، چې د بلقیس زړۀ به د راپوږی تمبل سره تُرپک ؤوهي. فردوس خان تلو تلو، نو په شیشړه مئنېدو. هلکه! شیشړه چې پېغله شوه، نو ښاپېری شوه.

مېرابان مُیاشت کښې دوه ځله بهر نځا د پاره زرکه اؤ د هغې سوېلی بوځي. اوس خو دغه کوڅه کښې ټولو نه لُوي کور د هغوي دے. زرکه لکه د نواب د لُور ژوند کوي اؤ دې ژوند کښې کله کله هغې ته د خپل کلي د کور نړېدلې بلی وریاده شي، کله کله ورته د مابتۍ مینه ؤدریږي اؤ کله کله ورته کمیله په غوږ کښې "څنګه ئې دغۀ؟" ؤوائي..... خو دا خبرې دومره د اوږدو نۀ وي. مدهوبالا مجمر راخستے وي اؤ یا ورته سمیتا خپله یا د مدهوبالا یا د مېرابان قېصه راخستې وي. اوس خو د هغې لاسونو باندې د نکریزو رنګ نۀ پیکه کیږي. کۀ سمیتا نۀ وي، نو آرا وي اؤ کۀ هغه نۀ وي، نو هېلن وي اؤ کۀ هغه نۀ وي، نو بل چا نکریزې خوشتې کړې وي.

مېرابان میاشت کښې یؤ ځل خامخا د خپلې مور پوښتنې له ځي. د هغۀ مور اوس هم هغه خپل نۀ ګڼي، خو ورور ئې د تېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو میاشتو نه کور ته د هغهٔ راتګ خپل سېکاوے نهٔ ګڼي. اوس مېرابان هلته ډکې منګولې ځي.

(اے پلیتې نړۍ!)

مور ئې هم ډېره غاړه پسې نهٔ وړي. خو خپله پړه نهٔ مني. هغه د سندھ د یؤ پېژندلي خپل سره تړون لري. تربور مربور به ئې ورور له پېغور هم ورکوي، خو بیا هیڅ هیڅ پلیتې نړۍ! پېغور پېغور دے خو د مېرابان ډکې منګولې.

مونږ نه دا څنګه هېر شوي دي، چې سېټھ هغه ورځ خپله ماڼۍ کښې زرکه ؤلیدله اؤ بیا پسې ورپېښ نهٔ شولو. مېرابان دا ګڼل، چې هغه شپه په زرکه غوټه کېدونکے په ښار کښې ؤوژلے شو اؤ د هغهٔ هاغه دغه د هغهٔ نه غوخ شوے د هغهٔ په خلهٔ کښې ورکړے شوے ؤ، نو ګڼې دا ډېره وه؟ مېرابان پوهه نهٔ ؤ، چې سېټھ هغه مړے په شړق هم نهٔ ویشتلو. نن چې مېرابان کور کښې نشته، سېټھ د هغهٔ انګڼ ته ورغلو. د خپلې کوټې په درشل ولاړې زرکې چې څنګه ؤلیدلو، نو دنته لاړه اؤ ښکاري په کوتره شخوند پسې ورننوتلو. دا خو ښه وه، چې سمیتا لیدلے ؤ اؤ دا ښه وه، چې د سېټھ سره ټوپک ګرځوونکي بهر ولاړ وو. سمیتا چې کوټې ته ورننوتله، نو سېټھ بیا زرکه کټ کښې څملولې وه اؤ کمیس ئې ترې شلولے ؤ. خدائے دې دوي په ښکه واړوي، خو پرتوغاښ اچوئ کنه!!!

سمیتا په ځائے د دې چې د سېټھ لاس نیولي وو، د هغهٔ په پښو پرېوتله اؤ ؤ ئې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سېټهـ صېب! کۀ تۀ خپلې اوبۀ ویستل غواړې، نو **هں**! ما واخله. زۀ به ویش هم نۀ کؤم. چې ځنګه دې خوښه وي، خو دې سپېځلې ته ځۀ مۀ وایه".

"زمري وابنۀ نۀ خوري".

"تهکے الله جو واسطو. اِن کے چهډ ډے"

زرکه کۀ د هغوي په ژبه نۀ پوهېدله، خو په دې پوهه وه، چې دغه وږے ځاروے د هغې پرېښودلو ته چمتو نۀ دے. دغه وخت مدهوبالا هم کوټې ته دننه شوه او چې ځنګه ئې سېټهـ ؤلیدلو، نو په هغه ځاے پښه نیولې شوه. لاس پښو نه ئې سا ؤوتله.

"راځه! راځه! ډارلنګ!"

د سمیتا مدهوبالا ته پام شو او په ځاے ؤدرېدله. هغه نېغه ورغله، په زرکه ئې خپله لوپټه خوره کړه او یؤ اړخ ته ؤدرېدله. دغه وخت پورې نور اتۀ نهه بدکان هم کوټې ته ورغلي وو.

"تا ما پسې خپلې تنۍ شلولې وې، ما غاړه ایښې نۀ وه. اوس دا ماشومه پرېږده! تۀ چې ځۀ وائې، زۀ به هغسې کؤم. زما د غوښې یوه یوه تیکه په چاړو غوڅه کړه. زۀ به هېڅ هم نۀ وایم. هں! واخله!".

مدهوبالا خپل دواړه لاسونه خوارۀ کړي، سترګې پټې کړي او دواړه شونډې جوختې کړي. د زرکې سترګې ترېدلې وې..... هغې لوپټه ځان ته نیولې وه او هرې سلګۍ سره ئې بې شمېره اوښکې بهېدلې. سېټهـ د زرکې خوا نه روان شو او خپل ښے لاس ئې د مدهوبالا څټ ته ؤغځولو او هغه ئې ځان ته جوخته کړه. بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ئې د هغې کمیس نه لاندې کړو او په کوناټو ئې ورله خوره سپېړه مښل پېل کړل.

"هغه وخت تۀ خوږه وې.....

اُومه وې.....

نېنځکه وې.

اوس ستغه شوې ئې.زما سُتوني نه سُتغ شیونه نۀ تیریږي. ما خپل سُتوني له د پستو نُمړیو خُوند ورکړے دے.

تۀ به مې ؤنخښلې".

هغه په زوره زوره ؤخاندي.... د مدهوبالابډې نه خپل لاس ؤباسي او بیا زرکې ته مخ واړوي.

"اں ں ں!"

د سپټهـ شیطانې سترګې ځان ته په کتلو لیدلو سره د زرکې خُلې نه د وېرې ډک غږ ؤوتلو او ناڅاپه ؤدرېدلو. دغه وېره د مېرابان لیدلو سره پښه نیولې شوې وه.

"دا څۀ؟"

د مېرابان شونډې ډېر سوخت نه تورې شوې.

"سپټهـ صیب! دا دې ښۀ ؤ نۀ کړل (هغه د زرکې خُوا له لاړلو، هغه ئې پاڅوله، لوپټه ئې ترې چاپېره کړه) ور پورې کړئ!".

"ما سره دومره زور، واک او چل شته، چې تاسو ټولو نه هم دلته اغوستن ؤباسم او لوخ او بربنډ مو د ښار په لارو کوڅو کښې ؤګرځوم. ستاسو تپوس به ما نه څوک ؤکړي؟ (هغه د مېرابان خوا له راغلو) دا نېنځکه ما ته دلته پرېږدئ او ورک شئ! پښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سُپکې کړئ!"

"ما هم ژوند بړواتوب کښې تېر کړے نۀ دے. ستا غوندې لکې خوټې ګرځېدونکو خو دا نړۍ وړانه کړه. ستا زور اؤ واک پخپل ځاے، خو اوس ما هم د خپلو مېرابانانو نه دومره زور، واک اؤ چل اخستي، چې په ښځونک اغوستن اغوستلو به درته ځان بد ښکاري، خو نور به کۀ خېر وي، ښځې ته خور وائې".

(اوهو! ښه، نو مېرابان دا غواړي. سمیتا بهر ؤتله. د سېټهـ سړو ته ئې ؤوئېل، چې سېټهـ شپې ته ایسار شو اؤ هغوي لاړل (هغوي د سېټهـ په تنده پوهه دي، چې هغه دغسې تؤدو پالنګونو کښې پستې بړستن ته شپې د پاره کله کله ایساریږي)).

بدکانو د سېټهـ خُلۀ کښې شوړه ورکړه..... د کوټې ور ئې پورې کړو..... هغه ئې کټ کښې لاسونو اؤ پښو نه ؤتړلو، تُرخونو نه نوم پورې ئې ترې هم بُیاسته تاؤ کړه اؤ په اوچت غږ کښې ئې دا سندره په ټېپ سُوره کړه،

"الے.....الے موجا ماړو اړه!

او موجا جوګي اړه!

ماړوړا متهړا مونجا!

ماړوړا سوهنا مونجا!

ماړوړا لاهوتي مونجا!"

د مېرابان په وېنا زرکه بلې کوټې ته بوتلې شوه. آرا اؤ نېنا هغې سره لاړلې. تېل راؤړے شول اؤ مېرابان د سېټهـ پرتوګ د کټ په پُیاړمه ځُوړند کړو. هغۀ ډېر زورونه ؤکړل، خو اوس ګېر ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرابان پخپل لاس تېل ؤمښل اؤ د سېتهـ غمانې اؤ لينګې ئې غوړول. هغهٔ پخپلو لاسونو دغه دومره ؤمښل، چې اوس ئې تلے سوزولو.

"نېک خو بيخي سر نهٔ اوچتوي" (د سېتهـ په زورونو پرهر شوؤ پښو ته کتلو سره مېرابان کوشليا ته ؤوې) "راشه کنه! کهٔ ستا لاسونه ئې جيګ کړي".

اوس مښل ډېر شوي وو. سېتهـ هم سترے شوے ؤ. هني اؤ نيمت اؤ کوشليا يؤ خوا شوې، سميتا اؤ کرن اؤ تيکارا بلخوا شوې. دغه شپږو د هغهٔ پښې کلکې ؤنيولې اؤ مدهوبالا د هغهٔ پښې ؤسپړدلې. سېتهـ بيا ډېر زورونه ؤکړل اؤ بيا سترے شو.

"دومره زورونه خو ما ژوند کښې ليدلي نهٔ وو. څهٔ زياتے خو درسره نهٔ کؤم، مار دې ايجازه کښې راولم، چې پردی لوڼه اؤ ځامن نهٔ چيچي (د سېتهـ په نوم کښې هغهٔ په دواړه لاسونو يؤ څو ديکې ؤوهلې) دا سندره نوره اوچتهٔ کړئ اؤ چې څنګه زهٔ لاسونه اوچت کړم، د دهٔ پښې دومره زور سره راکاږئ، چې سوړه ئې څيرې شي."

"جوګي ايا مو نا سونجاتا
جوګي ايا مو نا سونجاتا
ايړا وين وجائي ويا
الے... الے موجا ماړو اړا....."

د مېرابان غږ سره چې بدکانو زور کړل، نو د سېتهـ دواړه پښې يؤ بل نه په جق لرې کړې شوې اؤ د هغهٔ د رګونو د غوڅېدلو شړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤرېدلے شو. سېتهه خپل هوش ؤبائېللو.
"د ښار په يوه کوڅه کښې ئې ؤغورځوئ. کۀ د خپل پلار نه زېرېدلے وي، نو د نمر سترګه ختلو نه وړاندې به مړ وي او کۀ مور ئې ګاونډي ته اپې وئيلي وي، نو بيا خُداے کړے ناکام دے، پخپله به ځۀ کؤم نو".
دوه ورځې وُروستو وُرځپاڼه کښې د سېتهه د ځان وژنې خبر خُپور شوے ؤ. يوه لويه قېصه هم ورسره وه.
"دې قېصې نه خو مونږ هډو خبر نۀ وو"
نيمت ؤوې.
سېتهه ښۀ سړے نۀ ؤ، خو د سېتهه مور ښه ښځه وه.
نيمت دغه کور کښې اوسېدونکے يوازې بدک دے، چې دغه هم چيره کړے شوے ؤ. هغه دغه کور کښې يوازې بدک دے، چې بهر څوک په لاس ورشي، نو هغۀ نه مخکښې کيږي. خپل خارښ د پاره په بُوکه کيږي، پېسې نۀ اخلي. خُداے دې نۀ کړي،چې مېرابان ترې ؤغوږيږي، ګنې مړ به ئې کړي.
نيمت به کله کله په ژړا شو. هغۀ کښې دننه سړے به نېغ شو او د هغۀ زړۀ به ئې په مُوټې کښې کلک ؤنيولو. د هغۀ خُلې نه به پشم روان شو او د هغۀ سترګې به سُرې سُکروټې شوې. په ډډه به واؤړېدلو او چې په ځاندره کښې به ئې ځۀ خُوځښت هم نۀ راتلو، نو چغې به ئې کړې. د هغۀ درد او خُوږو باندې د هغۀ مېرابان پوهه ؤ. مېرابان خپل کور کښې د استوګنې لاره هغۀ له د هغۀ د قېصې اؤرېدلو نه وُروستو ورکړې وه او هغه وخت ئې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئيلي وو،
"د خُدا ے په کارونو کښې ګوتې وهل مې خُوښ نۀ وي. د دې زور سړي نه وُروستو ووځي".
نېمت ته به چا وئيلي نۀ وو، چې چيره کېدلو سره غېږ نېغېدلو نه ؤځي، خو زړۀ خپل تخنېدل اؤ غوښتنې نۀ پُرېږدي. د نېمت ژوند لکه د يؤ هروختي عذاب تېريږي اؤ هغه هم کاڼے دے، چُوي.... نړيږي.... ماتيږي، خو څۀ وائي نۀ.
دې څلور پنځۀ کلونو کښې پېدرګل هم شونډې سُړې کړې وې. هغه اوس پوهنتون نه وتلے دے اؤ څُوارلسم پورې ئې زده کړه کړې ده. اوس هغه د کراچۍ د هرې کارخانې، هر مکتب اؤ هرې ادارې ور وهلے دے، خو هغۀ له څوک کار نۀ ورکوي. وُرځپاڼه کښې چې کله هم د څۀ کار اؤ وظيفې د پاره غږ لولي، نو هماغه وخت هلته ورځي. پلار ئې ډېر پوهه کړو، چې بل څۀ کار کوه، خو ځوے ئې غاړه نۀ ږدي.
"ولې؟ ما چې دومره زده کړه کړې ده. ما ته به څوک دا ؤوائي، چې زۀ ليکل لوستل کولے نۀ شم. دلته سړي کار کوي، ښځې وظيفې تر سره کوي، ما کښې څۀ نيمګړتيا ده، چې ما له وظيفه نۀ راکوي؟ زۀ به بل څۀ له ګوتې نۀ وُړم، تر څو چې مې خپل دغه مرام ترلاسه کړے نۀ وي".
مونږ خو خُوره لپه يو، چې الله دې ؤکړي، چې هر چا ته د هغۀ حق اؤ برخه ورکړې شي. د نړۍ په مخ چې چرته هم کُرکه زېږېدلې ده، د دغې کُرکې د ځېلو په کنستلو مونږ د بل برخې اؤ حق ته تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړۀ وینو اؤ بیا هم دغه کُرکه د کوړمو، خېلونو، سیمو، قامونو اؤ هېوادونو تر منځه د نُخښتې تاده ګرځي.
د تېنتیس جان په مخ اؤ سترګو کښې چا هم د مرګ وېره لیدلې نۀ وه. هغۀ ټول ژوند په مرګ پسې ملنډه کښې تېر کړو. لامه توپنچه به ئې هر وخت په ټوټې ځُوړنده وه. هغه داسې هم نۀ ؤ، چې هر وخت به ئې ګنې توري نه وینې ځخېدلې. هغۀ چرته هم چا ته سُتغه سُپوره وئېلې نۀ وه اؤ ښکاره ده، چې هغۀ چا سره سُتغه سُپوره نۀ وه کړې، نو په هغۀ هم څوک بُلوخېدلي نۀ دي. لامه توپنچه د هغۀ د تُرۀ وه اؤ تُرۀ ته دا ډېر نزدې ؤ، نو هغۀ ورله یؤ ډول د ډالۍ په توګه دغه توپنچه ورکړې وه.
زما ورسره خُدا ے شته، دغه توپنچه هم نۀ خُوښېدله، خو چرې مې ورته وئیلي نۀ وو. دومره ده، چې یوه بله خبره مې ورته کړې وه. خپل ماټور کښې به د هغۀ پښه په اکسلاټر ډېره جوخته وه. ما هغۀ ته یوه ورځ ؤوې،
"جانیه! تۀ دومره توند ماټور مۀ ځُغلوه. دا خو تامړې دي، بیا به سمې شي، خو خُدا ے مۀ کړۀ، کۀ ځان یا بل څوک لاروے در نه".
"ایاتولا

د مرګې وېره مې په سر باندې سُوره ولې کړم؟
د رنګ نه ډکه دا نړۍ ځان ته سُپېره ولې کړم؟

(په زوره زوره ئې ؤخاندل) مرګ په نېټه دے".
"خو وګړے نۀ د چیرړو نېنځکه ده،چې بیا به ئې ؤګنډې اؤ نۀ د تامړې ماټور دے، چې بیا به تامړې نېغې اؤ کوشېر کړې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغهٔ مخ نه خندا ورکه شوه. ما وړومبي ځل د هغهٔ سترګو کښې وېره ؤلیدله. رو غوندې ئې ؤوې،

"اياتولا! زهٔ د باجوړ خان هومره زړهٔ ور خو نهٔ یم اؤ نهٔ د خپل ترهٔ هومره باتور یم. کله کله د شپې چې څملم، نو غوږ کښې را ته څوک ؤوائي، "بؤؤؤ" اؤ زهٔ ؤبوږنېږم. یار! دغه بؤ ما ته د مرګ ښکاري. زهٔ راپاڅم اؤ په زور زور ؤخاندم. دغه په زور زور خندا کښې د بؤ غږ ورک شي، خو هغه بیا هم وي، زهٔ ئې غږ نهٔ اؤرم. (د هغهٔ غږ نور هم ټیټ شي) زهٔ ئې غږ نهٔ اؤرم، خو هغه بیا هم وي. هغه بیا هم وي. (بیا ئې غږ خپل ځاے له راشي) کله کله دې وړندار ما ؤپوښتي، "دا په تا څهٔ ؤشي؟"، زهٔ ورته ؤوېم، "بؤ دے، ؤ مې ځغلوهٔ". هغه زما په خندا نهٔ پوهېږي اؤ کهٔ پوهیږي هم، نو څهٔ وائي نهٔ. اياتولا! دا ښځه هم څهٔ بلا وي. پوهه به پرې نهٔ شي. ګوره! ستا هغه ستا څومره پاملرنه کوي. ستا غوندې پیریاني سره به څوک وخت تېر کړي؟ اؤ هغه هم کاپیران!"

هغه بیا په ډېره زوره زوره ؤخاندي. زهٔ پوهه شوم، چې هغهٔ ته بیا غوږ کښې چا بؤ ؤوې. ما ورته تګ کښې ؤوې،

"پیریان دروغ دي (ما د هغهٔ لاس خپل منګول کښې لږ جوخت ؤنیوهٔ، خلهٔ مې د هغهٔ غوږ ته نزدې کړه اؤ چې کله ترې روانېدم، نو) مرګ ریښتیا دے".

هاغه ورځ هغهٔ ما ته څهٔ ؤ نهٔ وئېل، خو ډېر وخت پورې ما دا ګڼل، لکه چې هغه ما ته ګوري اؤ زړهٔ کښې وائي،

"جانیه! ؤخانده جانیه! بؤ دے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د ژمي تور ماښام کښې لړه خُوره وه. ناڅاپه یؤ چړینګ شو، بیا یؤ لوي غړځ شو اؤ بیا...." ډېرې خلې دي، ډېرې خبرې دي. ما پخپله دغه د ډغرې ځاے لیدلے نۀ دے. وختي ریاض وې، چې ماټور ئې بیخي چپړیت شوے. خُوے ئې ژوبل دے اؤ مېرمن ئې هم. پخپله ئې سر خُوړلے دے.

"ګولیه! کۀ ماټور ئې په ؤنه نۀ ؤ وراچولے، نو اوس به ئې ښځه اؤ خُوے هم مړۀ وو".

ما چې د پېروشا خبره واؤرېده، نو هغۀ ته مې ؤوې،

"ګولیه! تېنتیس ځان وژلو سره د خپلې ښځې پېغلتوب اؤ د خپل خُوي راتلونکے ژوند هم وژلي دي".

خبره ما پېروشا ته د ګولي په نوم واؤروله. هغه دواړه پرې ځان پوهوي. تېنتیس خان ته به اوس بؤ غږ نۀ کوي.

"روژه راغله ډانګ په لاس
لُوي وهي واړۀ ترې خلاص"

زرکې ته د روژې په راتګ خپل کلي کښې د وړو هغه چغې وریادې شوې وې، ځان سره ناسته دغه خیالونو کښې وُرکه وه. مابتې، مړخپنې اؤ شانو اؤ د هغوي نورو همځولو نُجونو به په یؤ غږ کښې چغه کړه،

"روژه راغله ډانګ په لاس
لُوي وهي واړۀ ترې خُلاص"

اؤ دغه لارو کښې به تؤدوښه شوه. قدوس خان به کور د پاره ډېر ځۀ راؤړل. په روژو کښې به ماښام پانوس خان د نمونځ په نوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤوتلو اؤ بیا په پوله به ئې د خپلو ملګرو سره سیګرټ څښکل. ښکلې به وړندار ته د سیګرټو ګیله کوله، ځکه خو چې به پانوس کور ته تللو، نو هغې نه اګاهو به ئې خلۀ سمه شوړه باندې ؤوینځله. د وړندار خپل سپین ږیرے هم روژه کښې باتې ته تیلے وهي، خو اوس مشره مور نشته، چې څمخ.....".

هلته په کوټه کښې مدهوبالا سره خوا کښې مجمر پروت دے. مجمر کښې پراتۀ سکارۀ مړۀ شوي دي. ټول سپیلني لوګي شوي دي. مدهوبالاخو د ماښام نه سمیتا ته وئیلي وو،

"کۀ لږ سپیلني یا نمبر چا راؤړل".

"سبا به راؤړم مدهو! اوس خو شته کنه؟"

"دغه څو پاڼې دي نو. بېګا له مدهوش راځي، ځکه مې وئېل. د هغۀ ډېر خوښ وي".

سم د ماښام نه مدهوبالا ځان پسې د کوټې ور پورې کړے ؤ. هغې د خپل مخ نه واخله، خپلو پنډو پورې ټول وېښتۀ تورلي وو. د مدهوش د خوښې زیره ساړي ئې اغوستې وه، یؤ ګل ئې خپلو څنو کښې ایښے ؤ اؤ هم د دغه ګل رنګ ئې خپلو شونډو له ورکړے ؤ. دا ځل مدهوش هم ډېر وخت هغې نه لرې ؤ اؤ دا ځل ډېره موده تېرېدلو باندې په وړومبي ځل هغې ځان باندې پیکه شوي پېغلتوب له بیا رنګونه ورکړي وو..... د مخ کوتونه ئې پټ کړي وو..... خپلې سپینې څڼې خو به هغې هسې هم تورولې، خپل تېر جوبن ئې بیا مېلمه کړے ؤ.

مدهوش سره سمیتا، هېلن اؤ زرکه هم د مدهوبالا کوټې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلې. دغه اوس لُوي کور ؤ. اوس د هر چا خپله کوټه وه، خپل کټ ؤ. دومره موده کښې هغه وختونه تلي وو، چې يوه کوټه کښې څلور کټونه اؤ زياتره په يؤ کټ کښې دوه ښځونک. اوس ژوند کښې پُراختيا راغلې وه. مېرابان چې مړ شوے دے، نو د دغه کور پاملرنه سميتا ته په غاړه شوې ده. "سبا به راؤړو مدهو! اوس خو شته کنه". کله چې سميتا مدهوبالا ته دا وئيلي وو، نو هغې ته خپل مېرابان ډېر ياد شوے ؤ. مېرابان تل هغه لکه دَ خپلې لور ساتلې وه اؤ هم لور به ئې ورته وئېل. دا نوم مدهوبالا ئې هغې له نړۍ د پاره ورکړے ؤ. د مېرابان پخپله خُلۀ به تل هغې د پاره "لورې" ؤ.

د هغه ورځ نن څلور کلونه ؤشول. مېرابان ډېر ناروغه ؤ. خپله سُورلۍ کښې هغوي د روغتون نه کور ته تلل اؤ په لاره د جمعې نمونځ نه اګاهو امام صېب د جومات مخې ته څو سُپين روبو سره ولاړ ؤ.

"لورې! چې کور ته لاړ شو، نو نمونځ به کؤم".

بيا مېرابان هېڅ ؤ نۀ وئېل. سميتا اؤ مدهوبالا خو ورته هم څۀ وئيلي نۀ وو.

کور کښې بمبې ته په کټکي ناست مېرابان خپلې پښې ؤوينځلې، مدهوبالا لاس نه ؤنيولو، د زرکې کوټې ته لاړو اؤ زرکې زر زر دوه مصلې په زمکه خُورې کړې.

"زۀ هم اودس کښې يم"، مدهوبالا ؤوې.

"خو بله مصله نشته"، زرکې زر ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"دوه مصلې درېؤ له ډېرې دي"، مېرابان غوڅه کړه.
هغه ورځ په نمونځ کښې مېرابان ډېر ژړلي وو. د زرکې خو دومره څۀ نۀ وو، خو مدهوبالا ډېر ژړل. سمیتا هم دواړه لاسونه خپل شیوا ته غښرګ کړي وو، د هغې اوښکې هم نۀ ؤدرېدلې.
"یوه ورځ زۀ نمونځ د پاره جومات ته ننوتم. یؤ سړے زما خوا نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. هغه هم زما نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. دې کښې یؤ سړي مولانا ته ګیله ؤکړه. مولانا زۀ ؤرټلم،
"څۀ تنګولو له راغلے ئې؟ زر تر زره ؤځه!"
زۀ جومات نه راؤوتلم. بله ورځ مې یؤ بل مولانا نه تپوس ؤکړو، چې زۀ به جومات کښې څنګه ؤدرېږم؟ هغه ډېر ښۀ ؤ، هغۀ را ته ؤوې،
"جومات کښې به سړي ؤدرېږي، بیا تاسو".
ما ورته ؤوې، "زۀ خو هلک یم؟"
هغه موسکے شو، "تۀ د هلک غوندې ئې".
بیا زما کور کښې هم زما وړونړو، زما خور اؤ مور زۀ پېغور ګڼلم. زما پلار مړ ؤ. زۀ خپل زړۀ له دا دلاسه ورکؤم، چې زما مور زما د ورونړو لاس ته ناسته وه، ځکه ئې زما د ورونړو د زړۀ خبره پخپله خلۀ کوله، ګنې بیا چې کله (هغه د زرکې تندي ښکولولو د پاره لږه غلې شوه) دا غوړمخې زمونږ کور ته راغله، نو زما وړونړو هم زما مور سره زما مخ کېدلو ته غاړه کېښودله".
هغه شپه هغه د مصلې نه اوچت نۀ شو اؤ ډېر وخت ئې ژړل. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ ژړا کښې زرکه هم اودهٔ شوې وه. زرکه چې د سحر نمونځ ته پاڅېدله، نو مېرابان سره مدهوبالا اؤ سمیتا سړې سترګې ناستې وې. دغه کور کښې ټول سرونه بې سېوري شوي وو. اوس د مېرابان په وېنا د دغه کور مشرتابه د سمیتا سره وه.

هېلن غږ ؤکړو، خو مدهوبالا ور بېرته نهٔ کړو. بیا ئې غږ ؤکړو، خو دا ځل هم کوټه کښې دننه کشکړپ ؤ نهٔ شو. چې کله د سمیتا په دې غږ چې "مدهو! مېلمه دې راغلو"، هم چپیا وه، نو سمیتا ګاګیره شوه اؤ د کوټې تمبه ئې بېرته کړه. څهٔ ویني، چې مدهوبالا کټ کښې پرته ده. د هغې خوا کښې مجمر پروت دے اؤ دغه مجمر کښې ټول سپیلني سوزېدلي دي اؤ ټول سکارهٔ ایرې شوي دي. څو شېبو کښې د کور ټولې اوسېدونکې دغه کوټه کښې وې اؤ د ټولو سلګۍ ماتې وې. یؤ مدهوش نهٔ ژړل. مدهوش غلے ناست ؤ اؤ خپله غېږ کښې ئې د مدهوبالا سر ایښے ؤ. زرکه خو د هر چا نه ډېره ژړېدله. څو شېبو کښې د مدهوش د سترګو نه یوې رڼې اوښکې د هغهٔ د ځېځمې نه پښه په انګې کېښودله اؤ د دغه اوښکې پلؤ نیولې نورې ګڼې اوښکې روانې شوې. هغهٔ خلهٔ ؤسپړدله،

"بېلتون د مرګ استازے
د بېلتون رنګ تور دے
د مرګ ونګه توره ده
بېلتون د یار سترګو نه
د ژوند رڼا واخسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلتون د یار شونډو نه
په زور موسکا واخسته
بېلتون د یاره سره
زما نه ساه واخسته
بېلتون د یار انځور نه
د ښکلا رنګ ؤتروړۀ
بېلتون د یار د غږ نه
سندریز شړنګ ؤتروړۀ
بېلتون تالاکړمه زۀ
بېلتون تالاکړمه زۀ
د نیازبین ژوند خدایه!
د سپېرۀ مرګ خدایه!
زما نیازبین جانان
زما نیازبین جانان
زما نیازبین جانان (یوه نیمه سلګۍ)
زما نیازبین جانان (یؤ څو سلګۍ)
زما نیازبین جانان (اوس غېږه کښې مدهوبالا ؤنیسي اؤ
په چغو ژاړي اؤ ورسره نورې ډېرې سترګې په ژړا دي)
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!"

د مدهوبالا جنازه مولانا شېر بهادر کېماړي ؤلوستله. د ښاغلي مولانا نه چاپېره اوسېدونکي مُلیان ډډه کوي. ښاغلي مذهبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشران په مذهبي غونډو کښې په دې وړاندیز ګډون کوي، چې ښاغلے مولانا شېربهادر کېماړي ته به بلنه نۀ ورکوئ. د ښاغلي مولانا نزدې اوسېدونکي هغۀ سره ډېره مینه کوي اؤ د هغۀ هره خبره په سر سترګو مني. د نورو ښاغلو مُلیانو منونکي د هغۀ اؤ د هغۀ منونکو سره ځکه نۀ نزدې کیږي، چې هغوي ته وئېلے شوي دي، چې په دې وخت کښې مولانا شېربهادرکېماړي د خُدا ے لخوا یؤ ازمېښت اؤ یوه فتنه ده. هر څو کۀ دغه ښاغلي مُلیان د ښاغلي مولانا داسې څۀ خبره په ګوته کولې نۀ شي، خو دومره وخت اولس سره کوم ځا ے وي، چې ځان پوهه کړي. هغوي خو د کنډک ګډوري دي، چې په کومه لاره ئې بوځې، چې په کومه چړه ئې حلالوې اؤ چې په کوم نوم ئې صدقه کوې. د مدهوبالا جنازه کښې د شُمېر څو ښځونک اؤ بدکان وو اؤ شُپږ اتۀ د ښاغلي مولانا مقتدیان.

د جنوبي ایشیاء په اسمان بیا توري وریځې ؤګواښېدې. دا ځل اېټمي چاؤدنو د هند لخوا پېل ؤکړو اؤ چاپېره دا ګنګوسې انګازه شوې، چې هند به اوس په پاکستان بُرید کوي. د پاکستان لخوا خپله اېټمي وسله ډاګیز کولو کښې ځنډ ؤ اؤ دغه ځنډ د دغه ګنګوسو اور له نور هم پوکي ورکړل. خبره دې له راغله، چې پاکستان هم اېټمي ځوابي چاؤدنې ؤکړې اؤ نړۍ د نورو دوؤ داسې هېوادونو پېژندنه ؤکړه، کوم چې هر وخت یؤ بل سره د توري په څوکه خبرې کوي اؤ اوس په زمکه ژوندي د لوئې دړکې سره مخ شول. د چاغي په غرونو کښې شوې د دغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکستاني اېټمي ازمېښت د یادؤنې نخښه د پېښور رېډیو سټېشن د ودانۍ په یؤ ګوټ کښې شېرشاه سُوري پُل ته څېلمه روغه کړې شوه. زۀ خو دا د پاکستان د شین ګنبد دننه د پښتون په وینو سور وجود اؤ شتون پسې ملنډه ګنم. پاکستان هر توغندي اؤ هرې وسلې له د پښتنو اتلانو نوم ورکوي، خو ښوونځي، پوهنتون اؤ روغتون باندې ئې د نورو قامونو د مړو نومونه ایښودلي کیږي. پښتون بچي ته د عربو تاریخ زوتولے کیږي اؤ د پنجابیانو لیکلې شوې جغرافیه ورته ښودلې کیږي. مذهب د هغۀ د قامي پېژندګلو ورانولو د پاره پکارولے کیږي اؤ د مذهب په نوم هغه د نړیوالې نُخښتې د پاره د خشاک په توګه استولے کیږي. اولس دومره وږے کړے شوے دے، چې هغه د خپلې برخې غوښتلو د پاره وخت نۀ مومي. کۀ څوک راپاڅي، نو هغۀ پسې ئې وږے تږے کاکے غږ ؤکړي،

"ما له به ماکام چۀ لاؤلې؟"

"جۀ دودۍ ګوالم"

"جما یکني کیږي"

"جما پاپۍ یکې چُوې"

اوس پلار ئې خپله برخه ؤغواړي، کۀ خپل لوخ اؤ ابلې اؤ وږي کاکي له څۀ تابیا ؤکړي؟

ټولو نه لُوي ستونزے دغه لاره کښې پښتون پخپله دے. هغه د پاکستان په نوم سیاست کوونکي خپل ګڼي اؤ د خپلې خاؤرې په نوم سیاست کوونکي پُردي. د پاکستان په خاؤره سیاست

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوونکي ورته د دۀ د خاؤرې مشرانو باندې دومره تور مښلي دي، چې هغوي سپینیږي اؤ خړې شوې اوبۀ رنیږي، خدای زده چې د دې اولس اؤ دې خاؤرې به تر هغې ځۀ ونګه روغه شوې وي؟ پښتانۀ ځانونو ته پښتانۀ وائي، خو پښتو نۀ کوي. خپل ورور ته تربور وائي. د ورور په کور جیګ شوي بېرغ نه لوي بېرغ په بل رنګ کښې خپل د ېوال باندې جیګوي، خپل وېش کوې اؤ ځکه په مړه خاؤره اوس هم وږي دي.

اوس دغه کور کښې نوي ګڼ مخونه اوسیږي، چې د هغوي مکېز ته پېغلې هم پسخیږي. دلته اوس زرکه پاتې ده، هېلن پاتې ده اؤ سمیتا. هغې د مېرابان لهجه خپله کړې،

"چې کومه بلا زما په درشل ما ماتوي، زۀ د هغې بلا انګڼ ته ځم اؤ د هغې په انګڼ کښې ئې ماتؤم".

بېګا زرکه اوده شوې نۀ ده. ټوله شپه هغه ویښه وه. شپه چې نیمې نه واؤړېدله، نو زرکه هېلن پسې ورغله. نور کله خو چې د زرکې زړۀ بې ځایه وي، نو هغه د سمیتا خوا له ځي، خو نن سمیتا بهر نځا د پاره تلې ده. هېلن راغله اؤ هغه اؤ زرکه ډېر وخت پورې غلې ناستې وې. بیا ځۀ وخت د زرکې سترګې پټې شوې. هېلن اوس هم ویښه وه. هغې د زرکې نه سترګې نۀ ویستلې.

"دا ځۀ ؤشي، چې څوک هم زرکې له لاس یؤسي، نو هغه غواړي، چې په زرکه پسې مې ټول ځان ؤمښلو؟".

دا خبره یوازې د هېلن زړۀ کښې تېره شوې نۀ وه. دا خبره د دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور د نورو ښځونکو په ګنګوسو کښې هم هېلن اؤرېدلې وه. هغې څۀ وخت پورې ځان زرکې نه لرې ؤساتلو اؤ بیا ئې رو غوندې خپل لاس په هغې واچولو. هغې زړۀ ؤ نۀ کړے شو. بیا ئې خپل لاس هغې نه لرې کړو. هېلن ډبوسکی ده. هغه د زرکې نه کشره ده، خو د خپلې پړخېدلې ځاندرې له مخه هغې نه ډېره مشره ښکاري. اوس خو د زرکې مخ کښې هم کُوتونه راغلي دي. بیا هم د هېلن په مخ د نورو نوؤ اؤ زړو ښځونکو نه زیات پېغلتوب دے اؤ د زرکې نه لږ. اوس هغه په ډډه واؤړېده اؤ زرکې ته ئې شا کړه. هغې ځان لږ زرکې ته نزدې کړو اؤ بیا ئې څو شېبې وروستو د زرکې لاس په خپله خېټه کېښودلو. هغه اودۀ شوې ځان نه خبر نۀ شوه. زرکه پاڅېدلې وه.

هم په دغه ورځ مازیګر نمونځ نه وروستو زرکه د مصلې نه ؤ نۀ خُوځېدله. هغه غلې وه. داسې ښکارېدل، لکه چې د جاکړ راتلو نه اګاهو سیلۍ سا راکښلې وي. زرکه چې کله هم دومره غلې شوې ده، نو څۀ نا څۀ پېښ شوي دي. سمیتا غرمه ویښه شوې ده اؤ د هېلن په وېنا د زرکې کوټه کښې د زرکې د مصلې نه پاڅېدلو ته ایساره ده. د ماښام نمونځ هم ؤشو اؤ زرکه بیا هم په مصله ده. سمیتا نور زُغم ؤ نۀ کړے شو. هغه غلې پاڅېدله اؤ د زرکې خُوا کښې کېښناستله. هغې د زرکې په اوږه لاس کېښودلو،

"څۀ دي؟"

هېڅ ځواب ور نۀ کړے شو. هغه بیا هم غلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما ته خو ؤوا یه!"

دا ځل زرکې خلۀ ؤسپړدله،

"ما له پېنزېب راؤړئ!"

د سترګو رپ کښې آشا پېنزېبونه راؤړل. په مصله زرکې خپلو پښو ته پېنزېب ؤتړل اؤ غږ ئې کړو،

"کۀ چرې ستا پړې د زړۀ سود شي
زما د زړۀ نړۍ دې ړنګه شي مئېنه!
خدایه زمونږ کلي ته خبر کړې!
چې د جاکړ د پښو ښکالو مې واؤرېدنه!"

زرکه پاڅېدله، ټولې یؤ اړخ ته شوې اؤ کوټه کښې د هغې د پېنزېبو شړنګهار شو.

دین تک
تک دین دین تک
تک تک دین تک تک دین
دین دین تک دین دین تک
تک دین
دین تک

بې د څۀ سندرې اؤ ساز نه په کوټه کښې زرکه ؤنڅېدله اؤ دومره ؤنڅېدله، چې خوله خوله شوه. هغې ته کتونکې سترګې بقې پاتې شوې وې. ډېرو خو د زرکې د ښکلا اؤرېدلي وو اؤ بیا ئې د ژوند په دغه پؤړۍ هم ؤلیدل، چې هغه اوس هم ښکلې وه، خو د هغې د نڅا ئې اؤرېدلي وو، نن ئې ؤلیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې لاسونه پښې ؤدرېدل اؤ د پېنزېبو شړنګهار هم د هغې د لاسونو پښو ؤدرېدلو نه څو ساګانې وروستو غلے شو. داسې ښکارېدل، لکه چې په هغې سر ؤچورلېدۀ. هغه په زمکه راپرېوتله. پېنزېبونو سره د هغې پښې په وينو شوې وې اؤ د هغې سترګو نه اوښکې بهېدلې اؤ هغې اسمان ته سترګې اړولې وې. سميتا سره ټولې راغلې اؤ هغه ئې کټ ته کړه.

"دا روغتون ته وړو؟"

هېلن ته روغتون ور ياد شو. د مدهوبالا نه وروستو د زرکې سره ټولو نه زيات وخت هېلن تېروي. هر څو کۀ د خپل مېرابان د زرکې په حقله ښونه اوس هم د سميتا ياده ده اؤ سميتا هسې هم زړۀ کښې د زرکې د پاره ډېره مينه اؤ دُرناوے لري.

"نه! زما زرکه به اوس ښه شي".

دې وئېلو سره سميتا په ژړا خپلې کوټې ته لاړه. نورې اوس هم د زرکې کوټه کښې ناستې وې. زرکه باندې خُولې بهېدې اؤ د هغې د پټو شوؤ سترګو نه هم اوښکې روانې وې. بله ورځ سحر نمر څُريکه ؤوهله اؤ تلوزيون باندې په سُوېلي سيمو مانسهره اؤ بټګرام د زلزلې قيامتونه ښودلي کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لسمه شپېه

ژوند د بې شمېره موسمونو نوم دے. څنګه چې يؤ غم د بل غم خوړده ده، دغسې يؤ موسم په بل موسم شُخوند وهي. ټولو نه ډېر زړۀ هغه وخت ؤدړديږي، کله چې ځواني خپلو څنو کښې سُپين ډکي په ډېرېدو ؤويني. هر سُپين ډکے د مړينې يؤ خاموشه استاځے وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کومه ورځ چې د مدهوبالا جنازه کېدله، په هغه ورځ زرکې خپل زړۀ کښې ډېر لوي بدلون لیدلے ؤ. زۀ خو دا نۀ منم، چې ګنې هغه به هم په دغه ورځ کلي کښې د کمیلې وادۀ نه غوړېدلې وه. کلي سره خو د هغۀ هېڅ ډول تماس اؤ اړیکه نۀ وو. زۀ دا وئېلے شم، چې زرکې دا لیدلي وو، چې د مېرابان اؤ مدهوبالا په مړینو خدا ے ته د هغوي بخښانې د پاره دومره لېپې هم نۀ وې، څومره سترګې چې به د نڅا په شپه د هغوي ننداري ته شوګیرې وې (ځکه ئې په دغه شپه زړۀ نور ؤ). په دغه شپه کمیله په پالنګ کښې ناوې شوې وه. د هغې په تندي ټیکه ځوړنده وه، د هغې غاړه کښې امېل ځنګېدلو، پوزې نه ئې نتکۍ ټالونه وهل اؤ دواړه لېچو کښې سرۀ بنګړي بې سا پراتۀ وو. د دغه بنګړو د شرنګ وېرې د کمیلې لاسونو نه خوځښت اخستے ؤ. د هغې لاسونه اؤ پښې په نکریزو سرۀ وو. د وادۀ اغوستن کښې د هغې مخ نور هم ښکلے شوے ؤ. د پېغلتوب خپله ښکلا وي اؤ د ښکلا خپل حد وي. د وادۀ اغوستن کښې د پېغلتوب ښکلا خپل حد ته ؤرسي. یوه پېغله هم د خپل وادۀ د شپې نه ټول ژوند کښې زیاته ښکلې کېدلې نۀ شي (هغه کۀ د موندر غوندې ولې نۀ وي). جامنور د خپلې ناوې خوا له ورغلو اؤ هغې سره کښېناستلو. د هغۀ زړۀ درزېدلو اؤ مونږ په دې هغۀ ته ګرم ځکه وئېلے نۀ شو، چې پالنګ کښې هغۀ ته مخامخ سپوږمۍ ناسته وه. دغه شپه تېره شوه. د کمیلې زړۀ خو هغۀ سپړدلے نۀ شو، چې کمیله د ځلمي جامنور غېږه کښې ده، کۀ د هغې د کوچنیوالي د نیازبین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیرک خان غېږه کښې. په دغه شپه ځیرک خان د سمیتا غېږ اؤ د مدهوبالا اؤ کمیلې یادونو کښې تېره کړې وه. دا به منو، چې ځیرک خان اؤ زرکه څومره سُپېځلي وو، دغومره کمیله هم وه. اوس خو کمیله د ځیرک یادونو نه شوکېدلې ده. د خپلو وړو روزنې هغه د ډېر څۀ نه لرې کړې ده اؤ د وخت تېرېدلو سره هغې د ځیرک مینه په جامنور کښې موندلې ده. د جامنور په مخ کښې اوس هغې ته کله کله د ځیرک خان د مخ کرښې ښکاره شي. دغه مخ په اوبو کښې د سُیوري غوندې وي اؤ دغه سُیوري ته هغه دخپلو وړو د مینې کانړے ؤغورځوي اؤ په څپو کښې د کوچنیوالي ځیرک خان ورک شي. کمیلې سره د ځیرک یادونه اوس د ښکلې په غمژنو سترګو مخ کیږي. ښکلې ډېره ژاړي. تر څۀ حده هغې دا منلي دي، چې د ځیرک خان کور پُرېښودلو کښې د هغې کُرکه هم ککړه وه. په کومه ورځ چې وُرندار مُړه شوه اؤ مابتۍ د هغې مخ لیدلو د پاره ادیرې ته لاړه، نو ډېرو خُلو ډېر څۀ ؤوې، خو دغه خبرې سیلۍ شوې. دغه ټولو خبرو نه ښکلې ته د هغې د زړۀ پېغور دُروند ؤ.

فردوس خان داسې خوټکېدلې تبې نیولے ؤ، کومه تبه چې یوه شپه په ځیرک خان تېره شوې وه. هغه وخت ښکلې ځیرک خان نه په دې خبره خپله غاړه خوشې کړې وه، "اوس د دې مُلابادر د ناستې ځاے چې ؤپېژنو، نو تپوس به ئې ؤکړو"، نن د خپل میرګاټي سر ته ناسته وه. څو شېبو کښې څو ځله د پانوس خان د ګرځنده تنۍ ؤزورلې شوې اؤ هغۀ د پاره رنځپوهه راوستلے شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرځندکاکا دې خُدا ے ؤبخښي، څوک چې به تبې ؤنیولو، نو هغهٔ به وئېل،

"تاریز څپوټکي باندې تُرمکیا ؤکړئ او په تندي ئې ورله کېږدئ! دا رنځپوهـ سُتن ټومبي، بله لاره نهٔ ورځي".

رنځپوهـ فردوس ته سُتن ؤوهله او هغې ورځ نه هغه په دُواړو پښو شل شوے دے. کُوېژدن شوې ښځه ترې پاتې شوه. د هغه جینۍ د وادهٔ په ورځ دهٔ د ځان وژنې هڅه هم کړې وه. د وړوکوالي شیشړه چې لویه شوه، نو سترګې به ورته بُرېښېدلې. هغه په رینښتیا زېب النساء وه.

فردوس اوس ژوند په دې تېروي، چې چرته خو د ځیرک سره مخ شي او د هغهٔ په پښو پُرېوځي. هغهٔ نه به د باران هغه شپه چرته هېره نهٔ شي، په کومه شپه چې هغهٔ د ځیرک لمن څټ ته خېژولې وه او بیا ځیرک ټوله شپه په درشل ویښه تېره کړې وه. نن هغه ځېلې نه میتیازې بهیږي او هغه پُرې نهٔ پوهیږي. تر څو به ښکلې ژُوندۍ وي او دغه به وینځي. بله ورځ به د شاجوش ښځه د خپل مشر لېور دغه اغوستن وینځلو ته غاړه کېږدي؟

پېدرګل ته یوه کمپنۍ کښې کار په لاس ورغلو. هغه د سحر نه مازیګر پورې هلته بوخت وي او د مازیګر نه ماسخوتن پورې د بجازي اټۍ کښې وي. ښځې په دغه اټۍ ورماتې وي. هغه ګڼي، چې کهٔ ځان له اټۍ پُرانیزي، نو ډېره ګټه به ؤکړي. هغهٔ د پاره دغه ښهٔ روزګار دے، خو لږه سا واخلئ! پُرېږدئ چې هغه خو د خپلو ؤزګارو ورځو بدل واخلي. د مشر ورور ئې اوس واړهٔ ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور ئې هم وادۀ شوې ده. کشر ورارۀ ئې خرپوڅې کوي. هغۀ وادۀ نۀ دے کړے. مور ئې څو ځايه د پېغلو د مېندو خُلې بُوي کړې،
"خورې! تګ لږ داسې دغه کوي، خو نور سم دم دے. ما ئې يؤ ځل (هغه لږه غلې شي اؤ سترګې ښکته کړي) ښختګ ليدلے ؤ. (بيا تونده شي) مور ئې يم. چې زۀ پوهه شوې نۀ يم، نو نور به پرې څوک پوهيږي".
ځه زورَوري! ستا په دغه سوګندونو څوک لور ورکوي څۀ؟
هں! دا ده، چې کۀ چرته په يؤ کور کښې دې په بل نوم د څمدورې غوندې ؤموندله.
نېمت ژوندے جاړن ورک شوے دے. اېډز د هغۀ وينه کښې ځان ځاے کړے دے اؤ خپله دننه نېمت هغه پړ کړو. هغۀ خپل خاربښ د مرګ په وېره وژلے دے اؤ ځان ئې د نړۍ سترګو نه پټ کړے دے. د کور استوګن کله کله د هغۀ نوم اخلي، خو هغه پرانستلې مرغۍ وه، هغۀ کله هم د چا قدغن يا بندېز منلے نۀ ؤ. زرکې ته به د بانګ اؤرېدلو سره کله کله نېمت يادېدلو. هغې ته د جمعې هغه ورځ يادېدله، کله چې نېمت د هغې سر رُمنځولو اؤ د بانګ اؤرېدلو سره هغې زر لوپټه په سر کړله. نېمت موسکے شو اؤ هغې ته ئې ؤوئېل،
"بانګ خو ښځو اؤ سړو د پاره وي، تۀ سر ولې پټوې؟"
د نېمت دغه ګيلې نه ډک تپوس ته زرکې وئيلي وو،
"څومره ډېرې لسيزې تېرې شوې، د جومات په درشل مې پښه ايښې نۀ ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېمت هم په هغه ورځ زرکې ته د سړو اغوستن واغوستلو، څادر ئې پړې ډوب په سر کړو او جومات ته ئې بوتلله. امام صېب وړومبے رکعت نزدې کړے ؤ، چې دوي هم ورسره ؤدرېدل. کۀ نمونځ کښې چا څارلې وه، نو زرکه په رکوع او سجیده کښې ښکاره ښځه وه. اوس هغه وخت نۀ ؤ، چې د هغې نمونځ کښې ځنې ځنې ځاے ښځونک څرک لیدلے شولو. نمونځ نه په راستنېدلو هغې په لاره نېمت ته د خپل کلي جومات کښې د جمعې نمونځ سره ترلې ګڼې قېصې ؤکړې. هغې نېمت ته ؤوې، چې څنګه به د کلي کوچنیو هلکانو په جومات کښې وړاني کول او د هغې تړۀ او د کلي نورو مشرانو به پړې پښې دړبولې. هغې نېمت ته ؤوې، چې هغه وخت به جومات کښې ټوقې هغې ته لویه ګناه ښکارېدله او بیا دغه ګناه کوونکو سره صف کښې د هغې ؤدرېدل متره شول. ډېر اوږد وخت نه وروستو جومات کښې نمونځ کول زرکې د پاره د نېمت ټولو څخه لویه ورکړه وه او چې کله به هم هغې ته نېمت یاد شولو، نو په دغه تړخ کښې به ئې ورته دعا کوله.

دُولامُلا په ډړون بړید کښې ؤوژلے شو. هغۀ سره یؤ عرب هم ؤ. د یؤ څپر لاندې شپږ مړي ؤموندلے شول. شینټغانو د ټولې نړۍ په تلویزنونو د خپل بریالیتوب زوږ ؤکړو، خو دغه کور سره خوا کښې د خپلو دوؤ لوڼو، یؤ ځلمي ځوي او د خپلې نږور غېږ کښې تي ته پروت نمسي سره شهید شوي موستان بابا باندې په هره ژبه ګیتۍ پرته ده. چا هم دا ؤ نۀ وئېل، چې د هغۀ څۀ تور ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو هېوادونو کښې د ځناورو د ژوند خوندي کوونکو هم د دُولا مُلا شا ته پټ کړي شوي شُپږ مړي ؤ نۀ شمېرل. هغه خو په سوله، مینه اؤ امن مئېن پښتانۀ وو. دغه خو د امن په نوم وینه تویونکو ته وګړي نۀ ښکاري. دغه ساګانو د پاره خو د سُپینې ماڼۍ د وُیاند په خُلۀ دغه خبره وي،

"We appologise for innocent inadvertent casulities and deaths"

اؤ مونږ چې د وُیاند سترګو ته ګورو، نو د هغۀ د ژبې وېنا د پاره د هغۀ سترګو کښې هېڅ پېلام نۀ وي.

"دا خو د ټولنې د پوهې نیمګړتیا ده. اوس چې دُوي تشې ښځې اؤ سړي پېژني، نو مونږ څۀ ؤکړو؟" هېلن ؤوې.

"سړو خو هسې هم د هر څۀ نه پښې تؤ کړې دي، اوس ښځو ته هم سلو کښې دُرې دېرش څوکۍ ورکړې شوې، صدر صېب اؤ د وزیرانو دې لښکر ته مونږ نۀ ښُکارو؟"

"سیاستمداران خو د یؤ بل تړلو پُرانستلو نه نۀ ؤزګاریږي، مونږ ته به څۀ پام ؤکړي؟ مونږ ته خو پېژند کښې یؤ د "ښځونک" لیکلو باندې څوک غُوږ نۀ ګُروي".

"اؤ کۀ مونږ له بل څۀ کار راکړے شي، نو".

"زۀ خو کله کله وېم، چې دېوال نه د اېشور انځور راکوز کړم، سمه پُرې ؤګرځم اؤ بیا ئې پوټے پوټے ؤشلؤم اؤ بیا ئې ؤسېزم اؤ بیا ئې هغه ایرې".

(کوشلیا به نور هم ډېر څۀ وئیلي وو، خو کټ کښې پټ مخ پُرتې زرکې ترې خبره واخستله)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې مۀ وايه! د خُداے هر نوم اؤ هر انځور ښکلے، پُياوړے، نازولے اؤ سُپېڅلے دے. مونږ ته هم ګوره! مونږ هم ځانونه بې وسه ګڼلي دي. بې وسه دووسان کيږي اؤ په خپله دووسۍ خو بې وسه زورَور ځان ته پړ کولے نۀ شي (هغه لږه غلې شي. اوس کټ کښې هغه ناسته ده) دا زمونږ نيمګړتيا ده، چې زمونږ مېرابان يؤ کور سره ځان تړلے وي. مونږ به دې ښار کښې څومره يو اؤ دې ټول ملک کښې به څومره يو اؤ دې ټوله نړۍ کښې به څومره يو؟ مونږ له د خپلې برخې اؤ پېژندګلو ژبه اؤ ټُوان خُداے راکړي دي، خو مونږ خپله برخه نورو ته بخښلې ده. مونږ کښې هر يؤ نېنځک دے. زۀ چې مونږ وايم (هغه ؤويني، چې ټولې سترګې هغې ته په يؤ اېړ دي اؤ ټول غُوږونه هغې ته څک دي. د زرکې خبرې کله کله وي) نو سړي هم يادؤم، ښځې هم يادؤم اؤ مونږ هم يادؤم. هر سړي اؤ هره ښځه کښې دننه يؤ نېنځک پټ دے، څنګه چې په هر زوړ اؤ ځُوان کښې اؤ هره بوډۍ اؤ پېغله کښې دننه يؤ ماشوم پټ وي. دغه ماشوم ځېل کول غواړي، قېصه اؤرېدل غواړي، خندل غواړي، ژړل غواړي، نېنځکه غواړي، کُلابوڅے غواړي. دغسې سړے وي اؤ کۀ ښځه، هغۀ يا هغې کښې دننه يؤ نېنځک پټ وي. دغه نېنځک د وېرې نه زيږيږي. خُداے دې ؤبخښي اؤ خُداے دې ټول مړي ؤبخښي، مېرابان ستاسو ياد شي؟ (هغه يؤ ځل چاپېره د ټولو سترګو نه ځواب ؤغواړي. د مېرابان پېژندونکې سترګې په اوښکو ؤځليږي اؤ د مېرابان د مُړينې نه وُروستو دغه کور ته راتلونکې سترګې نۀ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤکړي اؤ نۀ ښه) هغۀ خپل دننه نېنځک مړ کړے ؤ، نو مېرابان شوے ؤ. هغه څۀ نوم ؤ؟ (هغه لکه چې څۀ یادوي) هں! روشني. کۀ راني خپله دننه وېره وژلې نۀ وه، نو روشني سره به څۀ کېدل؟ (هغه بیا څو شېبو له غلې شي) زۀ خو وېم، چې دغه موړ به هغه وژلې وه. بیا دغه بل سړے چې (دا ځل هغه لږه ډېره غلې شوه اؤ ژړغونې هم شوه). ما دا وئېل، چې هر هغه سړي اؤ هره هغه ښځه اؤ هر هغه ښځونک کښې دننه یؤ نېنځک دے، کوم چې د کُرکې د وېرې نه مینه وژني.....

کوم چې د ورانې د وېرې نه روغې پله ګام نۀ اخلي.....

کوم چې د بل زُیان کښې ځان له ګټه لټوي.....

کوم چې د دعا په شا خپله ایرزړي پټوي.....

کوم چې خُپلو بې وسیو له د برخې اؤ نصیب نوم ورکوي اؤ".

هغه خبره په دغه ځاے پُرېږدي. څوک هم څۀ نۀ وائي. ډېر وخت پورې دغه کوټه کښې د ساګانو ښُکالو اؤرېدلې کیږي، نور څۀ نۀ. چپیا چې نوره هم اوږده شي، نو سمیتا د زرکې خوا له راشي، هغه څملوي اؤ هغې سره خُوا کښې کښېني. کوټه کښې اوس هم څوک خُلۀ نۀ پُرانیزي. زرکه اسمان ته ګوري اؤ پخپله وېنا وُروستې رده کېږدي،

"لاړې کوڅې اؤ منډې پُرېږده، جوماتونو کښې د بمونو چؤدنه اؤ ځانمرګي بُریدونه، یؤ قبر کښې د شلګونو د ځاندرو برخې ښخې شي. د خاؤرې ګېډه نۀ مړیږي اؤ د ادم اؤ حوا نوغې باندې د زمکې تناب راؤنغښتلے شو. خپل ځان وګړي ته دومره ګران اؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نزدې شو، چې د نورو د ژوند اؤ سا ارزښت ئې سترګو کښې نۀ غړيږي. ترهه ګر اؤ پوځي دواړو سره ټوپکونه دي، د دواړو د ټوپکونو مړدکي په تؤدو سينو کښې ځانونه يخوي. د دواړو په مړدکو اولس ژوبل کيږي اؤ اولس وژل کيږي. وړ اؤ پړ پکښې نشته. د مرګونو د خان اشر دے، نېنځکان پکښې مړي.

خُدا ے ته پړ مۀ وايئ!

خپل دننه نېنځک ؤلټوئ!

د هغۀ مخ ؤوينئ!

د هغۀ زړۀ ؤګورئ!

د هغۀ پېژندګلو ورکړئ!

د هغۀ ځاے ورکړئ!

د هغۀ برخه ورکړئ!

کۀ وژنئ، نو هغه بؤ ؤوژنئ،چې ستاسو زړونو نه ئې د ژوند مينه تُروړلې ده.....

کۀ مُړه کوئ، نو هغه وېره مُړه کړئ، چې ستاسو د هيلې نه ئې هڅه شوکولې ده.....

کۀ پښې ږدئ، نو په هغه انا ئې کېږدئ، چې تاسو کښې ئې کُرکې له ځاے ورکړے دے.....

(ټوله کوټه غلې ده. زرکه اوس هم بره ګوري اؤ د هغې سترګو نه راڼۀ، سُپين اؤ سُپېځلي ځاځکي تُوئيږي. ټول ښځونک يوه شېبه زرکې ته اؤ بيا يؤ بل ته سترګې ؤځغلوي)

وېره زما درشل له راغله. ما نه د ژوند مينه تُروړل غواړي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د هیلې نه هڅه شوکول غواړي.....
ما په انا د کړکې وینزه کوي، خو زۀ نۀ وېرېږم، ځکه چې زۀ مینه د کړکې نه بریالۍ ګنم.....
زۀ هیله د اند ېښنې نه زورَوره ګنم.....
زۀ به مړم، خو ویاړېږم به. زما جنازه کښې به ډېر اولس وي. زما خپل به زما مړي ته ژاړي. زما مور اؤ زما پلار به هغه ډولۍ ته لاره کښې هرکلي د پاره ولاړ وي، کومه ډولۍ کښې چې به نۍازبینې پرښتې زما سا وړي اؤ حورې اؤ غلمان به جنجیان وي.
زۀ خدا ے ته یؤ رنګ کښې هم سپکې نۀ وېم.....
زۀ نۀ وېرېږم.....
زۀ نۀ وېرېږم....."
د دې وېنا په وخت ټول ښځونک هم په سلګیو وي اؤ د هغوي سمیتا هم. د زرکې سترګو نه اوښکې بهیږي، خو هغه ژاړي نۀ. داسې ؤبریښي، لکه د مېرابان سا چې یؤ ځل بیا سمیتا کښې ؤغونځیږي،
"خدا ے هر چا د پاره خوږ، مینې نه ډک، نۍازبین، نازولے اؤ پالونکے دے.....
هغۀ وېرې له شتون ورکړے نۀ دے.....
نه زرکې! تۀ به نۀ وېرېږې!
څوک به هم نۀ وېرېږئ!
چې کومه بلا زما په درشل زما ګلونو ته ګواښیږي، زۀ د هغې بلا انګڼ کښې هغه ماتؤم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ورځو کښې پاکستان هرې خوا نه ګېر ؤ. په یوه پوله ئې افغانستان سره شاتار ؤ. د دغه نړیوالو نښښته کښې دۀ قبائیلي سیمه نمرودي لمبو ته ؤسپارله. بلې خوا نه هند سره هره خبره د تورې په سر شوه. بلوچستان کښې د خېلواکۍ اؤ ځانګړې پېژندګلو خوځښت وده ؤموندله. په سویلي سیمو کښې پخوا نه کرونده شوې سپرغۍ د یوې چاؤدنې سره رادوځارې شوې اؤ ټول وطن باندې لکه د لمبو پورې شوې. څۀ سپرغۍ د اسلام اباد په شنه قبا لکه د پېغور د تورکي پرېوتلې اؤ تاریخ به دغه تورکي په ډېرو وینځلو هم نمانځي نۀ کړے شي. په پوله د وړانکارو خوځښت نړیوالو ځواکونو ته په نمرپرېوتیزو قبائیلي سیمو د ډرون الوتکو د بریدونو لاره سمه کړې اؤ وړانکارو ته ئې په پوله دننه چاؤدنو اؤ ځانمرګو بریدونو کولو کښې د وینې تویولو جواز ورکړے. دا وخت نړۍ کښې ټولو نه تود تنور پاکستان دے، چې هر څوک پکښې خپله پېړه پورې کوي. په یؤ پاکستان کښې دړې واکمنۍ دي. یوه د ګېلاني، یوه د کیاني اؤ یوه د چودهري. هر یؤ پېژني، چې بل به کوم ځاے نه رانیسم. دېرش دوه دېرش کلونه اګاهو د عبدالغفار خان غړ پښتون قام د پاره بانګ ؤ، خو پښتنو پیرنګي خېلو ته خپل غوږونه اړولي وو. نن پښتنه خاؤره د ډېورنډ د کرښې دواړه اړخونو نه دغه پښتنو له پېغور ورکوي اؤ هغوي ځان سپینولو د پاره هېڅ ځواب نۀ لري. دلته خبرې ټولې شپېلي کښې دي اؤ د باتۍ په بوي هر چا ځان غلے کړے دے. اوبۀ چې هغه دویشت دیریشت کلونه اګاهو خړې کړې شوې دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو اوسه پورې خړې دي. د قبائیلي سیمو راتلونکے یوازې اؤ یوازې پښتونخوا سره ګډون کښې خوندي دے. اوس د قبائیلي سیمو اولس هم دغه خبره خپل زړۀ نه اؤرېدلې ده. د قبائیلي سیمو نه په سېنټ کښې ناست هغه ډېر مشران اوس هم د قبائیلو بېل شتون اؤ بېلې پېژندګلو د پاره غږ کوي اؤ دا ځکه چې د قبائیلو ژوند ښۀ کېدل به د هغوي د ملکۍ اؤ خانۍ د پاره خنډ شي. هغوي د قبائیل په نوم سېنټ کښې کښیني، خو د قبائیلو د پاره د یوې خبرې کولو تُوان اؤ واک هم نۀ لري.

د خُدا ے کړۀ دي، چې کلي کښې نکورې ثۀ خړې اوبۀ رڼې کړې. مابتۍ د یوې اوږدې مودې نه په کټ پرته ده. څو ځله د نکورې زړۀ کښې تېر شول، چې هغه مابتۍ ته د خپل زړۀ غوټه راؤسپړي. د چم ګاونډ کومې ښځې چې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې دي، هغې ښځو لیدلي دي، چې د ځیرک پحقله د مابتۍ اند ښښنې اؤ خواشینې اوس د هغې دننه لکه د وژونکي رنځ ځېله ژوره کړې ده. دغه ورځ ښکلې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې وه. د نکورې زړۀ کښې پرته خبره د هغې په ژبه نۀ راتلله، خو مابتۍ د هغې سترګو کښې دغه خبرې لیدلې.

"نکورې! زړۀ دې پُرې مۀ خُوره! ژبه ؤخوځوه!"

مابتۍ دې سره لږه موسکۍ هم شوه، چې نکوره وېنا د پاره زړۀ وره کړي. هغې په سرپیچک سر تړلے دے اؤ د ناستې تُوان نۀ لري. د هغې سترګې چاپېره تورې شوې دي اؤ شونډې ئې چؤدلې دي. عزت خان چې ښوونځي نه راشي، نو بیا کور کښې د زیاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناستې نه څنډه کوي. هغه مابتۍ په دې رنځ پرته لیدلې نۀ شي. هغه نۀ رنځپوهـ ته غاړه ږدي اؤ نۀ د ښار روغتون ته ځي. عزت خان پخپله هم د هغې په رنځ پوهه دے، خو د دغه رنځ دارو د هغۀ لاس کښې نۀ دي. دغه کور کښې داسې نیمګړتیا نشته، چې څوک به پرې ګوته کیږدي. ششش

"ځیرک خان (د نکورې خلې نه په وړومبي ځل دغه نوم اؤرېدلو سره په بې سا مابتۍ کښې خوځښت راغلو اؤ د هغې مړاوې رنځورې سترګې ژوندۍ شوې) کراچۍ کښې دے (نکوره نور هم څۀ وئېل غواړي، خو لږه غلې شوه. هغه مابتۍ ته نۀ ګوري اؤ مابتۍ اوس د هغې نه سترګې نۀ ؤباسي) بابا د پرځندکاکا په وېنا اؤ د ځیرک په خوښه هغه بوتلے ؤ".

اوس نکوره غلې شوه. هغې ؤګڼل، لکه چې د هغې د سر نه یؤ دروند پېټے هغې پخپله کوز کړو (دغه پېټے کوزولو د پاره د مابتۍ د تپوس په وخت موسکا اوږه ورکړې وه). مابتۍ کټ کښې نېغه ناسته وه. د نکورې اؤ د هغې سترګو نه اوښکې څڅېدلې. ښکلې په کټ کښې نېغې ناستې مابتۍ ته اډانه شوې ده. څوک څۀ هم نۀ وائي. د ژوند نهویشت کلونه مابتۍ د دغه وړک زیري لاره څارلو کښې تېر کړي وو. د هغې په څنډو کښې د عزت خان د ږیرې نه ګڼ سپین وېښتۀ دي. عزت خان چرې هم هغې نه دا ګیله نۀ ده کړې، چې هغه خپل کور اؤ وړو له ډېر وخت نۀ ورکوي. هغه د هغې په خوې پوهه شوے ؤ. څو ځله عزت خان په هغې کښې د هغه دوکبیانې مابتۍ لتون ته زړۀ ښۀ کړو، کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکبیانه چې به هغۀ په درینجقونو د خپلې خور خوا له په تللو هلته لیدله. هغه د عزت خان ږیره لږه لږه ټوکېدلې وه او هغۀ د ښوونځي د سُور ګل توره ټوپۍ په سر کړې او د ملېشې اغوستن اغوستي وو. عزت خان د سترګو ګوټونو کښې خپله دوکبیانه ځارله. یؤ ځل خو قمرو هغۀ ته اوبۀ نیولې وې او هغه دغلته ناست نۀ ؤ. هغه خو دغه وخت د بکیانې لاندې کټ کښې پروت ؤ او د هغۀ دوکبیانه هغۀ ته په سینه پرته وه او خپل اومه اننګي ئې د هغۀ مرۍ پسې مښل. هم دغه ورځ نه خو قمرو خپلې مور ته وئیلي وو،

"زما غېږه کۀ الله ډکه کړې هم نۀ ده، خو مابتۍ باندې زما د خپلې لور مینه ماتیږي. په سا څۀ باور، خو ما وې، چې کۀ مابتۍ د بل کور په ځاے زمونږ د عزت شي؟"

دغه غوښتنه ځاموري ابۍ ریښتونې کړه او د عزت خان د وادۀ نه وروستو هغې ؤمنل، چې هغې د مابتۍ ځاندره او مخ کښې خپله قمرو بیا ؤلیدله.

نکوره تلې وه او ښکلې ډېر وخت پورې مابتۍ ته اډانه وه. عزت خان خپل مشر ځوے هم راؤغوښتلو او پانوس هم راغلو. نکورې هغوي ته د ځیرک خان درک برڅېره کړو.

"د نیمشورخان پلار زمونږ پخواني کور کښې دے. هغه د ځیرک خان ځاے پېژني، خو ځیرک خان نۀ پېژني".

لکه نیمشورخان هم نکورې دغه خبره کښې ځان سره ملګرے کړے ؤ. هغه لکه د خپل سُخر په درېمه میاشت کلي ته راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ځله هغهٔ نکوره کراچۍ ته د بوتللو خبره څرګنده کړه، خو نکورې غاړه ایښې نهٔ وه.

"سبا ولې؟ نمر لاپه سر ولاړ دے. چې څومره زر ؤرسئ، دومره زر به زما ځیرک خان راولئ".

میرلوس د مور خبره غورځولې نهٔ شي. هغهٔ پلار ته ؤکتل اؤ هم په هغه وخت هغه د پانوس خان سره غوټه تړلې د رڼاګانو پخواني ښار ته روان شو، کوم چې اوس د بلاګانو ښار دے.

مړغیژنه مابتۍ ژوندۍ شوه. هغې د خپل کور نه دوړې ؤځنډلې. هغه غواړي، چې د ځیرک خان هرکلے د خپل کور انګڼ کښې ؤکړي.

"هغهٔ کښې خو به اوس ډېر بدلون راغلے وي (مابتۍ په ځلقېدلو سترګو کمیلې ته ؤوې اؤ بیا ښکلې ته مخ واړوي) هغه به ما ؤپېژني؟"

د ځیرک د راتلو زیري سره مابتۍ ښکلې هم بخښلې ده.

مابتۍ ګرځنده کښې تار اچولے د پخلیځاے د برګې نه ځوړند کړے دے. دغه ځاے نه په خبرو کولو هغه د ویونکي په غږ پوهیږي. زیاتره برېښنا نهٔ وي، هغې اوس د پخلیځاے نه درېسوچے غځولے دے، چې ګرځنده په برېښنا موړ وي.

د سیاست لوبغاړي د نوې لوبې تؤدولو د پاره د سیلۍ څپو ته ناست وو اؤ اوس ئې بیا د پاکستان لاره نیولې ده. د تلوزیون په هر اړخ د اولس لوي شمېر خپلو لارښودانو ته هرکلي وئېلو د پاره ښودلي کیږي. د بمونو چؤدنې اؤ ځانمرګي بریدونه ډېر شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي. راتلونکو ټاکنو د پاره هر چا ځان له لویه څوکۍ خوښه کړې ده او په دغه څوکۍ ئې ځان نه چاپېره په وړو وړو څوکیو ښځکان کښېنولي دي. لوي ښځک به د لوي بادار ښځک شي، چې بادار شي او واړۀ ښځکان به ئې بادارګوټي شي. او اولس..... هاهاها.

د پاکستان سیاست چقوړه او خوئینده لاره ده. د دغه لارې لامبوزن او لوبغاړي دغه چقوړو او خوئېندو باندې د تللو چل او توان لري. د افغانستان په خاوره د امریکا او شوروي اتحاد نخښته کښې چې د پښتونخوا په خاوره څومره د ورانۍ، فساد او وژنو بزغلے کرلے شوے ؤ،او د کومې نخښتې غږ شوے ؤ، هغه نخښته د غرونو د څمڅونو نه لارو او بازارونو ته راووتله.

د مرګ څېره کۀ هر څومره کرکژنه او بوږنوونکې ده، خو ژوندي د ژوند پرېښودلو ته غاړه نۀ ږدي. د ښار زوږ غلے شوے نۀ ؤ. اوس ټامیان هم راغلي دي. چرته چې وادۀ ښادي وي، هلته اوس د بدکانو سره سره ټامیان هم وي. ځنې ځایونو کښې خو ټامیانو د بدکانو نمړۍ ؤترړولې. دغه ځلمي وېښتۀ د فلمیانو غوندې ؤتراشي، څټوکي ځوړند کړي، واړۀ تنګ اغوستن واغوندي، شونډې ؤخروي او پردیو ښادیانو کښې نڅیږي.

نمر د نور کله نه ډېر روښانه او ځلنده دے. د ښار هرې لار، هرې ګرځۀنې او هر ګوټ پېر د شهید د مزار ډول خپل کړے دے. بېرغونه او توغونه د سیلۍ سره رپیږي. د راتلونکې شېبې نه بې پامه اولس د خپلې برخې نمړیو یۀ ځاے کولو د پاره هلوځلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې بوخت دے.
چغمټ د خپل پلار ټوپک اوږې ته ځوړند کړے دے. د موسکۍ د وژنې نه وروستو د چغمټ پلار څلوېښت کلونه دغه ژګرځولو اؤ بیا یوه ورځ پخپله هم د خُدا ے د کور په درشل ؤویشتلے شو. چغمټ د خپل پلار وینه د هغه چا په لاسونو هم ویني، چا چې د دۀ د پلار د وېنا تر مخه د دۀ مور وژلې ده اؤ د خپلو ماماګانو په لاسونو ئې هم ویني، چا چې د چغمټ پلار د دوي د خور وژونکے ګڼلو. بیا هم چغمټ لاپرېکړه کړې نۀ ده، چې د خپل پلار د وینې د پاره د کوم رنګ وینه توي کړي.
"ځیرک خان دلته اوسېږي؟"
د ور په ډبولو د ببرته کېدلو نه وروستو د سماره په لیدلو نېمشورخان پوښتنې نه اګاهو لږ غلے شوے ؤ.
"دلته خو به دغه نوم څوک نۀ اوسیږي".
"څوک دي؟ دننه ئې راوله!"
هېلن په سماره غږ ؤکړو اؤ سماره د هغې په خبره مېلمانۀ دننه بوتلل. انګڼ کښې ناستې هېلن درې واړو ته ؤکتل،
"څوک غواړې اؤ څۀ دي؟"
"دا (نېمشورخان پانوس ته ګوته ؤنیوله) د ځیرک خان ترۀ دے اؤ دا (میرلوس ته ګوته ؤنیسي)، ځیرک خان د دۀ ماما دے".
"دلته څوک ځیرک خان نۀ اوسیږي".
"زما سُخر وئېل، چې دلته د هغۀ نوم (هغه خبره کښې سا ؤخوري) زرکه دے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېلن د خپل ځاے نه نېغه پاڅي. هغه دوي ته ؤګوري اؤ سترګې ئې په اوښکو ؤځليږي. هغه دومره پېژني، چې هر وخت به زرکې مابتۍ يادوله. هغې ته ټولو خپلو کښې مابتۍ اؤ کميله ياد وو اؤ چې کله به ورکه شوه، نو هم د هغوي خبرې به ئې کولې.

نېمشور، پانوس اؤ ميرلوس ټيټې سترګې ولاړ وو. پانوس خو داسې ګڼل، لکه چې هغه په زمکه ولاړ نۀ وي، ټوله زمکه د هغۀ په سر پرته وي.

"زرکه بهر وتلې ده. مېرابان کله کله هغه ځان سره ؤباسي، ګنې پخپله خو هغه د دې ځلورو د ېوالونو څخه وتل نۀ غواړي".

"هغوي به کله راستنيږي؟" (ميرلوس باندې پوهه نۀ شوم، چې هغه دغلته نه زر وتل غواړي اؤ کۀ د خپل ټولو نه زيات ياد شوي ماما ليدلو ته لېواله دے)

"چې کله د مېرابان زړۀ ؤمنل".

"مونږ کۀ ورپسې ؤځو، نو څنګه به ئې ؤپېژنو؟"

"زۀ به درسره لاړه شم"

(دې نه نوره غوره خبره څۀ کېدلې شوه، خو بيا هم دغه منلو کښې دوي څو شېبې واخستلې)

"دا خو به نوره غوره شي".

هېلن مخکښې شوه اؤ نېمشور، پانوس اؤ ميرلوس هغې پسې شول. په لاره هغوي څو ګامونه د هېلن نه وروستو تلل اؤ هېلن به د زرکې په اړه هغوي سره خبرو کولو ته پښه نيولې کېدله.....

"زرکه اوس پورې د مابتۍ اؤ کميلې نومونه اخلي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل هغې ؤلیدل، چې کور کښې د هغې بدرګه کېدلو ته دوي ولې غاړه ایښودلو کښې ځنډ وهلے ؤ. اوس چا هم څۀ نۀ وئېل. هېلن هم هغوي سره د ګامونو ببلتون اؤ غلې بدرګه ؤساتله. هغه پوهه شوه، چې د خویونو دغه توپیر چې د یوې لاروی سره دومره دے، نو د خپل کور زرکې سره تړون کښې به څومره زغم ؤ؟

د ښار زوږ غلے نۀ ؤ. دې زوږ کښې د سورلیو کړینګا اؤ غرا، په ګرځنده د خبرو کوونکو غږونه، د اخستونکو اؤ خرڅوونکو وېنا، سندرې اؤ نور سم ډېر ګڼ غږونه.

ناڅاپه یؤ لوي ګړځ شو اؤ دغه ګړځ نور ټول زوږونه ځان کښې ؤنغښتل. تک تور لوغړن لوګې خوارۀ شول اؤ دغه لوګې پخپل سر اخستې لمبې اوچتې شوې. د ګړځ د غږ ناستې سره اوس دغه زوږ د وېرې، ترهې اؤ څړیکې رنګ واخستلو. خبرې اوس چغې شوې وې. چاپېره غوښې خورې وې. دې غوښو کښې د وګړي اؤ د څاروي غوښه پېژندل ګران شوي وو.

څو شېبو کښې د پولسانو اؤ د امبولنسونو د راتلو غږونه واؤرېدلي شول. ژوبلو اؤ مړو ته اوږې ورکړې شوې. کله چې د ماسپخین په بانګ نمونځونو د پاره بلنه ورکړې کېدله، دغه وخت پورې هغه لاړې بیا وینځلې کېدلې. د مړو پېژندګلو د پاره اولس یوه ګڼه ګوڼه راخستې وه. دغلته ننداره کوونکي هم ګڼ شمېر کښې وو. اوس هېلن سره نېمشور، پانوس اؤ میرلوس اوږه په اوږه ګرځېدل. د زرکې اؤ مېرابان لټون منځ نه توپیر وړے ؤ.

"دا مېرابان دے اؤ دا" (د هېلن مرۍ اؤ ژبه ؤنخښتل).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مېرابان مخ پېژندلے کېدلو اؤ د زرکې مخ ټول سوزېدلے ؤ. زرکه د هغې د ښخونک اغوستن په رنګ پېژندلې شوې وه. پانوس به کلي ته ځیرک خان وړي، خو هغه زړۀ کښې کري رېبي، چې ایا هغه لکه د پرځند کاکا په نېمشورخان خپل زړۀ ډاډه کولے شي؟

هېلن اوس د دغه کور د مشرتابۍ پېټے په سر اخستې ژوند کوي. هغې د رنګ اؤ څهرې نه پیرنګۍ ښکاري. خپل مور پلار ورته نۀ یاد شي اؤ نۀ پېژني. دومره ورته یاد دي، چې هغه راتښتولې شوې وه، نو هلک ؤ. چې لویګانې شوه، نو جینۍ. د هغې ناسته پاسته کښې به ښودنه کېدله اؤ نوره جینۍ کولو کښې پرې ډېر کړاؤ تېر شوے ؤ. د پېدرګل ښځه شنډه ده، خو هغه پرې بن نۀ راولي. هغه د مُلا ثاښتونو، شُنه چیرۍ کښې په سپین تار تړلو تعویزونو، زیارتونو کښې ځانګوګانو ځوړندولو، د باباګانو په نومونو منښتې ورکولو، د حکیمانو پوښیو اؤ د ډانکټرو ښونو اؤ دوایانو ته ناست دے. په هغۀ چې پخپله څۀ کول دي، څومره خوځېدل دي، هغه کوي، نور کارونه د خُدا ے.

د ژوند سندرې اؤ ساندې نۀ غلې کیږي.....

یؤ غږ بل غږ خُوري.....

زېرے د سلګۍ ښکالو ته په خلۀ لاس ږدي.....

پانې اؤړي اؤ قلم نۀ ؤدریږي.....

نمرپرېواتۀ د پېغلې په نکریزو سُور شوے لاس ښکاري. مابتۍ خپل پړونے ځان پسې راکاږي، میرلوس لاس نه نیولې کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځي. ادیرې نه لرې تلو باندې هغه ؤدریږي اؤ خپله مُلا باندې لاس ایښے د ځیرک خان قبر ته ؤګوري (میرلوس ورسره ؤدریږي، خو مخ را ؤ نۀ ګرځوي).

هغه په قبر د بلې کړې شوې ډیوې تته تته رڼا ویني.

د خاؤرو لاندې مابتۍ ته نۀ ښکاري، چې د هغې ځیرک خان پروت دے اؤ کۀ د نورو ګڼو ځاندرو راټولې شوې، ژوبل ژوبل نوستلې برخې.

د ځیرک خان جنازه کښې ډېر اولس ؤ.....

د هغۀ خپلو اؤ پردو ډېر ژړلي وو.....

خو د هغۀ مور اؤ پلار هغه ډولۍ ته لاره کښې هرکلي د پاره اوس هم ولاړ دي، کومه ډولۍ کښې چې به نیازبینې پرښتې د هغۀ سا وړي اؤ حورې اؤ غلمان به جنجیان وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخلیخاے	کور/د بره کښې پخلي کولو د پاره کوټه/کوټګی
مُنا	کور/د بره کښې ناستې د پاره چوپال/څپر
کاربره	د لرګي پنځهٔ داسې تختې چې هغه یؤ څپق نه لرې پلنې وي اؤ یوې ګوتې نه لرې نرۍ وي. دغه تختو کښې دوه ولاړې تختې اوږدې وي. یوه وړه تختۍ ټولو نه ښکته اوږدو تختیو سره کلکه کړې شوې وي اؤ یوه وړه تخته د پورته اړخ نه یؤ نیم/دوه لوېشتې ښکته کلکه کړې شوې وي. د اُوږدو تختیو بره اړخ نه مېخونو د پاره سُوري شوي وي اؤ پنځمه وړه تخته دغه سُوري کښې د ضرورت تر مخه ښکته بره کولې شي. دا د پرتوغاښ بڼلو د پاره پکارولے کیږي
نځول	د نځا (ګډا) فعل
وړانګه	پلوشه/ کرن
توندي	تادي/زر زر
خپسه کښېناستل	په وران اړخ داسې اودهٔ کېدل چې سا اخستلو کښې ستونزے وي (کله کله خوب کښې څوک ځان ویني، چې منډه وهي اؤ منډه وهلې نهٔ شي، نو وائي، چې خپسه پرې ناسته ده). دلته د ناراستۍ د پاره پکارولے شوے دے
اوکر بې ځایه شول	وارخطا کېدل
تېر	غلطي
انځور	تصویر
ورنې	هغه څلورګوټیز څپوټکے چې کوچیني پکښې د سیزنۍ سره تړلے شي
شنشنے	(دا شنشنے دے، خو د کوچنیو په ژبه لیکلے شوے دے) داسې یؤ د لوبو کولو توکے چې غونډ منډ لوښي کښې دوه درې ګیټۍ/ کاڼي بند شوي وي اؤ په خوځولو د "شنې شنې" غږ کوي
میرګاټے	میرګاټي یؤ ډول د وړو جینکو لوبه ده، چې څلورو ګیټکو/کاڼو اؤ یؤ ټوپ وهونکي پنډوس سره کیږي. د دې لوبې خپلې پؤړۍ وي، چې هغې کښې ایکي، دوکي، ایشارت وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکبیانه	نوې/پېغلوتې اسپه
بمبته کول	د چا سپکاوے کول
ټوکے	ناګنډلے اغوستن/ناګنډلې جامې/ رښت
لاسپیلے	دستانې
چاریګۍ	ګانۍ کښې د ګوړې پُور په شګلنېدو راغونډولو دَ پاره پکارولے شي
ګاؤنے	ګانۍ کښې په کړي کښې پروت پُور لړلو د پاره پکارولے شي
پاراموخۍ	دا د الوچو یؤ نوغے دے
کوړمه	د یؤ سړي ښځه اؤ وارۀ
کښت	پټے
ځیرک	پوهه لرونکے (دلته د کردار نوم دے)
مُوټراپېه	خوارینګړی ښځه / بې خونده ښځه
بیاسته	پرے / رسۍ
پلورنه	د یؤ څیز بدل کښې بل څیز په بدل اخستل
موړه	اوچت ځاے
پېلام	نخښه / علامت
سپارښتنه	څۀ کار چا ته سپارل (خو چې زور پرې راؤړے شوے وي)
پرېکړه	فېصله
سُره بیزه	دا هم د یوې سُرې بیزې/چېلۍ قېصه ده، چې کوچنیو ته کیږي
چتے پتے د نانې ګنګنتی	CHATHEY PATHEY DA NAANI GANGANATHEY د کوچنیوالي د وختونو یوه قېصه، چې کورونو کښې کوچنیو ته کیږي.
ملازه	د چا ناز وړل
سېکل	سائیکل
وګړے	انسان / فرد
مېرمن	ښځه / کورودانه / تورسرې
تړون	رشته / ربط / خپلوي
ټولنه	معاشره
زوږ	شور / ګڼ غوږونه / اوچت غږ
دړۍ	څلور سېره/ پنځۀ کیلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېرزو	په چا سود کول
سُتنوسُتر	داسې ملاسته چې څوک نېغ پراتۀ وي
ناېګڼه	دائي / په اجرت خدمت کوونکې ښځه
کهول	نسل
اړم	بوخت / مشغول
چیرې	کپړې / رښت
اوبۀ ډب شوې	اوبۀ یؤ ژور ځاے کښې راغونډېدل
ځانښتي مال	د نمر ختلو نه وروستو وخت / اشراق
امبولنس	اېمبولېنس / روغنتون ته د ناروغو د وړلو ځانګړې لاری
کلی ورکول	واړۀ خپلو کښې دونې وائي اؤ چې یؤ له نۀ ورځي، نو هغه بل نه د دونې ځواب اخستلو د پاره کلی ؤغواړي اؤ هغه ورته بیا وائي، چې پلانکی کلی خُوره! پلانکی کلی واخله!.
د نمر سترګه داغل	پخوا وهم باندې اډانه دا یوه عقیده وه، چې کۀ بارانونه به نۀ ؤدرېدل، نو د اور یؤ لرګے به واخستے شو اؤ انګڼ کښې د اوبو وړوکي غوندې ډنډ کښې به چې څنګه د نمر سترګه ښکاره کېدله، دغه لرګے کېښودے شو، دې ته به د نمر سترګه داغل وئېلے کېدل اؤ دا باور به ورسره تړلے شوے ؤ، چې ژړې به ؤدرېږي
پېنځه څیرې کول	لکه څنګه چې به پېنځه پاختېدل د مېلمه د راتګ پېلام ؤ، دغسې به چې کله ژړې اوږده شوه، نو ناوک ته به ملګرو وئېل، چې خپله پېنځه ؤشلوي/څیرې کړي اؤ دې سره به ئې هم د نمر سترګه داغلو باور تړلے ؤ (کله کله به ئې کار هم ؤکړو)
درې درې! د وریځ...	دا دلته د قبضې د خوند د پاره لیکلي شوي دي. دا ډول هېڅ باور پکار نۀ دے. مونږ باران ورېدل اؤ ؤدرېدل د ماحولیاتي اؤ موسمي اثراتو نتیجه ګڼو
کاندید	امیدوار / Candidate
نینګاڼي	د لرګي څلور داسې ډکي به واخستلے شول، چې دوه اړخونه به ئې هوار وو اؤ دوه اړخونه به ئې موړه. دا څلور واړه به په یؤ لاس کښې ؤ نیولے شول اؤ بیخي داسې کرښې به راکښلې شوې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه چې د زمري لوبې د پاره په خاؤره راکښلې کیږي، دا ځلور ډکي به د دغه کرښو منځ کښې ؤغورځولي شول. کۀ ځلور واړه هوار مخونه به بره راغلل، نو دې ته به ئې ځلور لوېشتې وئېل، کۀ ځلور واړه موړې به بره شوې، نو دې ته به ئې نهه نینګاڼې وئېل، کۀ دوه به پاځتر شوې اؤ دوه سمې، نو دې ته به ئې دوه ګوتې وئېل اؤ کۀ درې به پاځتر شوې اؤ یوه سمه، نو دې ته به ئې ځپق وئېلو. (پاځتر= موړه ښکته راتلل). لوېشت، دوه ګوتې اؤ ځپق ښکاره دي، خو نینګاڼې به داسې ؤ، چې مسواکه ګوته اؤ متې ګوته به ئې ؤغځول (ځنګه چې لوېشت د پاره قچه ګوته اؤ مسواکه ګوته غځیږي) اؤ هغې سره به ئې د ځلورګوټیز لاره وهله. ځوک چې به زر ؤرسېدلو، هغه به بریالےشو. دې کښې دوه دوه ملګري وي. [دې ته کړانچه هم وئیلي شي

میرګاټي — میرګاټي د جینکو لوبه ده. ځلور واړۀ کاڼي اؤ یؤ ټوپ وهونکے پنډوس پکښې پکارولے کیږي. د دې هم خپل پړاوونه وي (ایکي، دوکي، ایشارت.....) یؤ لاس په زمکه داسې ایښودلے کیږي، چې د متې ګوتې سر اؤ د شاغوتۍ ګوتې (منځ) په زمکه پروت وي اؤ مسواکه ګوته په شاغوتۍ ګوته اچولې شوې وي. په بل لاس پنډوس بره ویشتلے کیږي اؤ د هغۀ ټوپ سره د لوبې تر مخه کاڼي د بل لاس ګوتو نه روغه شوې کوټه کښې ننیستلي کیږي. کۀ پنډوس دوېم ټوپ ؤوهي، نو د لوبغاړې دغه پېر ؤسوزي

پتپټونے — پتپټونې کښې یؤ دواړه سترګو ته ځنګل نیولے د دېوال چنې ته یا ؤنې ته مخ کړي اؤ نور ترې بېلو بېلو ځایونو کښې پټ شي. پټېدونکي چې کله ؤګڼې، چې اوس دېوال یا ؤنې ته شا کړے هغوي موندلے نۀ شي، نو "اپې" غږ ؤکړي. دا ورپسې ورشي. کۀ ځوک د وخته ځان دغه ځاے ته ؤرسوي، نو هغه بریالے شي اؤ چې کوم ګېر شي، نو هغۀ ته " چوپ شوے" وائي اؤ بیا هغه غل شي، دېوال یا ؤنې ته شا کړي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپاتۍ — چپاتۍ داسې وي، چې د لاس دوه ګوتې (مسواکه اؤ شاغوتۍ) غبرګې کړې شي اؤ لېچه پرې ؤوهلې شي. دغه چپاتۍ په شمېر ورکولې شي

کونتره — کونتره داسې وي، چې خولۍ/ټوپۍ واخستلې شي. هغه لږه اوچته ؤویشتلې شي اؤ د دغه خولۍ لاس ته راتللو پورې د غل سر له څپېړه ورکړې شي

ډینګان — د غل تلي کښې به کوتوال د خپل لاس څنګل کېښودله، پنځۀ واړه ګوتې به ئې یؤ ځاے کړې، اؤ د دغه ګوتو په نېغو شوؤ سرونو به ئې د غل د څنګل اؤ مټ منځ کښې ټک ورکړو.

شلغاتي — واړۀ دوه ډلې شي. هره یوه ډله د خپل مشر سره ؤځي اؤ په دېوالونو اؤ بلیو باندې وړې وړې کرښې د بلې ډلې نه پټې راکاږي. دغه وړو وړو کرښو ته شلغاتي/شلغلاتي وئیلي کیږي. یوه ډله خپلو ملګرو سره غوږ شوه اؤ بلې ډلې له به ئې د شلغاتو د شمېر بلنه ورکړه. داسې به دواړو ډلو پېر په پېر د یؤ بل شلغاتي ؤشمېرل اؤ ډېر شلغاتي راکښونکې ډله به بریالۍ شوه

کوډګۍ — دا خو به وړې وړې خاؤرینې کوډګۍ خاؤرو یا ختیو نه روغې شوې. واړۀ هلکان به سړي شول اؤ وړې جلکۍ به ښځې شوې اؤ دوي به دغه د کور د خپل مور پلار د ژوند پېښې کولې. دا په یؤ ډول د راتلونکي ژوند د کورمې روزنې د پاره عملي ښوونځاے ؤ.

د ګوډا ګوډۍ وادۀ — دا لوبه به وړو جینکو کوله. نېنځکه به کلابوڅي ته ودېدله اؤ دا هم د راتلونکي ژوند د پاره زده کړه وه.

لالښنده — ستړے اؤ خواشین

د اپیمانو باغ — وائي چې څو اپیمیان وو. یؤ اپیمي پکښې ؤوې، چې دې مخامخ ډاګه کښې د شلتالانو باغ کرو. یؤ اپیمي ؤوې، چې هسې نۀ بیا ترې د ګلي کاکا ځوے شلتالان شوکوي. بل ؤوې، چې ګلي پکښې مونږ سره ګوډ کړے دے، چې ځوے به ئې شلتالان شوکوي. درېم راؤدانګل اؤ ؤ ئې وې، زاره دې پکښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ شُنه شي او شلتالان دې د ګلي ځوے شوکوي. راځئ چې ؤ ئې ډبوو. دوي ورغلل او د ګلي ځوے ئې ؤوهۀ.

اړنګ دوړنګ — دا هم یوه لوبه وه، چې پیر، باچا، وزیر او غل به پکښې مېرلي کېدل. د (اکوبکوسرسیندکو) غوندې د دې هم یو منتر/وېنا وه، چې هغه به داسې وه[اړنګ - دوړنګ - سپارا - اتېنګ - انار - بګور - پیر - وزیر - باچا]

بدک — ښځونک / هېجړا

مېرابان — ګُرو (د یو ځپر لاندې اوسېدونکي بدکان ځان له یو مېرابان ؤټاکي. مېرابان د دغه ښځونکو پاملرنه او ساتنه پخپل سر واخلي. ښځونک د خپل مېرابان سره د خپل مور پلار نه زیاته مینه کوي) د دې مینې یو مخ داسې ښکاري، چې خپل مور پلار دغه ښځونکو نه ځنډه ؤکړي، خو مېرابان ئې خپل کړي.

ګرځؤنه — چوک

سپیناوے — وضاحت

ارزښت — قیمت / قدر

ایرزړے — د وېرېدونکي زړۀ ځښتن

سؤ او سور کښې — سؤ کښې: ځۀ ګټې ته ډېره ساه راښکل
سور کښې: په ځۀ ګټه د زړۀ سود کېدل

ځاندره — بدن

مېرګي — مېرګي چې انګرېزۍ کښې ورته Epilepsy وئېلې شي، یو داسې رنځ دے، چې په دې کښې د رنځور ککرۍ کښې یو رګ ؤنځښلي او دغه رګ نځښتلو سره د هغه اعصابي نظام په ځاے ؤدرېږي. دغه رنځور خپل ځان او خپل زور باندې نه پوهېږي. د دغه رنځ نه اوس د ژغورنې لارې راوتلې دي.

ټون شوے — نشه کښې خپل توان او توازن بېلونکے

ځرک — نخښه / پېلام

ترېدلې — وېرېدلې

پېژند — شناختي کارډ / Identity Card

ناویاته — زړۀ ته ډېر نزدې / اکلوتا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساپوهنه	نفسیات
جیخ	جام/د اوبو څښکلو لوښے/ څینګړے
رغوے	د لاس تلے
لپړي! دوه دې خړي	دا هم یوه لوبه ده. دا لوبه راتلونکي کښې هم په خسنې پرېکړې ته یوه وده ورکوي. دې لوبه کښې دوه ډلې وي. د یوې ډلې نه یؤ ملګرے د خپل سر شا ته دواړه لاسونه پټ کړي اؤ د ښي لاس د ګوتو نه یوه نخښه روغه کړي اؤ هم په دغه وخت دۀ ته مخامخ ولاړ د دوېمې ډلې یؤ ملګرے هم خپلې شا ته نیولي لاس نه یوه نخښه روغه کړي. د منځګړي په غږ (لپړي: دواړه ډلو غړي چمتو شي اؤ دوه دې خړي: سره خپلې نخښې راؤپلي) د دواړه ډلو دغه ملګري خپل لاسونه ښکاره کړي. د تکړه پېلام لرونکې ډله بریالۍ شي (نخښې داسې وي: د لاس مټه ګوته نېغه نیولې اؤ نورې ګوتې راغونډ ساتل د ټوپک، نورې څلور ګوتې راغونډول اؤ مسواکه ګوته نېغ نیول د غشي اؤ نورې درې ګوتې راغونډ ساتل اؤ مسواکه اؤ شاغوتۍ ګوته نېغ نیول د قېنچۍ پېلام وي) غشي نه قېنچي اؤ قېنچۍ نه ټوپک تکړه وي اؤ ټوپک نه غشے تکړه وي
څپوټکے	د رښت څلور ګوټیزه ټوټه / دسترخوان
چرچقې	پرقې / خوشالي څرګندول
بروټه	هغه ورۀ چې تنور کښې ډوډۍ پخولو وخت کښې په پېړه دوړولي شي
ګا-ما-پا-دا	دا بهیرمي راګ دے. چې لوګري ساز د پاره غړولے شوے دے
لے	د ساز اهنګ ته وائي
تاپ	د دوکړۍ اهنګ
پاړرېژ	خزان
کلے ورکول	دا به دوټه وئېلو کښې وئیلي کېدل، چې کله به یؤ دوټه باندې نۀ پوهېدلو، نو بل به ترې ځواب اخستلو د پاره ؤوې، چې پلانکے کله واخله/خوره
ویرندک	ډېر وېرېدونکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ	جړه / ځېله
تور زړۀ	بدنیت
پرڅمن	چې کلک نۀ وي/ خپلو روایتونو اؤ کلتور نه په شا تلونکے
مهاجر	خپل زېږون سیمه پرېښودل اؤ بلې سیمې کښې مېشته کېدونکے (دلته دا اصطلاح د هند هغه مهاجرو د پاره پکارولې شوې ده، کوم چې هند نه راغلي وو اؤ کراچۍ کښې مېشته شوي دي. زمونږ په اند دغه اوس مهاجر نۀ پاکستاني دي. په کراچۍ کښې د دوي زیاتره تریخوالے د پښتنو سره وي اؤ د دې په شا هغه پلیت سیاست دے، کوم چې پاکستان کښې د پښتون قام ټیټ ساتلو د پاره خپل کړے شوے دے. لکه کراچۍ کښې چې په لکونو پښتانۀ اوسیږي اؤ هغوي ته د کراچۍ د پېژند نۀ ورکولې کیږي. باید ټول قامونه یؤ بل ته درناوے ؤلري. له بده مرغه مهاجر بللے کېدونکي هم د دغه پلیت سیاست کوونکو مُلاتړ کوي.
چیره کېدل	د هغه ښځونک د پاره کوم چې خپل د سړي زور اوبۀ کول غواړي، و هغې د پاره په زړو وختونو کښې دغه لاره خپله کېدله (لکه څنګه چې قېصه کښې مېرابان پوسجیرشا چیره کړي). دې نه پرته د سړي د ښځونک کولو نورې لارې هم شته. د ببلګې په توګه په سوتلۍ باندې غېږ/خوټه دومره کلک تړل چې پټې ورله چیرې کړي. دغسې ځانګړې پوښۍ هم دي، چې هغه په سړي ؤخوړلې شي، نو د هغه بیا نۀ لکیږي اؤ نۀ د وړو د زېږولو توان لري.
بُوکه کېدل	د دواړو لاسونو څنګلونه اؤ د پښو کونډۍ په زمکه ایښودلو ته وائي. جنسي توګه باندې د یؤ غاړه ایښودونکي ټیټېدلو ته هم وائي.
پوهنتون	یونیورسټۍ (د زده کړې ټولو نه لوي ځاے)
هېواد	وطن / خاؤره
اکسلاټر	اېکسلرېټر (accelerator)
اياتولا	حیات الله (د لیکوال نوم دے. د پښتو ژبې وئېندود (لهجه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې لیکلے شوے)

زیړه ساړي — زیړ رنګ ساړهي (اغوستن چې هندواني ښځې ئې اغوندي او دغه سیمو کښې پاتې شوې مسلمانې تورسرې ئې هم د کلتور په برخه کېدلو اغوندي)

کشکړپ — ښکالو/ د خوځښت غړیز پېلام

شیوا — په هندو مذهب کښې دا نوم "اردهنارېشوارا" (اَرْدَنَارېشوارا) وئېلے کیږي. د دۀ د ځاندرې ښے اړخ د سړي او کین اړخ د ښځو غوندې وي. "وید" کښې د وګړي درې خویونه وړاندې شوي دي او په "پُرنونو" کښې د موسیقۍ او نڅا درې اړخونو کښې یو "اپسرا" (ښځه)، یو "ګندروا" (سړے) او یو "کېنار" (منځګړے) دے. دغسې په "کاماسترا" کښې هم په دې لړ کښې خبرې شوي دي او دې کښې "پوم پُرکُتري" (سړي)، "سُتري پُرکُتري" (ښځې) او "تیریتیا پُرکُتري" (منځګړي/ ښځونک) د پاره پکارولے شوے دے

مشرتابه — مشري (د کور/جوړښت/ټولنې واکونه لاس کښې اخستل)

برید — حمله کول

ډبوسکۍ — پېړه/ مونږ زیاتره هغه چا د پاره ډبوسکۍ/ ډبوسکےنوم پکاروو، چې هغه پېړ او پوست وي او بیا په ځانګړې توګه چې غمبورې ئې غټ وي

خوړده — خوړده خو ځانګړې خبره هغه وخت شي، کله چې څۀ مالګه یا بل څۀ د زیارت یا داسې بل مخوړیز ځاے نه واخستلے شي/د خوړلو توکے

کنډم — نیمګړے / نیمه خوا

په ګېډۍ لؤ — د غنمو رېبلو کښې داسې ؤشي، چې کۀ کروندګر یا بل یؤ وګړے په پردي کښت کښې لؤ کوي، نو هغۀ د پاره شمېر ؤټاکلے شي. په شمېر د زیاتې ګېډۍ بوس او دانې د لؤ کوونکي وي

پچموزه — ټوقه/ملنډه/ چا ته سپک کتل

شونډه شنه کېدل — د ځلمیتوب په پؤړۍ پښه ایښودل / برېت ټوکېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنګه	خزانه / توښه
اغوستن	لباس / جامې / ګنډلے رښت
عدوالرحمان	دا نوم دې قېصه کښې د دولامُلا لخوا مولانا عبدالرحمان د پاره پکارولے شوے دے. "عدو" دښمن ته وائي. یؤ مُلا پورې تړلې نۀ ده، هر څوک چې د چا نه کرکه کوي، نو هغه ئې د سپکاوي هڅه کوي، خو داسې سپکاوي نه څنډه باید ؤشي، کوم چې د یؤ وګړي زړۀ توروي
تماس	اړیکه / رابطه
روزنه	پالنه / پرورش
ګرځنده	موبائېل فون
(د ګرځنده) تنې	د ګرځنده (موبائېل) بټنې
بجازي	نا ګنډلي ټوکي خرڅوونکے
توغ	درې ګوټیز ببرغ
رنځپوهه	طبیب / ډاکټر / روغتیاپال
شتون	وجود (لرل) / پېژندګلو
توپیر	فرق
سینګلے	جیخ / جام / د اوبو څښکلو لوښے
ډولځاے	چاپ / د زلف تراش ځاے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کردارونو نومونه (وئیپندود)

قمرو	QAMRO
ښکلي	KHKOLEY
ناموس خان	NAAMOOS KHAN
میرګاتے	MEERGAATEY
مابتۍ	MAABATAI
قدوس خان	QADOOS KHAN
پانوس خان	PAANOOS KHAN
فردوس خان	FIRDOS KHAN
بلقیس	BALQEES
ګلۍ	GOLAI
نمېرګل	NAMEYR GUL
خوبانه	KHOOBAANA
جالوس خان	JAALOOS KHAN
چغمټ	CHAGHMAT
پېغله	PEGHLA
مرڅپنه	MARR SAPANA
مشکۍ	MASHKAI
متوور	MATAWAR
ځامورہ ابۍ	ZAAMOORA ABAI
کمیله	KAMEELA
راپوږۍ	RAAPOGAI
موندر	MOONDAR
څمدوره	SAMDOORA
ځیرک خان	ZEERAK KHAN
کاکوان	KAAKWAAN
موسکۍ	MOOSKAI

(c) ketabton.com: The Digital Library

خړو	KHARROO
پوردلے	PORDALEY
ځیرکو	ZEERKO
پرځند کاکا	PARZAND KAKA
مېترے	METAREY
عبدالرحمان	ABDURRAHMAAN
مونپجره	MOONPAJARA
سېدګلے	SEDGULEY
رامانے	RAAMAANEY
عزت خان	EZAT KHAN
سېدامیر کاکا	SEDAAMEER KAKA
ګلیشان	GULEESHAAN
میرزادګی	MEERZAADGAI
دولامُلا	DOOLA MOOLA
جمالے	JAMAALEY
غرباش کاکا	GHARBAASH KAKA
شېرون	SHEROON
بندارے	BANDAAREY
ګلباچاکاکا	GULBAACHAA KAKA
عبدالسبحان	ABDUSSUBHAAN
میراجان	MEERAAJAN
شیشړه	SHEESHARRA
نیمکی	NEEMAKAI
نکوره	NAKOORA
مدهوبالا	MADOOBAALA
مینه کماري	MEENAA KUMAARI
ثمینه پیرزاده	SAMEENA PEERZAADA
سمیتا پاټېل	SAMEETA PAATEL

(c) ketabton.com: The Digital Library

MERABAAN	مېرابان
MADOSH	مدهوش
METAR KHAN	مېتر خان
BAHRAAM	بهرام
ZARKA	زرکه
SAMEETA	سمیتا
TAAJO	تاجو
GULPARDAAZ KHAN	ګل پرداز خان
GUL PARI	ګل پري
MEERLOS	میرلوس
SHEMEEN	شېمین
ROSHNI	روشني
RAANI	راني
SAROOD KHAN	سرود خان
POSJEERSHAA	پوسجېرشا
HONEY	هني
AARA	آرا
KOSHELYA	کوشیلیا
MANEER BABA	منیربابا
POJOON BABA	پوجون بابا
KOSTAAN OSTAAZ	کوستان استاذ
TAAZANOOR BABA	تازه نور بابا
PAAYODEEN BABA	پایودین بابا
SHAKOOR OSTAAZ	شکور استاذ
SAABIQ SEB	سابق صېب
SEBWALI BABA	سېدولي بابا
SLAAHODEEN KAKA	صلاح الدین کاکا
AZIZ KAKA	عزیز کاکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

HELAN	هېلن
NENAA	نېنا
NEMAT	نېمت
TEKAARAA	تېکارا
PEDAR GUL	پېدرګل
TENTEES JAAN	تېنتیس جان
AYATOLLA	اياتولا
BAAJAWARR KHAN	باجوړ خان
GOLEY	ګولے
PEROSHA	پېروشا
JAAMNOOR	جامنور
ZEBUNNISAA	زېب النساء
NEMSHOR KHAN	نیمشور خان
SAMAARA	**سماره**

(c) ketabton.com: The Digital Library

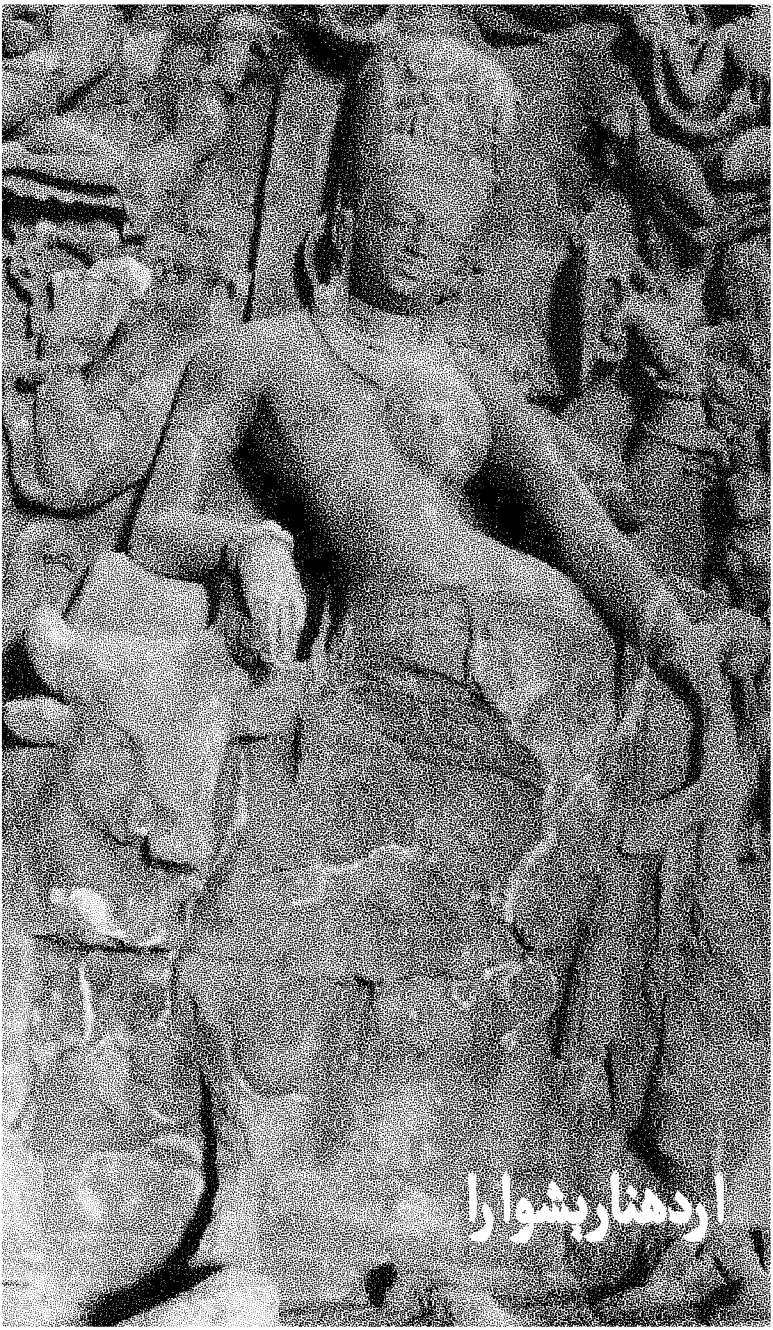

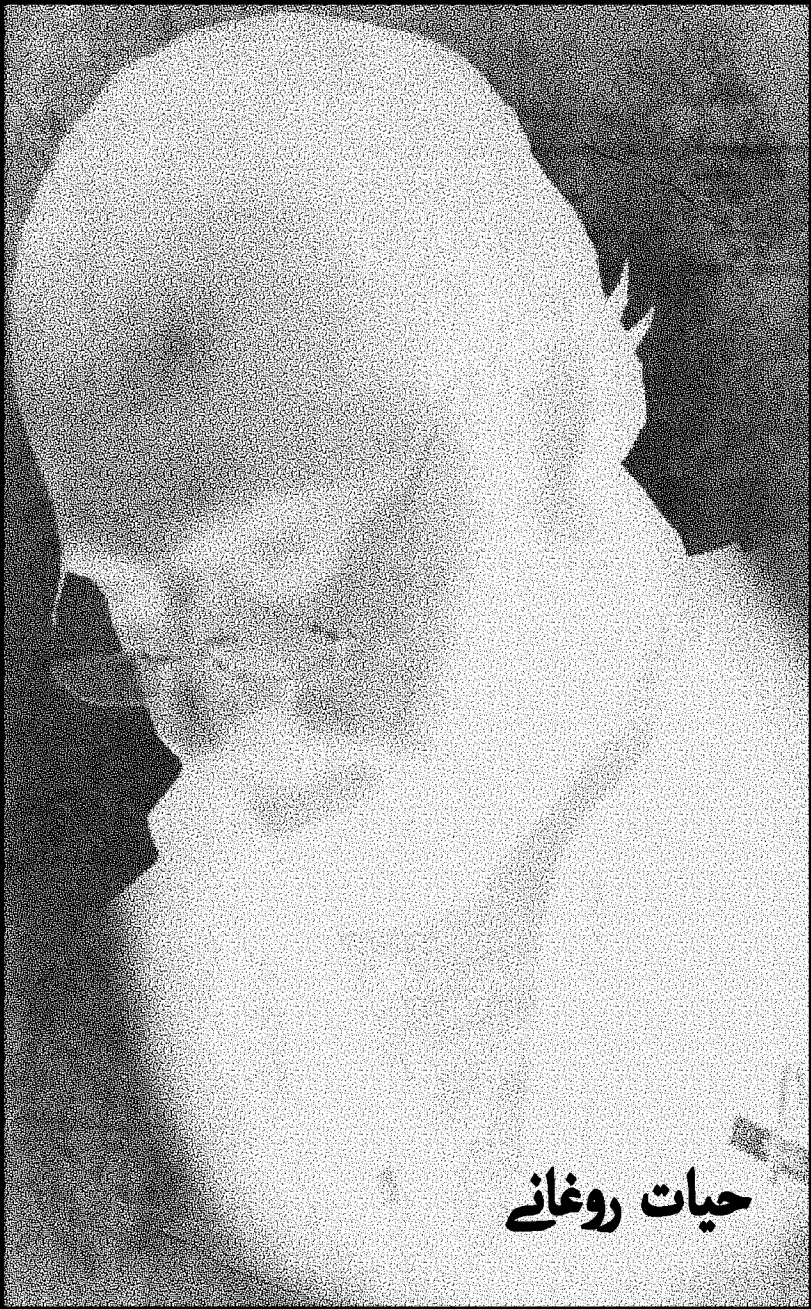

حیات روغانے

(c) ketabton.com: The Digital Library

Mr. Roghani must be shut up with his "Waahiyaat" considered writings at once, because he has committed to born a lot before his time and now bringing some nonsense things from future to our times. The best solution I see for a compromised prosperity is to freeze all his creations and then melt it at appropriate time".

Ali Baba

هره ښځه اؤ هر سړي کښې دننه يؤ ښځك
پټ دی. دغه ښځك د وېرې نه زېرېږي.
زما درشل له وېره راغله. ما نه د ژوند مينه
ترورل غواړي..... زما هيلې نه هڅه شوکول
غواړي..... ما په انا د کرکې وينزه کوي. خو
زهٔ نهٔ وېرېږم.
زهٔ مينه د کرکې نه بريالی کنم.....
زهٔ هيله د اندېښنې نه زوروره کنم.....
زهٔ به مرم. خو ويارېږم به. زما جنازه کښې به
ډېر اولس وي. زما خپل به زما په مړي ژاړي.
زما مور اؤ پلار به هغه ډولی ته لاره کښې
هرکلي د پاره ولاړ وي. کومه ډولی کښې
چې به نيازبينې پر ښتې زما ساه وړي اؤ
حورې اؤ غلمان به جنجيان وي.

http://www.facebook/roghanivision

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library